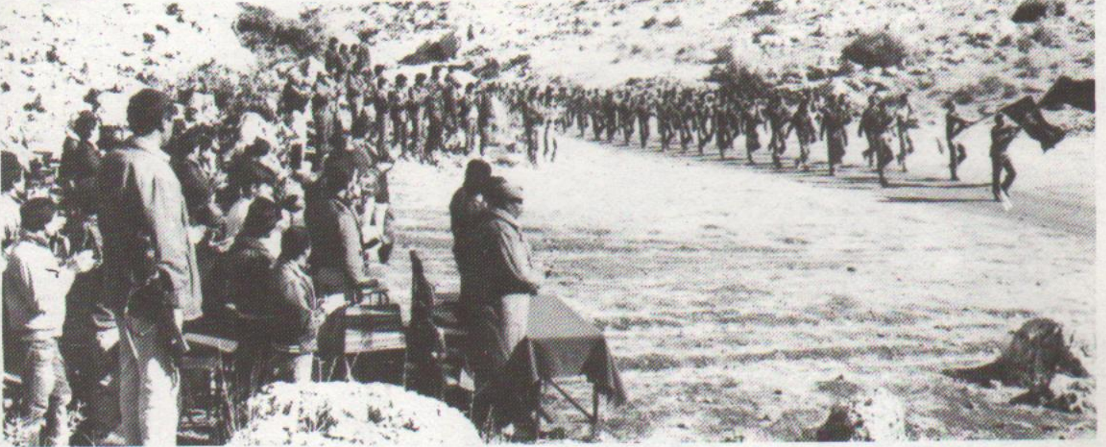
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 80 / Ağustos 1988 / 3.-DM

15 Ağustos Atılımının 5. Yılında Kurtuluş Ordumuz Daha Güçlü

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN'IN BİR GRUP GAZETECİ İLE YAPTIĞI GÖRÜŞME GENİŞ YANKI UYANDIRDI

"Haziran 1988 tarihinde, PKK Genel Sekreteri, Alman ZDF televizyonu, Reuter, CBI World, Milliyet, Hürriyet, Cumhuriyet, Dagens Nyther muhabirleri ile serbest gazetecilerin aralarında bulunduğu bir grup gazetecinin görüşme yapma isteklerini kabul etti.

İlk görüşme Milliyet gazetesi muhabiri ve yazarı M. Ali Birand ile gerçekleşti. 3 gün süren görüşmelerde, PKK Genel Sekreteri, Milliyet gazetesi muhabiri M. Ali Birand'a geniş bir röportaj verdi. Aynı gazetenin foto muhabiri Coşkun Aral ise, bu görüşmeyi ve Akademi çalışmalarına ilişkin çeşitli görüntüleri fotoğrafladı."

Haberi 6. sayfada

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 5. Yılına Girerken Geleceğe Daha Umutlu Bakıyoruz

Tarihimizin şanlı bir sayfası olan 15 Ağustos Atılımının 5. yılına girdiğimiz bu günde ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişmesinin zirvesini yaşıyor. Halk tarihimizin bu şanlı sayfası, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı yaratma mücadelemizin görkemli bir dönüm noktası olarak, bugün her zamankinden daha fazla ulusal kurtuluş yolumuzu aydınlatıyor.

15 Ağustos Atılımı ve direniş ruhu, Kürdistan halkını çağa kavuşturma mücadelesinde temel bir dönüm noktası olarak, kendisinden beklenen gelişmeleri iç ve dış engellere rağmen, yerine getirmesini başardı. 15 Ağustos Atılımının 5. yılına girişini değerlendirirken, bu direniş sayfasının gelişmelerle dolu dört yılının ve sonuçlarının bugün daha açık ve net bir şekilde görüldüğünü söyleyebiliriz. 15 Ağustos Atılımına şans tanımayan ve buna birkaç aylık bir ömür biçen birçok çevre, bugün bu yaklaşımlarını yeniden değerlendirmek ve gözden geçirmek durumunda kalıyor.

Eruh ve Şemdinli'de halkımız yeni bir direniş sayfası yaratırken, birçok güç, bu atılımın kısa sürede sona ereceğini ve uzun vadeli yaşayamayacağını iddia etmeye başladı. Başta faşist Türk sömürgecileri olmak üzere, "sol, sosyalist" geçinen birçok güç, böylesi bir yaklaşım içindeydi. Bu çevrelere göre güçlü görünen Türk sömürgeciliğine karşı ayaklanmak, silahlı direniş mücadelesini geliştirmek mümkün değildi. Eğer, silahlı mücadeleye başvurulsa bile, bunun kısa sürede yenilgiye gideceğini ve yaşayamayacağını iddia ediyorlardı.

İşte 5. yılına giren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, sadece bu iddiaları boşa çıkarmakla kalmadı. Kürdistan tarihinde, Türk sömürgeciliğine karşı en uzun süreli direnişin PKK önderliğinde geliştiğini ve bunun bütün engellere rağmen, emin adımlarla ileri doğru yürüdüğünü de açığa çıkardı. 5. yılına dev gibi gelişmelere ulaşarak giren 15 Ağustos Atılımı ve Kürdistan'daki bağımsızlık savaşı, aleyhinde ortaya atılan bütün kof iddiaları da yerle bir etti.

Devamı 3. sayfada

Bir direniş destanı daha yazıldı

Kozluk'ta Sekizlerin Türküsü Yankılanıyor Şimdi

11 Temmuz 1988 günü Kozluk'un Tuzlagölü köyü Mellefan Dağı yöresinde ARGK Takımı ile faşist sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada ARGK komutan ve savaşçılarından 8'i şehit düştü. 32 saat süren çarpışmada düşman 30 asker, 16 köy korucusu kayıp verirken, çok sayıda da asker, korucu ağır yaralandı.

Çarpışmanın gerçekleştiği bölgeden aldığımız haberlere göre, olay şöyle gelişiyor:

11 Temmuz 1988 günü Mellefan Dağı'nda konumlanmış olan ARGK birliği görülür ve köy muhtarı tarafından ihbar edilir. Dağda iki ayrı mevzi halinde konumlanmış olan ARGK Takımının 1. Mangası düşman birliği tarafından kuşatma altına alınır. Ve sömürgeci birlikler ile ARGK Mangası arasında şiddetli bir çarpışma başlar.

Devamı 4. sayfada

Şemdinli Muharebesinde PKK-MK Üyesi Ahmet KESİP'i ve Beraberindeki 8 Yoldaşı Şehit Verdik

Ulusal kurtuluş savaşımızın her gün yeni atılımlarla geliştiği günümüzde, sömürgeci-faşist düşmana karşı halkımızın kin ve öfkesi daha da büyümekte ve ulusal kurtuluş saflarına her gün daha büyük katılımlarla gelmektedir. Ulusal kurtuluş savaşımızın muazzam bir gelişme aşamasına ve geri döndürülemez bir noktaya gelmesinde, halkımızın bütün gücü ile devrime katılmasının önemi belirgindir.

Kitlelerin uyandırılması ve devrim saflarına çekilmesi öyle kendiliğinden ve zorlanmadan başarılabilecek bir iş değildir. Hele bu, Kürdistan gibi bir ülke ise, bunun daha da zorlu geçeceği açıktır. Vietnam devrimcileri ulusal kurtuluş eylemliliğine yöneldiklerinde, halklarının yabancı egemenlere karşı dinmeyen isyanlarına ve derin yurt sevgisine dayanarak, kısa sürede daha büyük gelişmeler sağlamışlardır. Zaten sürekli isyan halinde olan ve yabancı egemenliği kabul etmeyen Vietnam halkının ulusal kurtuluş mücadelesine katılması zor olmamıştır.

Oysa Kürdistan'da durum böyle midir? Kürt halkı öyle bir noktaya getirilmişti ki, halk olarak kendi varlığından bile haberdar değildi. Bir halk olduğunu bilemez bir duruma getirilmişti. Daha 30-40 yıl öncesinde yaşadığı vahşi katliamlar, kadın, çocuk, yaşlı denilmeden süngülenmesi, yurdundan, sevdiklerinden uzağa, sürgüne gönderilmesi, bir daha başkaldıramayacağına dair düşüncelerin yer et-

Devamı 4. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Haziran '88 değerlendirmelerinden alınmıştır.

Uluslararası Güncel Siyasal Durum ve Devrimci Gelişme Olasılığı

"Kapitalist emperyalizm ile sosyalizm arasındaki denge ve bu denge sürecinde karşılıklı mücadelelerin bir çıkmaza girmesi ve taraflar arasında gittikçe sorunların daha da tıkanmaya yol açması, uzlaşma yönteminin esas alınmasına neden oluyor. ABD-Sovyet zirveleriyse bu uzlaşma arayışlarının açık ifadeleridir. Bu ise, günümüz için yeni durumlar ortaya çıkarmaktadır. Olası etkileri her düzeyde değerlendirilmeye çalışılıyor, fakat görüşme sonuçlarının henüz tam açığa çıkmaması, olası etkileri için de zamanın çok erken olması nedeniyle isabetli sonuçlara hemen ulaşmayı da zorlaştırmaktadır. Ama yine de durumda yeni gelişmelerin daha şimdiden uç verdiklerini söylemek yanlış olmayacaktır. Kapitalizm-sosyalizm kavgasında bu yeni süreç hangi sistemin lehine sonuç verecektir?.."

YAZISI ORTA SAYFADA

PKK Zindan Direnişinde 10. Yıl

"PKK'nin gelişimiyle çok sıkı bağ içerisinde olan ve başta Diyarbakır olmak üzere onlarca şehidin kanı üzerinde, yaratılan zindan direnişçiliği, uzun bir tarihi geçmişe sahip olan köklü bir direnişçiliktir. Parti tarihimizde 1978 Ankara tutuklamalarıyla başlayan ve 1980'lerde kitlesel tutuklamalarla, faşizm tarafından soykırım merkezine dönüştürülen Diyarbakır zindanlarında adım adım, mevzi mevzi kazanılıp kanla yazılmaya başlanan zindan direniş tarihimiz, 10. yılına girmiş bulunmaktadır."

Yazısı 14. sayfada

15 Ağustos Atılımının 5. Yılında Kurtuluş Ordumuz Daha Güçlü

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin başlaması ardından 4 yıl gibi bir zaman geçti. Bu 4 yıllık sürede Kürdistan halkı tarihinin en uzun süreli direnişini geliştirdi ve son derece önemli mevziler ele geçirdi.

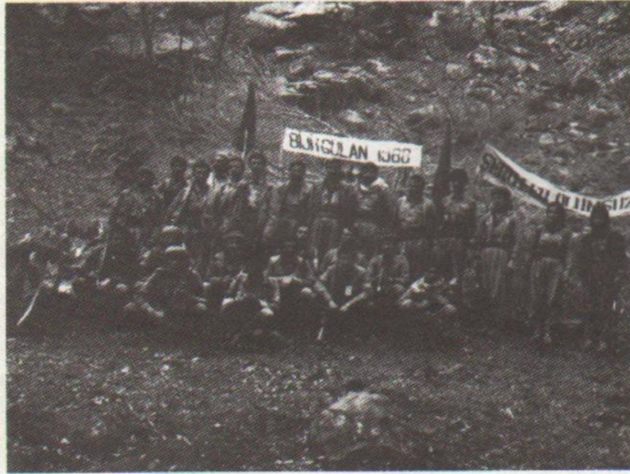
Daha önceleri Kürdistan'daki isyanları çok kısa bir sürede boğma gücünü gösteren faşist sömürgeciler, 4 yıl gibi bir zaman geçmesine rağmen, bu konuda bırakalım bir başarı sağlamak, günden güne çöküşe gitmekten kendisini kurtaramamaktadır. Sömürgeci-faşist ordu, TC tarihinin en ağır yenilgisini, bu 4 yıl içinde almış ve gerillalar karşısında yetmezliği çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Yine, bu sürede resmi ağızlardan ordunun çöküşü açık olarak itiraf edilmek zorunda kalınmıştır.

PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş savaşımız, faşist-sömürgeci rejimin geliştirmeye çalıştığı bütün özel savaş uygulamalarını birer birer boşa çıkararak gelişmektedir. Sömürgeci düşmanın, dünyanın bütün karşı-devrim deneylerine dayanarak geliştirdiği özel savaş uygulamaları gerillaların direnişi karşısında boşa çıkmakta ve sömürgeci rejimin Kürdistan üzerindeki egemenliğini çöküşe gitmekten kurtaramamaktadır.

4 yıl gibi bir sürede önemli politik ve askeri kazanımlara ulaşan PKK, ulusal kurtuluş eylemliliğini en yoğun bir şekilde sürdürmektedir. 4 yıllık savaşın sonuçlarına baktığımızda PKK'nin katettiği gelişmelerin boyutu ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaştığı düzey çok açık bir şekilde görülmektedir. 4 yılda, PKK-ERNK ve ARGK önderliğinde savaşan Kürdistan halkının geldiği noktanın hiç de azımsanmayacak bir düzey olduğu bugün daha da iyi bir şekilde anlaşılmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin katettiği gelişmelerin ve ARGK'nin daha da güçlenmesinin kanıtı olan 4 yıllık savaşın bilançosu, faşist sömürgecilerin içerisine düştüğü çıkmazın açık belgesidir.

15 Ağustos 1984-15 Ağustos 1988: 4 YILLIK SAVAŞIN BİLANÇOSU

15 Ağustos 1984'te Kurtuluş Kuvvetlerimiz tarafından Eruh ve Şemdinli'nin işgal edilmesi ile başlayan ulusal kurtuluş savaşımız, son derece önemli bir aşamaya ulaşmıştır.

4 yıllık savaş boyunca; Kurtuluş Kuvvetlerimiz ile faşist-sömürgeci birlikler arasında, Kürdistan'ın dört bir tarafından en az 1100 muharebe ve 50'nin üzerinde şehir işgali meydana gelmiştir. Bu muharebelerin dökümü şöyledir:

4 yıllık savaş süresince, sömürgeci ordu birlikleri, özel tim ve işbirlikçi ajanların karargahlarına ve konumlandıkları mevzilere yönelik olarak 500'ün üzerinde baskın ve saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir.

4 yıllık savaşta; sömürgeci ordu birlikleri, özel tim ve işbirlikçi-ajanlara karşı en az 300 pusu eylemi yapılmıştır.

4 yıllık savaşta; sömürgeci ordu birlikleri ile Halk Kurtuluş Ordusu birlikleri arasında 200'ü aşkın değişik boyutlarda çarpışma meydana gelmiştir.

4 yıllık savaşta; sömürgeci-faşist Türk devletinin ekonomik, askeri tesisleri ile işbirlikçi ajanların mallarına yönelik olarak 100'den fazla sabotaj eylemi gerçekleştirilmiştir. Bütün bu sabotaj eylemlerinde sömürgecilere verilen zarar triliyonları bulmuştur.

4 yıllık savaş boyunca; 50'ye yakın şehir merkezi ARGK birlikleri tarafından işgal edilmiş, sömürgeci güçlere yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerin yanısıra, kitlelere yönelik toplantı yapılmış, propaganda bildirileri dağıtılmış ve afişler asılmıştır. Bu eylemlerle birlikte kitle gösterileri yapılmıştır.

4 yıllık savaş süresince; sömürgecilerin ekonomik ve asimilasyoncu, kültürel politikası boşa çıkarılmış, Dersim, Eruh ve Şırnak'ta bütün ilkokullar kapatılmış, birçok alanda (Ceylanpınar, Şırnak vd.) sömürgecilerin sömürüleri engellenmiştir.

4 yıllık savaşta; sayısız köy toplantısı yapılmış, propaganda amaçlı afiş, pul, bildiri yayınlanmıştır. Ayrıca ülkemizin birçok alanında pankartlar asılmıştır.

4 yıllık savaşta; faşist-sömürgecilerin "Kürdü Kürde kırdırma" politikası olan köy koruculuğu boşa çıkarılmıştır. Yürütülen çalışmalar ve eylemlilik sonucu 600 civarında köy korucusu silahını yeniden düşmana iade etmiş, yüzlercesi ARGK birliklerine teslim olmuş, birçoğu da bulunduğu alanı terk etmiştir. Bingöl, Mardin vd. birçok yerde muhtarlar toplu olarak istifa etmiş ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılmak istenmelerine karşı çıkmışlardır.

4 yıllık savaşta; 300'e yakın sömürgeci ordu mensubu asker ARGK birliklerine teslim olmuş, ayrıca 33 özel tim mensubu da esir alınmıştır.

Bütün Bu Sürede Düşmanın Verdiği Kayıp ise Şöyledir:

4 yıllık savaş boyunca gerçekleştirilen baskın, pusu, saldırı eylemleri ile meydana gelen çarpışmalarda, toplam 3900'ün üzerinde sömürgeci ordu mensubu öldürülmüştür. Bunlardan 2'si albay, 1'i yarbay, 6'sı binbaşı, 220'si subay (yüzbaşı, üstteğmen, teğmen)'dir. Yine bu sürede 232 özel tim görevlisi ve çok sayıda astsubay da öldürülmüştür.

4 yıllık savaş süresince; köy korucularına, işbirlikçi-ajan ve muhbirlere karşı gerçekleştirilen eylemlerde en az 1004'ü aşkın hain ölümle cezalandırılmıştır.

4 yıllık savaş süresince; şehir merkezlerinde gerçekleştirilen eylemlerde 58 polis, bir komiser öldürülmüştür.

4 yıllık savaşta; 492 subay, assubay ve er, 173 hain milis-çete, ajan-muhbir ve 62 polis yaralanmıştır.

4 yıllık savaş süresince; ayrıca bir kaymakam, bir belediye başkanı, bir banka müdürü, 5 bekçi ile kontr-gerilla elemanı 1 doktor, 1 hemşire ve 1 de şoför öldürülmüştür.

4 yıllık savaşta; tahrip edilen ekonomik, askeri araç ve gereçler:

— 14 helikopter,
— 80 askeri araç,
— 20 dozer, 9 komprasör ve 4 kepçe,
— 12 petrol tankeri, 10 greyder ve 1 teknisyen aracı,
— 200 traktör, 18 kamyon ve 2 minibüs,
— 123 ev ve 5 katlı bir bina, 20 çadır
— 3 jip ve 1 ambulans,
— 23 karakol binası, 2 adliye binası ve 6 ilkokul,
— 2 odun deposu ve köy hizmetler odasına ait bir depo,
— 1 köprü ve 2 demiryolu,
— 1 telsiz radar üssü ve 1 askeri telsiz binası,
— 20'ye yakın özel oto ve 14 PTT ve TC kurumlarına ait özel araç,
— 1 sondaj kulesi ve 1 termik santralı,
— 1 kırıcı, 1 jeneratör, 2 kaynak makinası ve 1 kar temizleme makinası,
— 2 parti ve 1 hükümet binası, 2 yatakhane,
— 2 benzin istasyonu
— 1 adet taş delme makinası ve yol yapım işlerinde kullanılan silindir,
— 2 adet maden çıkarma ve yükleme aracı,
— Bir güvenlik deposu ve tonlarca patlayıcı madde,
— Mardin Hava Radar Üssü,
— Türkiye-Irak Petrol Boru Hattı,
— 1 petrol pompalama ve çıkarma tesisi,
— Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği,
— 1 yozluk yuvası.

4 yıllık savaşta; kamulaştırılan araç ve gereçlerle çeşitli malzemeler:

— 551 adet değişik çap ve markada piyade tüfeği,
— 120 adet değişik çap ve markada tüfek,
— 64 adet değişik çap ve markada tabanca,
— 600 adet şarjör,
— 12320 mermi,
— 36 adet çadır,
— 10 adet dürbün, 5 adet pusula ve 30 adet kütüklük,
— 1 video, 1 elektronik hesap makinası ve 10 adet teyp ve radyo,
— 2 adet teksir makinası,
— 21 adet el telsizi ve 1 adet sırt telsizi,
— 1 akü ve 2 adet telefon cihazı
— 5 adet daktilo,
— 2 adet kama ve 1 adet kasatura,
— 10 adet matara ve 2 adet miğfer,
— 62.242.182 Türk lirası,
— 200 gramlık 340 adet dinamit lokumu, 150 metre fitil ve 51 adet kapsül,
— 15 dinamit deposunda bulunan dinamit lokumları, fitil, fünye vb.
— Bir depo silah cephanesi,
— 15 katır yükü askeri erzak ve malzeme,
— 2 bavul dolusu gizli talimat ve ordu içi döküman.

4 yıllık savaş süresince, ulusal kurtuluş güçlerimizin kayıpları:

İçlerinde PKK-MK üyeleri ve ARGK komutanlarından Mahsum KORKMAZ, Mustafa YÖNTEM, Haydar KARASUNGUR, M. Emin ASLAN ve Ahmet KESİP'in bulunduğu 245 ARGK komutan ve savaşçısı şehit düştü.

Nusaybin, Uludere ve Palu'da gerçekleştirilen eylemlerde 4 ajan cezalandırıldı

Uludere'nin Hilal Bucağına bağlı Akduman köyüne bir baskın düzenleyen ARGK gerillaları düşmana ajanlık yapan köy muhtarını ölümle cezalandırdılar.

Köy muhtarı Ahmet Kaplan'ı köy meydanında halkın önünde yargılayarak, ölüm cezasını infaz eden ARGK gerillaları, ayrıca köylere yönelik bir konuşma da yaptılar.

Nusaybin'de gerçekleştirilen eylemde ise, 1 ajan ölümle cezalandırılırken, 1 ajana yönelik de ev yakma eylemi gerçekleştirildi. 7 Ağustos günü Yandere köyüne gelen ARGK birliği, Mehmet Akçakoyunlu'yu ölümle cezalandırırken, Ali Akçakoyunlu adlı ajana ait evi ise ateşe verdiler

Palu'nun Akbulut (Züver) köyünde ulusal kurtuluş mücadelemize karşı suç işlemekte ısrar eden iki ajan ölümle cezalandırıldı.

Hanefi Güngör ve Ahmet Akbulut adlı ajanları köy meydanına getiren ARGK gerillaları, bu iki ajanı hakkettikleri sona uğratmışlardır.

Karakoçan'da Operasyon Birliğine Pusu Kuruldu

Karakoçan ilçesine yakın bir alanda gerçekleştirilen pusu eyleminde düşmanın bir operasyon birliği pusuya düşürüldü.

Pusuya düşürülen düşman birliği ile ARGK birliği arasında çıkan çarpışmada düşman çok sayıda ölü ve yaralı kaybı verdi. Diğer eylemlerde olduğu gibi, bu çarpışmada da sömürgeciler ısrarla kayıplarını gizlemeye çalıştılar. Kayıpları konusunda herhangi bir açıklama yapmadıkları gibi çatışma alanına giriş ve çıkışları da bir süre kapadılar.

Yöreden aldığımız haberlerde sömürgecilerin saatler boyu ölü ve yaralılarını taşıdıkları ve kayıplarının 20'den fazla olduğu bildirilmektedir. Ayrıca çarpışmada ARGK savaşçılarından Aysel ARGUN'un da şehit düştüğü bildirilmektedir.

Kars-Erzurum'da Çarpışmalar Sürüyor

Kars-Erzurum bölgelerinden gazetemize ulaşan haberlere göre sömürgeci birliklerle ARGK kuvvetleri arasında meydana gelen çarpışmalar yer yer yaygınlaşarak devam ediyor.

Son bir aylık süre içerisinde, bu bölgelerde bir dizi çarpışmanın meydana geldiği bildirilmektedir. Meydana gelen bütün bu çarpışmalarda ARGK birlikleri kayıp vermezken, faşist Türk ordusunun ölü ve yaralı sayısının artış gösterdiği söylenmektedir.

ARGK Saflarına Katılım Artıyor

Kürdistan'ın çeşitli alanlarından gazetemize ulaşan bilgilere göre, ARGK saflarına yurtsever Kürdistan gençliğinin akışı devam etmektedir. Son dönemlerde Şırnak ve Cizre'de yaygınlaşan katılımlarla birlikte, ARGK'nin saflarına gelen gençlerin sayısında büyük bir artış meydana geldi.

Son aldığımız bilgilere göre Şırnak'ta son 1 ay içerisinde ARGK saflarına katılan gençlerin sayısı 10'u aşarken, son 20 gün içinde Cizre'den ise 50'ye yakın genç katıldı.

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ 5. YILINA GİRERKEN GELECEĞE DAHA UMUTLU BAKIYORUZ

Baştarafı 1. sayfada

Eğer, 15 Ağustos eylemliliği ile başlayan ulusal kurtuluş savaşı bugünkü gelişme boyutlarına ulaşmışsa, bunun en başta gelen nedeni bu atılımın dayandığı çizginin doğruluğu ile yer ve zamanın tam yerinde seçilmesidir. Doğru olmayan bir çizginin ve elverişli koşullarda geliştirilmeyen bir eylemliliğin bu kadar yaşaması mümkün değildir.

Unutmayalım ki, bugün Kürdistan'da yürütülen savaş öyle sıradan ve basit koşullarda geliştirilmiyor. Kürdistan'da devrimci bir yaşamı yürütme, hele bunu çağımızın tanıdığı en vahşi bir sömürgeciliğe karşı silahlı direniş temelinde geliştirme, sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. Bırakalım silahlı bir mücadele içinde sürekli bulunma, Kürdistan'da sıradan bir yaşamın bile büyük zorlukları mevcuttur.

Sömürgecilik, çağımızın tanıdığı en barbar yüzü ile halkımızın üzerine öyle bir kabus gibi çökmüştür ki, adeta nefes almak bile zorlaşmıştır. İşte böylesi bir karanlığı parçalayarak, halkımızın nefes alan gözeneklerini açıp bunları çoğaltmak, son derece zor ve büyük bir çaba, fedakarlık isteyen bir iştir. Yılların getirdiği ve adeta halkımızın kaderine bir katran gibi yapışan ve onu kölelik zincirleri altında karanlığa mahkum eden, sömürgeciliğin oluşturmak istediği ortamı parçalayıp, buradan yaşam olanaklarını geliştirmeye çalışmak, muazzam ölçülerde gelişen bir atılımdır. Eğer, bu büyük bir direniş ruhuna dayanmaz ve bunu kendisinde yaratmazsa başarıya ulaşamaz.

Koşulların böylesine zorlu olduğu ve halkımıza yaşam olanaklarının tıkatılmak istendiği bir ortamda gelişen ve bu zifiri karanlık ortamı parçalayarak halkımızı gün ışığına çıkaran 15 Ağustos Atılımının tarihimizdeki yeri, bu nedenledir ki çok anlamlı ve derin bir yüceliktedir. Yeniden dirilmek ve çağa ulaşmak isteyen bir halkın başvurması gereken bir yol olduğundan dolayı da 15 Ağustos Direnişçiliği, halkımızla bağımsızlığı ve özgürlüğüne yürüyen dünya halkları arasında soylu bir köprünün kurulmasının da yolunu açmıştır.

Kürdistan halkı, 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir mücadele süreci içerisine girerken, bağımsızlığın dönülmez yoluna da girdi. Artık önünde yürümesi gereken yol, bu atılımla daha bir aydınlandı ve netleşti. 12 Eylül faşizminin sadece kitlelerin değil, birçok sol geçinen sözde öncü örgüt ve partinin de ruhunu karарttığı ve adeta umutsuzluk tohumlarının yer edinmeye başladığı bir ortamda, bir bomba gibi patlayan 15 Ağustos Atılımı, bütün karanlıkları dağıtmış ve kitleleri devrimci direniş safına çekmeyi başarmıştır. Tasfiyeci solun tümden bir teslimiyete ve ihanete yöneldiği bir ortamda, gerçek direnişçiliğin ne olduğu ve bunu bugün kimlerin temsil ettiğini gösterdi. Bu nedenle 15 Ağustos Direnişi, tasfiyeci solun kitlelerin ruhuna ekmeye çalıştığı umutsuzluk tohumlarını da dağıtmış ve bunun yerine gerçek direnişçiliği hakim kılmıştır.

Tasfiyeci ve devrim kaçkını yüzleri 15 Ağustos Atılımı ile birlikte daha açık bir şekilde ortaya çıkan bazı "sol" güçler, bu nedenle, bu direnişçi atılıma karşı azgınca saldırılar düzenlemişlerdir. Bu güçler için ölüm demek olan bu atılımın

başarıya ulaşmaması için, ellerinden gelen her türlü çabayı esirgememişlerdir. 1984 yılı içerisinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu çevrelerden gelişen komploların yoğunlaşmasının nedeni budur.

Aynı kervana Avrupa sosyal-demokrasisi de katılmış ve yıllardır Kürdistan üzerinde oluşturmak istedikleri planlarının dağılması ile birlikte komplo ve saldırılara yönelmişlerdir. İşte bu dönemde İsveç merkezli olarak geliştirilen ve MİT-CIA-SÄPO ortaklığı ile Olof Palme'nin katledilmesine kadar vardırılan komploların bir nedeni de, bu gelişmelerdir. Kürdistan halkının bağımsızlık yoluna girmesi ve büyük bir coşku ile bu yolda yürümesi, bütün bu çevrelerin oyununu da bozan gelişmeleri doğurmuştur.

Faşist sömürgecilerden, tasfiyeci sol'dan ve emperyalizmden kaynaklanan saldırı ve komplolar, Parti içinde "demokratik PKK" sloganı ile çıkış yapmak isteyen ve bir tarihi dönemi halkımıza yenilgi ile kapattırmaya çalışan ajan-provokatör ve tasfiyeci unsurların çabası ile de birleşmiş ve böylece halkımız birçok yönden kuşatmaya alınmıştır.

PKK ve öncülük ettiği direnişin boğulması için büyük bir çaba içerisine giren tasfiyeci, ajan-provokatör unsurlar, PKK'nin Hakkari'de direnişi yükseltemeyeceği ve imha olacağı hayaliyle yaşamış; ve bu temelde komplolara yönelmişlerdir. PKK'nin direnişin en fazla geliştirileceği alanlara yönelmesi karşısında bu unsurlar, PKK'yi geriye çekmek ve bir mülteciler örgütü haline getirmek için büyük uğraş verdiler. Tarihi bir dönemin, sırf bu unsurların düşkün ve basit yaşamları uğruna heba ettirilmek istendiği bir dönemde, PKK bu komploları boşa çıkarmakla kalmamış, direnilmesi gereken alanlara yönelmiş ve devrimci direnişçiliği geliştirmenin büyük çabası içerisine girmiştir.

İçte ve dışta yoğun bir biçimde yaratılmak ve PKK'nin imhası ile tamamlanmak istenen komploların boşa çıkarılması sürecinde, PKK bir de sağcı, özerk yönetimin direniş eylemliliğini yükseltmekten kaçan yaklaşımı ile de yoğun bir mücadele vermek zorunda kalmıştır. Partiye dayatılmak istenen bütün bu engelleri, önderliğin yoğun çabası ve yol göstericiliği ile aşan PKK, 15 Ağustos gibi tarihsel önemdeki bir atılımı gerçekleştirmiş; PKK'nin temsil ettiği çizginin doğruluğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

İşte 15 Ağustos Atılımı böylesi bir ortamda gerçekleştirilmiştir. Bu bakımdan 15 Ağustos Direnişinin anlam ve önemi büyüktür. Bu direniş halkımızı sadece bağımsızlık yoluna yöneltmede değil, geliştirilmek istenen komploları boşa çıkarmada da tarihsel bir öneme sahiptir. Böylesi derin bir anlamı bulunduğundan dolayı da, büyük bir şok yaratmış ve sözkonusu düşman güçleri paniğe sürüklemiştir.

Son derece zorlu ve engellerle kaplı bir yolu aşarak, karanlıkları yırtmasını başaran 15 Ağustos eylemliliği, 5. yılına girdiği günümüze de benzer zorlu süreçleri aşarak gelmiştir. Kürdistan'da bağımsızlık uğruna yola çıkışın kolay olmadığını ve bunun son derece önemli yükümlülüklerin yerine getirilmesi temelinde gerçekleşebileceğini belirttik. Kıyasıya bir mücadelenin gelişeceği ve geliştirilmesi gerektiği daha ilk adımlar atıldığında ortaya çıkmış ve kanıtlanmıştı. Kaldı ki bunun dışındaki bir yaklaşımın Kürdistan devrim gerçeği açısından hiçbir önem taşımadığı da ortaya çıkmıştır.

Bugün mücadelemizin ulaştığı düzeyden 4 yıl öncesine baktığımızda bu gerçekleri daha açık bir şekilde görüyor ve bu gerçeklerin yarattığı gelişmeler temelinde de geleceğimize daha umutlu bakıyoruz. Böylesi zorlu bir başlangıcı, birçoğunun "direnilemez, savaş geliştirilemez" diyerek kaçtığı bir ortamda, hem de kimsenin tasavvur edemediği bir görkemlilikteki atılımla gerçekleştiren PKK, daha o dönemde sadece gelecek 4 yılın değil, bütün geleceğin de kazanıldığını ve girilen doğrultudan hiçbir gücün, Kürdistan halkını geri döndüremeyeceğini söyledi.

Bu sözler başlangıçta birçokları için propaganda ve ajitasyon olarak algılandı. Hatta bu güçler PKK'yi girdiği bu tarihsel kalkıştan alıkoymak ve kendi iğrenç çıkarlarını bir tas çorba uğruna garantilemek için, olmadık yöntemlere başvurdular. Bunlara göre "PKK zafere gitmemeli ve çökmeliydi." Çünkü, PKK onların yıllardır kendileri için oluşturdukları statüyü parçalamış ve gerçek halk öncülüğü ve direnişçiliği dışında hiçbir sahteliğe yaşam hakkı bırakmamıştır. Bu güçlerin eskisi gibi iğrençliklerini sürdürmeleri için PKK'nin tasfiye olması, imha olması gerekiyordu. Bu sonucu elde etmek için kraldan daha çok kralcı kesilerek, faşist Türk sömürgeciliğinin yapamadığı birçok komployu, onlar TC adına, hem de sol maske altında gerçekleştirdiler. Böylece kendilerine daha fazla yaşam imkanı açmaya çalıştılar.

Bütün bu komplo ve saldırıları, 15 Ağustos Direnişçiliğinin bütün Kürdistan'a yaygınlaşması ile birlikte boşa çıktı. Boşa çıkan her komplo ardından, bunlar yenilerini devreye koydular. Ama bunlar da birer birer iflas etti. Kürdistan çapında savaş yaygınlaşıp sömürgecilik peşpeşe darbe yedikçe bu güçler de büyük bir paniğe ve hayal kırıklığına kapıldılar. Çünkü, bunların yaşamı da TC'nin varlığına çok yakından bağlıydı.

Kürdistan'da yaygınlaşan eylemlilikle birlikte, sömürgeci Türk devletinin Kürdistan halkı üzerinde oluşturmak istediği sömürgeci yapı tarihinin en derin yaralarını almaya başladı. 1984-86 döneminde, yönetimde bulunan bazı sağcı, özerk ve tasfiyeci ögelerin bir türlü direniş ortamına girmemelerine rağmen, PKK'nin doğru politik çizgisini temel alan yoğun kadro varlığının ve Mahsum KORKMAZ gibi önderlerin çabası ve direnişçiliği ile düşman büyük bir hezimete uğratılmış; ve az bir kayıpla Kürdistan'da silahlı direniş mücadelesinin temel bulması ve yerleşmesi başarılmıştır. Bu aynı zamanda, PKK'nin direniş atılımının doğruluğunu ve Kürdistan'da proletarya çizgisinin her türlü sınıf dışı eğilime karşı kesin üstünlük sağlamasını da birlikte getirmiştir.

PKK III. Kongresi'nde 2 yıllık savaşın değerlendirilmesi yapılmış ve halkımızın tarihinde son derece büyük bir önem arzeden kararların alınması gerçekleştirilmiştir. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun kuruluşu karar altına alınmış ve **"Bir parça özgür vatan toprağını kurtarma"** şiarı ile yeni döneme yönelik yoğun hazırlıklar yapılmıştır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **Mart-Nisan '87 Konuşmaları** ile yoğun bir şekilde yürütülen hazırlıklar, **"Özgürlüğe yürüyüş harekatı"** ile yeni dönem eylemliliği başlatılmıştır.

1987 yazı, özgürlük yürüyüşü harekatının bütün Kürdistan'da yaygın gerilla savaşı düzeyine yükseldiği bir dönem olmuştur. Köy koruculuğuna ve sömürgeci ordu birliklerine karşı yoğunlaştırılan eylemlilik, sömürgeci rejimde büyük bir panik yaratmış ve yeni tedbirler almak zorunda bırakmıştır. Sömürgeci ordu birliklerinin ve köy koruculuğu sisteminin, ARGK'nin yürüttüğü gerilla savaşı karşısında tutunamayacağı ve korkunç bir çöküşten kendisini kurtaramayacağı açığa çıkmış; ve resmi ağızlar bunu sık sık ifade etmek zorunda kalmıştır. Gelişmelere klasik ordu yönetimi ve mevcut sömürgeci idare ile karşılık veremeyeceklerini iyiden iyiye anlayan faşist sömürgeciler, Kürdistan'da tümüyle özel bir yönetimi devreye koymuşlardır.

Oluşturulan özel yönetimin başına Bölge Valisi adı ile sömürge valilerinin yetkisi ile donatılan bir özel savaş uzmanı getirilmiş; ve bunun emrine 10.000 kişilik özel kolordu, binlerce sayılık köy korucusu, 5000 civarında özel tim (kontra) birlikleri, sömürgeci ordu ve polis gücünün yanısıra verilmiştir. Olağanüstü yetkilerle de donatılan özel yönetimin başı, Kürdistan'daki gerilla savaşına karşı, karşı-devrimci savaşın yönetimini üzerine almıştır.

1987 yılı yazından 1988 yılı ortalarına kadar, Kürdistan'ın geniş alanlarında yükselen ulusal kurtuluş eylemliliği, Kürdistan'da gerilla savaşının sağlam bir temele oturmasını da birlikte getirmiştir. Sömürgeci-faşist güçlerle birçok alanda gerçekleşen muharebelerde, ARGK gerillaları üstün çarpışma yetenekleri ile düşmana tam bir hezimeti yaşatmışlardır. Faşist ordu birlikleri; Bagok, Benevok, Cudi, Kozluk vd. çarpışmalarda sayıları yüzleri aşan bir gücünü kayıp vermiştir.

ARGK gerillaları ile direkt muharebelere girmekten kaçınan sömürgeciler; helikopter, uçak, tank, havan ve topların yanısıra napalm ve kimyasal gazlar kullanarak, içine girdikleri çöküşü durdurmaya çalışıyorlar. Düşmanın özel tim, özel kolordu, köy korucusu, polis ve ordu birlikleri ile tam bir çöküşü yaşaması ve bunu durdurmak için napalm ve kimyasal bombaları kullanmaya başlaması, ARGK birliklerinin ulaştığı gelişme düzeyinin de somut bir ifadesidir. ARGK gerilla birlikleri artık sömürgeci düşmanı saatlerce durdurabilecek çarpışmaları gerçekleştirme gücüne de ulaştılar.

İşte, 5. yılına giren savaşımızın bugün ulaştığı somut düzey budur. 4 yıl önce, ayakta bile duramayacak gözü ile bakılan silahlı direnişimiz kökleşmek ve temel bulmakla kalmamış, sömürgeci-faşist rejimi, tarihinin en ağır ekonomik, siyasal ve askeri bunalımı içerisine de bir daha kurtulamamacasına sokmuştur. Sömürgeciliğin Kürdistan'da oluşturmak istediği yapı tek tek parçalanmakta, halkımızın kurtuluş mücadelesi adım adım mevzilerini genişletmektedir. İşte ulaştığımız bu düzey, haklı olarak umutlanmamızı arttırıyor.

Bize böylesi bir gelişme aşamasını armağan eden ve bağımsızlık yolunda sağlam yürümemize yol açan **15 Ağustos Direnişçiliği,** 5. yılında, tüm halkımıza kutlu olsun.

Şemdinli Muharebesinde PKK-MK Üyesi Ahmet KESİP'i ve Beraberindeki 8 Yoldaşı Şehit Verdik

Baştarafı 1. sayfada

mesine yol açtı. İşte yaşadığı bu korkunç tablo karşısında, bu halk bir daha başkaldıramayacağı düşüncesine kapılmıştı. Derin bir sessizliğe gömülmüş ve adım adım yok oluşunu seyretmeye başlamıştı. Giderek yaşama olanakları tükenen ve çok az canlılık belirtileri gösteren bu halka, yaygın bir kanıyla, öldü gözü ile bakılmaya başlandı. Bu halkın bir daha dirilmeyeceğine inananlar çoğaldı ve en başta da halkın kendisi buna inanıyordu.

Peki, nasıl oldu da öldü denilen, canlılık belirtisi gösteremeyen bu halk, dirilmeyi yeniden başardı? Bunu başarmakla kalmayıp, böylesine yaygın bir şekilde ulusal kurtuluş saflarına akmaya başladı?

Her zaman belirttiğimiz gibi, şehitlerimiz halkımızı diriltten ve ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına yaygın bir akışını sağlayan değerlerimizdir. İlk şehitlerimizden tutalım da en son şehit halkasına ka-

Sultan YAVUZ (Leyla)

Ali Ekber LAÇİN (Zeki-Şerif)

dar, bütün şehitlerimizin ulusal kurtuluş mücadelemizde oynadığı rol böyledir ve bu rol kesin bir şekilde kanıtlanmıştır.

Toprağa ilk düşen can, toprağı ilk sulayan kan nasıl bizi geri dönülmez bir aşamaya doğru yöneltmiş ve ileri yürüme komutu olmuşsa, bugün toprağa düşen her can, dökülen her damla kanda ileri yürüyüşümüzü güçlendiren temel değerler haline gelmiştir. Sayıları yüzleri aşan şehitlerimizle dönülmez bir noktaya çoktan ulaştık. Nasıl ki ilk şehitlerimiz savaşmaya cesaret göstermenin örnekleri olmuşsa, bugün toprağa düşen her şehidimizde savaşa cesaret eden bir halkın mutlaka kazanacağının kanıtı olmaktadır.

İşte, peşpeşe toprağa düşen canlar, halkımızı derin uykusundan çekip almış, onu uyandırmış ve sömürgeci-faşist düşmana karşı büyük bir savaşa girmenin eşiğine getirmiştir. Bugün Kürdistan halkı, artan bir güçle ulusal kurtuluş saflarına akın etmektedir. Ülkemizin hemen hemen her alanında katılım güçlenmektedir. Bu gelişme düze-

yine bugün ulaşabilmişsek, bunda şehitlerimizin rolü temeldir. Kan dökmeden, şehit vermeden uyuyan bir halkı uyandırmak mümkün değildir. Bir bedel verilmeli, ve bu mücadeleyi üstlenen öncülerin her türlü fedakarlığı göstermeye ve savaşmaya kararlı oldukları kanıtlanmalıydı ki, kitleler devrime katılım göstersinler. Şehadet olayları ve yükselen ulusal kurtuluş savaşımız, bu gerçekleri açığa çıkarmada halk kitleleri için temel bir açı oldu.

Toprağa düşen her şehit kanımız, bu gerçeği daha da güçlendirmektedir. Bugün şehitler ordusu ile halkımız, ulusal kurtuluş yolunda daha güçlü ve daha emin bir şekilde yürüyor.

Şehitler halkasına eklenen Şemdinli-Benevok direnişçileri, bu gerçeği daha da güçlendiren son halkalar oldular. Şemdinli-Benevok'ta, sömürgeci-faşist ordunun binlerce sayılık gücüne karşı bir avuç gerillanın yarattığı destan, halkımıza öncülerinin sağlamlığını, kararlılığını, kahramanlığını bir kez daha gösterdi.

Faşist-sömürgeci ordu birlikleri halkımıza ve öncülerine karşı, çağımızın tanık olduğu en barbar ve en vahşi savaşını yürütmektedir. CIA-Pentagon deneyimli birçok özel savaş metodunu uygulayan faşist-sömürgeciler, halkımızın yeniden uyanışını durdurmak için, büyük bir karşı-devrimci hareket başlatmış durumdadır. Emperyalizmin Vietnam'da, Angola'da, Cezayir'de ve daha başka alanlarda uyguladığı bütün özel savaş metodları, bugün faşist Türk sömürgecilerinin elinde halkımıza karşı daha da geliştirilerek uygulanmaktadır.

Dünyanın en karşı-devrimci ve halk düşmanı metodlarını arkasına alan faşist sömürgeciler, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşını durdurmak için, vahşetin sınırlarını bile aşan uygulamalar içerisindedir. Bölge Valisi olarak atanan ve deneyimli bir karşı-devrimci olan Hayri Kozakçıoğlu, özel savaşı yürütecek bir eğitimden geçirilmiş ve bugün Kürdistan halkına karşı yürütülen savaşın başına getirilmiştir.

Düşmanın korkunç boyutlara varan vahşetine karşın, Kürdistan halkının ve öncülerinin direnişi her gün yükselmektedir. Düşmanın uygulamaları, yaklaşan sonundan onu kurtarmaya yetmemektedir. Düşman vahşetini arttırdıkça, hak ettiği sona bir adım daha yakınlaşmaktadır. Zaten azgınca saldırması da ölüm çırpınışlarıdır. Halkımızla faşist sömürgeciler arasında süregelen bu şiddetli savaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin lehine her gün yeni gelişmeler katederek ilerlemektedir.

Halkımızın kurtuluş kuvvetleri ile sömürgeci-faşist ordu güçleri bir kez de Şemdinli-Benevok'ta karşı karşıya geldiler. Aradaki muazzam güç dengesizliğine ve faşist ordunun binlerce sayılık ordu birliğine rağmen, ARGK birliği büyük bir direniş gösterdi. Ve sömürgeci orduyu bozguna uğrattı. ARGK gerillalarının üzerine yürüme gücünü kendisinde bulamayan, faşist sömürgeciler, helikopter, top kullanarak ARGK birliğini imha etmeye çalışıyor.

Şemdinli-Benevok muharebesinde PKK-MK Üyesi Ahmet KESİP komutasındaki 21 Mart ARGK Takımı, sömürgeci ordu birliklerine karşı üstün bir muharebe gücü gösterdi. ARGK Takımı sömürgeci ordu birliklerine, özel tim ve köy korucularına ağır kayıplar verdirdi.

Osman SARIKUŞ (Ferhan), PKK Genel Sekreteri ile birlikte

Bunun üzerine faşist sömürgeciler, ARGK Takımı üzerine helikopter ve toplardan attığı bombalarla saldırmaya başladı. Kimyasal bomba ve Napalmların da kullanıldığı çarpışmada, ARGK Takımı üstün bir karşı koyuşu gerçekleştirdi. Saatlerce süren çarpışmada düşmanın vahşice saldırıları sonucu, ARGK Takımı bomba ve top atışları karşısında kayıp vermeye başladı.

21 Mart ARGK Takımı, düşmanın oluşturmak istediği çemberi yarmaya çalışırken, yeni kayıplar verdi. Çarpışma sonucunda Takımın bir kesimi çemberi yarmayı başarırken, aralarında PKK-MK Üyesi ve ARGK Komutanlarından Ahmet KESİP'in bulunduğu 8 gerilla şehit düştü.

Şemdinli-Benevok muharebesinde şehit düşen Ahmet KESİP (Cemşit), Osman SARIKUŞ (Ferhan), Ali Ekber LAÇİN (Zeki-Şerif), Mir Nezir ALAGÖZ (İsmet), Sultan YAVUZ (Leyla), İhsan ÇIKKAN (Mazlum), Ömer ALAGÖZ (Rüstem), Fehim ÖPENGİN (Feriq) ve ... (Dara) yoldaşlar, faşist-sömürgeci düşmana karşı halkımızın tarihine görkemli bir direniş sayfası daha eklediler.

Benevok direnişinin 9 kahramanının bu görkemli destanları halk kurtuluş tarihimizin yeni bir dönüm noktasında bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a yürümede, yeni kilometre taşları olarak dikildiler. Benevok'ta dikilen bu anıt, sadece 1988 yılı mücadelemizin görkemliliğini kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda gelecek yılların mücadelesine de ışık tutuyor.

Bir Parça Özgür Vatan Toprağını Özgürleştirme şiarı ile yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşımızda Şemdinli-Benevok şehitlerinin şehadetleri, özgürleşecek vatan topraklarında yükselen birer abide olarak özgürlük yürüyüşümüzü aydınlatmaktadır. Onların kahramanca direnişleri, bir parça vatan toprağını kurtarma mücadelesinin temel harçları olarak bağımsızlık binasının inşa edilmesinde esaslı bir rol oynayacaktır.

Şemdinli-Benevok şehitlerinin anıları için de diğer şehitlerimize verdiğimiz sözleri, kendimize duyduğumuz güven ve emin adımlarla ilerleyen mücadelemizin ulaştığı düzeyin yarattığı muazzam güç birikimi ile bir kez daha tekrarlıyoruz. Şehitlerimizin anılarına bağlılığı, bizzat pratikte yerine getirdiğimiz, bugün mücadelemizin ulaştığı düzeyle çok açık bir şekilde görülmektedir. Bundan sonra da, şehitlerin anılarına bağlılığı her şeyin üstünde tutacağımızı belirtiyoruz.

Şemdinli-Benevok direnişçileri ulusal bağımsızlık mücadelemizde sürekli yaşayan ve **Bir Parça Vatan Toprağını Özgürleştirme Harekatının** komutanları olarak anılacaklardır.

Bir Direniş Destanı Daha Yazıldı

Kozluk'ta Sekizlerin Türküsü Yankılanıyor Şimdi

Ahmet GÖRNÜ (Rızgar)

Metin ERGİN

Ali TAN

Not: Değerli okuyucular, Recep Tiril, bu çatışmada sağ yakalanmış ve kontralaşmıştır.

Baştarafı 1. sayfada

Silah seslerini duyan ve komutanlığını Rızgar (Ahmet GÖRNÜ)'ın yaptığı II. Manga çarpışma alanına gelir. Düşmana arkadan saldırmaya başlayan II. Manga, kısa sürede çemberi yararak diğer savaşçı arkadaşlarının bulunduğu mevkiye ulaşır.

Bu mücadele esnasında çarpışmalar daha da yoğunluk kazanır. Düşman birliklerine karşı üstün bir çarpışma gücü gösteren ARGK birliği, kısa sürede düşmana 50'ye yakın kayıp verdirir. Çarpışmada ARGK gerillaları kayıp vermezken, düşmandan 30'u asker, 16'sı ise köy korucusu olmak üzere çok sayıda gücü öldürür ve bir o kadarını da yaralar.

Çarpışmada aldığı ağır kayıplar sonucu adeta şaşkına dönen sömürgeci-faşist ordu, alana yeni takviye birlikleri göndermeye başlar. Çarpışma, geceli-gündüzlü 32 saat devam ederken, düşman aldığı kayıplar karşısında gerillalara en ufak bir kayıp verdiremiyor. Kayıplarının daha da artacağını gören faşist sömürgeciler Batman-NATO Askeri Hava Üssünden iki jet uçağını kaldırarak, gerillaların üzerine Naplam ve kimyasal bombalar atmaya başlar.

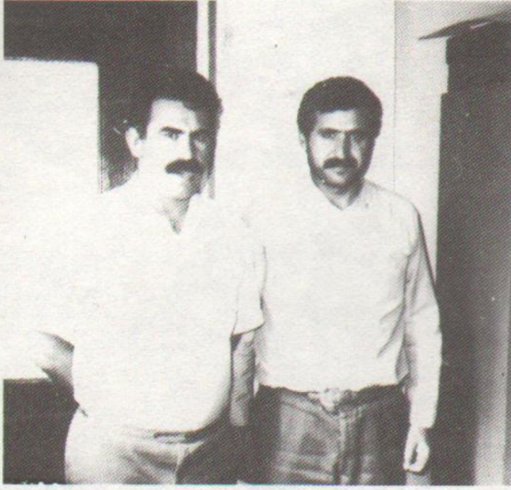
32 saat süren çarpışmada bir sonuca gidemeyen faşist sömürgeciler, ancak jet uçaklarını kullanarak gerillaları imha etmeye çalışıyor. Yoğun bombardımana karşı, çemberi yarmaya yönelen gerillalardan 8'i Napalm ve kimyasal gazların etkisi sonucu Mellefan Dağında yeni bir kahramanlık destanı yaratarak ölümsüzleşirler. Çarpışmada şehadet mertebesine ulaşan ARGK'nin Garzan eyaleti komutanlarından Rızgar-Ahmet GÖRNÜ ile birlikte Metin ERGİN, Recep TİRİL, Ali TAN, M. Sami EREN ile isimlerini öğrenemediğimiz 3 savaşçı daha şehit düşmüştür.

Sömürgecilerin Napalm ve kimyasal gaz kullandığı, şehitlerimizin cesetlerinden belli oluyordu. Kurşun yaralarından hiç kan akmamıştır. Ayrıca cesetlerin çeşitli yerleri yanmış vücutlarında kabarcıklar bulunuyor, gözbebekleri ise yeşile dönmüştü. Bütün bu belirtiler Napalm ve kimyasal gazların kullanıldığını açık olarak kanıtlıyor.

Sömürgeci-faşistler, halkın cenazelere sahip çıkması ve tören düzenlemek istemesine olağanüstü önlem alarak karşı koymak istedilerse de başarılı olamadılar. Halk, şehitlerine sahip çıktı. Metin ERGİN, Ali TAN ve Ahmet GÖRNÜ için törenler düzenlendi. Bu gelişmelerden büyük ürküntüye kapılan sömürgeciler, diğer şehitlerimizin cesetlerini vermeyerek, geçmişte halkımızın ve Ermeniler'in katliamında cesetlerle doldurulan Kasaplar Deresi'ne toplu olarak atmışlardır.

Bütün bunlara rağmen, halk şehitlere sahip çıkmış ve onları bağırlarına basmıştır. Kozluk'ta bir direniş destanını daha büyük kahramanlıklarla yaratan ARGK gerillaları, halkımızın kalbinde yer edinmişlerdir. Şimdilerde Kozluk'ta söylenen Sekizlerin direniş türküsüdür...

Yurtsever Kürdistan Halkı ve İlerici İnsanlığa!

Hasan ER (Adnan), PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşla birlikte

Nezir YAVUZ (Ali Hasan)

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yüzlerce şehidin kanı ile sulanan Kürdistan halkı, bu kutsal kavgasında değerli iki militanını daha şehit verdi. Kürdistan halkının değerli önderlerinden, büyük yurtsever Adnan (Hasan ER) yoldaş ve militan savaşçı Ali Hasan (Nezir YAVUZ) yoldaş, Türk sömürgecilerinin hain bir pususunda alçakça katledildiler. 10 Temmuz 1988 akşamı, Kürdistan'ın kurtuluşu için üstlendikleri devrimci bir görev gereği bir yerden başka bir yere giderlerken, Türk kolluk kuvvetlerinin kurdukları bir pusuya düşen yoldaşlarımız açılan ateşle ağır yaralandılar. Adnan yoldaş ağır yaralı olmasına rağmen, kendisine yapılan "Teslim ol" çağrılarına direnişle karşılık vermiş ve tabancası ile üç düşman askerini öldürmüş ya da yaralamıştır. Bu direniş karşısında çılgına dönen faşist Türk askerleri panzerlerle yoldaşımızın üzerine gitmiş, kurşun yağmuruna tutarak alçakça katletmişlerdir. Ağır yaralı olarak kurtulmayı başaran Ali Hasan yoldaş ise tüm çabalara rağmen kurtarılamayarak 12 Temmuz akşamı şehitler kervanına katılmıştır.

Adnan yoldaş Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde uzun yıllardan beri yer alan ve büyük hizmetleri olan bir yoldaşımızdı. Kürdistan'da gerilla savaşının yükseltilmesinde belirleyici rolü olan devrimci atılımların her birinde O'nun emeği vardır. O, Kürdistan'daki savaşa güç aktarımında ve savaşın beslenmesinde bir köprü rolü oynamış; değerli emekler harcamıştır. Görevlerini yerine getirmede hiçbir engel tanımaz, fedakar ve cesur karakteriyle her türlü tehlikenin üzerine korkusuzca yürüyerek görevini mutlaka başarırdı. Kürdistan halkına derin bağlılığı olan, yurtseverliği çok derin ve özlü yaşayan bir yoldaşımızdı. Halkın bilinçlendirilip mücadeleye çekilmesinde büyük emekler harcamıştı. Her çevre ve her yaştan insanla güçlü ilişkiler kurup onları mücadeleye kazanmayı çok iyi bilen, halk tarafından sevilen ve sayılan bir halk önderiydi. Kendisini her şeyi ile Kürdistan'ın kurtuluşuna adamış bir militandı. Partisine ve davasına son derece bağlıydı. O, yalnızca Kürdistan halkını mücadeleye katmak için çaba sarfetmekle kalmamış; aynı zamanda Kürdistan halkı ile Arap halkının dostluğunu güçlendirmek için de değerli çabalar harcamıştır. O, emperyalizme, siyonizme ve her türlü gericiliğe karşı Kürt ve Arap halklarının kardeşçe dostluğu ve dayanışmasını sağlamak, onların ortak çıkarlarını savunmak için yıllarca üstün çaba ve fedakarlıklar göstermesini bilmiş bir enternasyonalistti. Adnan yoldaş halkına, diğer halklara ve yoldaşlarına çok derin bir sevgi ile bağlanan, son derece hoşgörülü bir yoldaş olmanın yanısıra, düşmana ve onun uşaklarına karşı da son derece acımasız olmasını bilen, derin bir ulusal ve sınıfsal kinle düşman üzerine yürüyen, bu kinden aldığı güçle devrimci görevlerine dört elle sarılan bir yoldaşımızdı. Kanının son damlasına kadar direnip, büyük olanaksızlıklar içinde düşman askerlerine vurduğu darbeler O'nun bu yüce ruhunun en büyük ifadesidir.

Ali Hasan yoldaş ise, on yılı aşkın süre Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarında yer almış bir yoldaşımızdı. Kürdistan'da yürütülen silahlı mücadelede HRK'nin bir neferi olarak birçok eyleme katılmıştı. Derin yurtsever bir ruha sahip, fedakar bir devrim emekçisiydi. Kürdistan halkının bilinçlendirilip örgütlendirilmesi ve mücadeleye çekilmesinde görev almış; halkçı, yurtsever özellikleri derin olan bir yoldaşımızdı. Yıllarca Partinin verdiği birçok görevi büyük zorluklar, fedakarlıklar ve acılar pahasına yerine getirmiş; büyük tehlikeler içinde yılmaksızın görevlerine dört elle sarılmıştı. Düşman kendisinin üzerinde yoğun olarak durmasına ve mücadeleden alıkoymak için çeşitli oyunlar oynamasına rağmen O, sonuna kadar davaya bağlılığını korumuş ve düşmana karşı derin bir kinle mücadele vermiştir. Kürdistan halkının Filistin halkı ile militan dayanışmasının neferlerinden birisiydi. 1982 yılında İsrail siyonizminin Filistin halkına karşı giriştiği yok etme savaşında Filistin halkı ile dayanışmanın militan bir örneğini sergilemiş ve bir süre İsrail'in elinde esir kalmıştır. Ancak O, enternasyonalizmin yüce ruhunu yurtsever ruhu ile bütünleştirmiş, siyonizm şahsında emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı soylu bir direniş sergilemiştir. Ali Hasan yoldaş, devrim için üstlendiği yeni bir görevini gerçekleştirmeye çalışırken sömürgeci Türk faşizminin alçakça saldırısına hedef olup şehit düştü. O, son nefesinde bile ülke mücadelesine bir an önce ulaşmanın ve düşmana vuracağı darbelerin planlarını yapmakta, mücadeleyi tüm benliğinde yaşamaktaydı.

Yurtsever Kürdistan halkı!

Adnan ve Ali Hasan yoldaşlar kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ne ilk ve ne de son şehitleridir. Onlar bugüne kadar devrim şehitlerinin onurla taşıyıp geride kalanlara devrettikleri mücadele bayrağını uzun süre taşıdıktan sonra bugün bizlere, tüm Kürdistan halkına emanet ettiler. Onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak, bundan sonra mücadeleye daha güçlü ve tüm olanaklarımızı seferber ederek katılmak bir yurtseverlik ve insanlık borcudur. Onlar Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük kavgasının çıkarlarını her şeyin üstünde tuttular. Ailesel ve kişisel çıkarlarını ulusun ve halkın çıkarlarına feda ettiler. Ne aileleri ve ne de çocukları, onları Kürdistan davasına en güçlü şekilde sahip çıkmaktan alıkoymadı. Sömürgeciliğe karşı soylu bir kinle ayağa kalkıp ailelerini de bu mücadelenin hizmetine soktular.

Kürdistan için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadılar. En büyük cesaret ve kahramanlık örneklerini sergilediler. Halkımızın birlik ve bütünlüğünü her şeyin üstünde tutarak halkımızı kutsal davamızın etrafında birleştirmenin kavgasını verdiler. Onların sahip çıktıkları bütün bu değerlere sahip çıkalım. Onların mücadeleleri ve fikirlerini kendimize temel alıp yaşatalım. Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük savaşına tüm gücümüz ve imkanlarımızla katkıda bulunalım. Onların uğruna canlarını verdikleri Bağımsız, Özgür ve Demokratik Kürdistan'ı yaratmak ve şehitlerimizin kanını yerde bırakmamak için davamıza daha sıkı sarılıp fedakarlıklarımızı daha da derinleştirelim. Sömürgeci-faşist Türk devletinin çağdışı-barbar zorbalıklarını mahkum edip tarihten silmek için mücadelemizi daha da güçlendirelim!

Ortadoğu'nun kardeş halkları!

Kürdistan halkı bugün Türk sömürgeciliğine karşı yükselttiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle en insani hakları için savaş yürütüyor. Bu savaş yalnızca Kürdistan halkının amansız bir düşmanına karşı değil, aynı zamanda tüm bölge ilerici halklarına düşman, emperyalizme ve siyonizmin uşağı bir güce karşı da verilmektedir. Bu savaş tüm bölge halklarının çıkarlarına hizmet eden bir insanlık kavgasıdır. Bu savaşta şehit düşen Adnan ve Ali Hasan yoldaşlar, bölge halklarıyla devrimci dayanışmamızı, Arap ve Filistin halklarının anti-emperyalist, anti-siyonist mücadelelerinde onlara omuz vermekle en iyi temsil eden yoldaşlarımızdı. Onların en soylu biçimde temsil ettikleri halklararası bu kardeşliği daha da köklü kılmak için anti-emperyalist, anti-siyonist ve tüm gericiliğe karşı mücadelede dayanışmamızı güçlendirelim. Sömürgeci-faşist Türk devletine vurulan her darbe halklarımızın kardeşliğini güçlendirecek; birlik, bütünlük ve beraberlik tohumlarını ekerek Ortadoğu halklarının kurtuluşlarını daha da yakınlaştıracaktır. O halde, halklarımızın ortak düşmanı olan faşist Türk sömürgeciliğine karşı halklarımızın birlik ve dayanışmasını güçlendirelim!

— Devrim şehitleri ölümsüzdür!
— Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk devleti!
— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
— Yaşasın Ortadoğu halklarının birlik ve davanışması!

PKK-Ortadoğu Temsilciliği

10. YIL AFİŞ YARIŞMASI

PKK'nin 10. yılını doldurması vesilesiyle, bütün okuyucularımızın katılabileceği bir afiş yarışması açmış bulunuyoruz.

Çizilecek afişler, PKK'nin 10 yıllık mücadelesini dile getirir nitelikte olmalıdır. Kara kalem, sulu boya ve yağlı boya çalışması olabilir. Her yaşta ve meslekten okuyucularımız bu yarışmaya katılabilirler.

Yarışmada derece alan afişleri çizen okuyucularımız, gazetemizce mükafatlandırılacaktır. Ayrıca, gönderdikleri resimler afiş haline getirilecektir. Bütün okuyucularımızın gönderdiği resimleri gazetemizde ve diğer yayınlarımızda kullanacağımızı belirtiriz.

Yarışmaya katılan okuyucularımızın çizdikleri afişleri (resimleri) en geç 30 Eylül 1988'de elimizde olacak şekilde postaya vermeleri gerekiyor. Okuyucularımız, birkaç resimle de yarışmaya katılabilirler.

Resimler (afişler): **Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1 / BRD** adresine gönderilmelidir.

Not: Yarışmaya katılan okuyucularımız açık ad ve adreslerinin yanısıra bir rumuz da göndermeliler. İsim ve adresler bizde saklı kalacak. Afişler (resimler) rumuzla yayınlanacaktır.

Impressum:
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

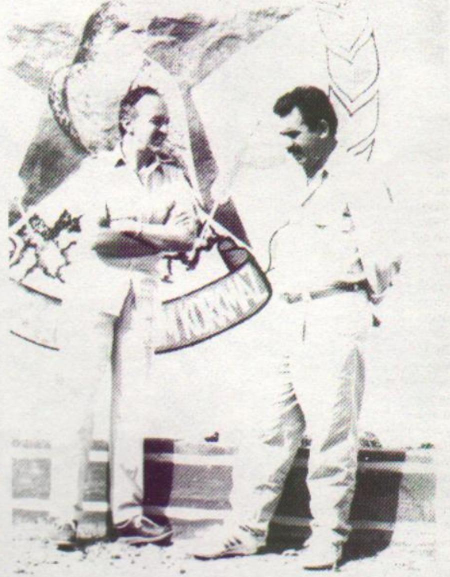
Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası:
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl.
Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
		Norveç	10.00 nkr.

PKK GENEL SEKRETERİ A. ÖCALAN'IN BİR GRUP GAZETECİ İLE YAPTIĞI GÖRÜŞME GENİŞ YANKI UYANDIRDI

Haziran '88 ayı içerisinde PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, bir grup gazeteci ile Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde görüşmeler yaptı. Aralarında Fransız, Alman, İsveçli ve Türk gazetecilerinin bulunduğu bir grup gazeteci ile görüşmeler yapan PKK Genel Sekreteri, gazetecilerin çeşitli konulardaki sorularını yanıtladı.

Birbiri ardına gazetecilerle görüşen PKK Genel Sekreteri, ilk kez gazetecilerle böylesi bir görüşmede bulunuyor. Daha önceleri, özellikle de 15 Ağustos 1984 atılımının ardından birçok yabancı gazeteci ve televizyon muhabiri görüşme talebinde bulunmuştu. Ancak şimdiye kadar böyle bir görüşme gerçekleşmemişti.

Haziran 1988 tarihinde, PKK Genel Sekreteri; Alman ZDF televizyonu, Reuter, CBI World, Milliyet, Hürriyet, Cumhuriyet, Dagens Nyther muhabirleri ile serbest gazetecilerin aralarında bulunduğu bir grup gazetecinin görüşme yapma isteklerini kabul etti.

İlk görüşme Milliyet gazetesi muhabiri ve yazarı M. Ali Birand ile gerçekleştirildi. 3 gün süren görüşmelerde, PKK Genel Sekreteri, Milliyet gazetesi muhabiri M. Ali Birand'a geniş bir röportaj verdi. Aynı gazetenin foto muhabiri Coşkun Aral ise bu görüşmeyi ve Akademi çalışmalarına ilişkin çeşitli görüntüleri fotoğrafladı.

Milliyet gazetesi, PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN ile yapılan röportajı 14-15 Haziran tarihli gazete nüshalarının 1'nci sayfasının tümüne yakınını görüşme resimlerine ayırarak, **"Dünyada ilk kez... İşte PKK, İşte APO"** manşetiyle yayınlayacağını duyurdu.

Milliyet gazetesinde 16 ve 17 Haziran tarihlerinde, ancak ilk bölümleri yayınlanmaya başlanan röportaj, direkt Başbakan Turgut Özal'ın ve faşist yönetimin diğer temsilcilerinin devreye girmesi ile birlikte durduruldu. Yayının bu şekilde ani ve sömürgecilerin kendi hukuk kurallarını bile bir kenara bırakarak durdurması büyük bir yankı uyandırdı.

Şimdiye kadar sömürgeci Türk basınında PKK ve Önderliği tümüyle yanlış ve iftiralarla doldurulmuş yazılarla tanıtılmaya çalışıldı. Hatta bunun için bir dizi sahte yazı, haber ve resim yayınlandı. Bütün bu faaliyetlerin Özel Harp Dairesi ve MİT kanallarından çıktığı bilinmektedir. Bunlarla amaçlanan PKK ve Önderliğinin prestijini, basında yayınlanan bu tür yazılarla kamuoyu nezdinde zayıflatmak ve yanlış tanıtmaktı.

Sömürgecilerin de isteği buydu. Sömürgeci basında PKK ve Önderliği hakkında MİT kaynaklı haberlere geniş yer vererek böylesi bir sonuca ulaşmak istiyorlardı. Özellikle de, PKK ve Önderliğini, direkt PKK'nin açıklama ve yazılarından tanıma fırsatını bulamayan Türk kamuoyunun, böylesi bir faaliyetin ve karşı-propagandanın etkisi altında kalacağı açıktı. En azından Türk kamuoyu bu iddialara inanmasa bile, PKK'ye ve Önderliğine karşı yaklaşımında da mesafeli hareket edecekti.

İşte böylesi bir karşı faaliyetin varlığını değerlendiren ve Türk basınında işlenen PKK aleyhtarı faaliyetlerin etkisini kırmak ve direkt kendi açıklamaları ile Türk halkına seslenmek için, PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN, Türk gazetecileri ile böylesi bir röportajı yapmayı uygun gördü.

Bunun üzerine Milliyet, Hürriyet ve Cumhuriyet gazetelerinin muhabirleri kabul edildi. Bu gazetecilerle, Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde görüşen PKK Genel Sekreteri, Türk kamuoyuna hitaben açıklamalarda bulundu.

PKK Genel Sekreteri ile M. Ali Birand'ın yaptığı röportajı yayınlamaya başlayan Milliyet gazetesinin bu yayını büyük bir yankı yarattı. Türk kamuoyu ilk kez PKK Genel Sekreterini ve PKK'yi, bu hareketin kurucusu ve fiili yürütücüsü Abdullah ÖCALAN'ın açıklamalarından öğrenmek fırsatını buldu.

Milliyet gazetesinin tirajı yayın boyunca 2-3 katı artarken, bayilerde gazete kısa bir süre içerisinde tükeniyordu. Bu gelişmeler Türk kamuoyunun PKK Genel Sekreterine çok yakın bir ilgi gösterdiğini, O'nu direkt kendi açıklamalarından tanımakla bir sempati duyduğunu göstermektedir.

İlk iki gün röportaj hakkında herhangi bir açıklama yapmayan faşist yöneticiler Türk kamuoyunda ve Kürdistan'da artan ilgi ve gelişen sempatiden duydukları korku ve panikle röportajın yaratacağı etkiyi önlemek için yayını durdurdular. Yayının durdurulması bile, sömürgecilerin içerisine girdiği korkuyu çok açık bir şekilde göstermekteydi.

Şimdiye kadar kamuoyuna hep tek yanlı ve yanlış, iftira dolu bilgilerle tanıtılmaya çalışılan PKK Önderliğinin ilk kez kamuoyu karşısına, kendi açıklamaları ile çıkması sömürgecilerin şimdiye kadar kendisine dayanak yaptığı bütün iddiaların kofluğunu da ortaya çıkardı.

Türk kamuoyu 1 gün de sürse, yayınlanan bu röportajla PKK ve Önderliğini daha iyi tanıma fırsatı buldu. Bu röportajın günlerce tartışma konusu olması ve halkın sempatisinin PKK'ye ve Önderliğine gelişmesi, Genel Sekreterin yaptığı ve Türk kamuoyunu da yakından ilgilendiren açıklamaların etkisi sonucudur.

Milliyet'in yayınının durdurulması ülke içi ve dışında da geniş yankılar uyandırdı. IPI (Uluslararası Basın Enstitüsü), yayının durdurulmasını kınarken, birçok uluslararası kuruluş da protesto telgrafları gönderdi. Ayrıca dünya basınında da bu olaya geniş yer verildi. Yayının yasaklanması da sömürgecileri içerisine düştükleri korku, acizlik ve panikten kurtaramadığı gibi, bütün iddialarının kofluğunun ortaya çıkmasını da engelleyemedi. Kısaca iki ateş arasında kalan faşist devlet, yayını durdurmayı tercih etti. Yayınlandığında da yarattığı etki büyük olan röportaj, Türk kamuoyunun PKK ve Önderliğinin, bu hareketin Genel Sekreterinin yaptığı açıklamalardan öğrenmesi için tarihi önemde bir olaydı. Bunun için etkisi böylesine büyük ve derin oldu.

Milliyet gazetesinde röportajın yayınının durdurulması nedeniyle Hürriyet ve Cumhuriyet gazeteleri de yaptıkları röportajları yayınlayamadılar.

PKK Genel Sekreterinin Avrupalı gazeteciler ve televizyon muhabirleri ile yaptığı röportajların da yankısı büyük oldu. Dagens Nyheter gazetesi muhabiri Boström'un röportajına ilişkin olarak iki ayrı tarihte yayın yaptı. Alman ZDF televizyonu röportaja ilişkin olarak özel bir program hazırladı.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'ın bir grup gazeteci ile yaptığı bu görüşmeler, bu dönemde mücadelemizin direkt kendi sesi ile kamuoyuna seslenmesinde önemli bir yere sahiptir. Kamuoyu ilk kez PKK Genel Sekreterinin açıklamaları ile PKK ve Kürdistan bağımsızlık mücadelesini tanıma olanağına kavuştu.

Böylesi bir imkan, halkımızın sesini kamuoyuna ulaştırmada küçümsenmez bir öneme sahip iken, aynı zamanda dünya kamuoyuna mücadelemizi daha yakından ve doğru bir şekilde tanıtmada da son derece önemli bir fırsatı sundu.

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

BOTAN'I ZAPTEDERKEN
GÖĞÜS GÖĞÜSE 48 SAAT

(Komutan BEDRAN'ın Direniş Türküsü)

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bu ara, ben de oturduğum noktada kendimi biraz toparladığımdan kaya parçalarına ve ağaç dallarına tutunarak tepeye, arkadaşların yanına çıkmaya çalıştım. Yirmi otuz adımlık bir yol yürümüş olmama rağmen, tepeye bitkin bir vaziyette yetişmiştim. Arkadaşlar ikişer ikişer mevzilenmiş çatışmayı sürdürüyorlardı. Z... ve Ş... arkadaşların yanına çıkmaya çalıştım. Zaten vardığım ilk mevzi oturdum. Zaten vardığım ilk mevzi de bu arkadaşların mevzisiydi. Beni gördüklerinde duyguları, sevinç ve rahatlamayı sadece bakışlarla ifade etmiş, tek kelime konuşmadan tekrar hedeflerini vurmaya başlamışlardı. Arkadaşların yüzlerinde bir anlık beliren sevinç ifadesine rağmen, gözlerde derin ve buruk bir acının var oluşu dikkatimden kaçmamıştı. Hedefimize ulaştığımız bir anda, yaşanan bu duruma anlam verememiş ve meraklanmaya başlamıştım. Gözlerimi tek tek mevzilerde dolaştırarak bir iki adım ötemde duran Z... arkadaşa çevirdim. Bedran arkadaş neredeydi? Tüm arkadaşlar mevzilerde, kendisi tek başına nereye gitmiş olabilirdi ki? Tam o esnada şarjör değiştirmekte olan Ş... arkadaşın elindeki silah gözüme çarpmış ve bir anda tüm bedenimin sarsıldığını hissetmiştim. Silah, Bedran arkadaşın silahıydı. Endişeyle Z... arkadaşa döndüm:

«Ne oluyor? Bedran arkadaş nerede?»

Z... arkadaş sorumu duymamazlıktan gelerek yüzünü çevirdi ve çatışmaya devam etti. Sormamı beklediği bu soruyu erken sormam karşısında zorlanmıştı. Z... arkadaşın sorumu yanıtlamayacağını farkedince sorumu ısrarla yineledim. Bunun üzerine Z... arkadaş isteksiz ve son derece üzgün bir halde sorumu cevapladı:

«Bedran arkadaş şehit düştü.»

«Şehit mi düştü dedin? Nasıl olur, daha yirmi dakika önce yanımdaydı.»

Z... arkadaş susuyordu. Aynı suskunluğa ben de eşlik ettim, daha sonra konuşamamıştım. Beklenmedik bir anda meydana gelen bu olay karşısında şaşırmış, arkadaşın kaybından duyduğum üzüntü ile adeta şoke olmuştum. Tüm mücadele geçmişi coşkun bir sel gibi akan bu dağ gibi insanın ebediyen aramızdan ayrılmış olduğuna inanmak istemiyor, yüreğimin gittikçe sıkıştığını ve boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordum. Mücadelemizin acımasızlığı bize şehitlerin arkasında ağlanmaması gerektiğini öğretmişti, ama o, sadece can yoldaş, birliğimizin direniş sembolü, maddi ve manevi komutanımız olarak aramızdan ayrılmıyor. Partimizin yeni dönem mücadelesinde en çok ihtiyaç duyduğu, engin deneyim ve tecrübeye sahip güçlü bir taktik sahibi ve her şeyden önce de mücadele azim ve inancıyla dolup taşan gerçek bir halk komutanı olarak aramızdan ayrılıyordu. Kaybımız büyük, bunun yarattığı acı ise derindi.

Z... arkadaşı konuşturmamam gerektiğini biliyordum. Fakat her şeyi öğrenmeden bir saniye dah duramayacağımı anlamıştım. Z... arkadaşa dönerek sordum:

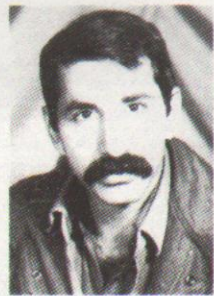
«Olay nasıl meydana geldi?»

Aralıksız çalışan silah seslerinden dolayı Z... arkadaşın sesini duyamıyordum. Kendimi zorlayarak biraz daha yanına yanaştım.

«Grubun önünde tepeye fırladığında» diyordu Z... arkadaş, «tepedeki düşman gücünü püskürtükten sonra, geri dönerek bizleri çağırdı. Güvenlik içinde çıkmamızı sağlamak için tepenin diğer yamacına doğru indi. Geriye dönmek isterken, arkada saklanan bir düşman askerinin alçakça tarамasısonucunda yere yuvarlandığını gördük. Ölümcül darbe almasına rağmen, o yöne doğru kaymamızı işaret ediyordu. Yamaçtaki düşmar askerini hekketiği yere gönderdik. Fakat arkadaşın yanına ulaştığımızda kalbinden aldığı tek kurşunla şehit düşmüştü. Yani yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.»

Z... arkadaş konuşmasını tamamlamış, kendisini toparlayarak kaybettiği tepeyi yeniden ele geçirmek için hücuma kalkmış olan düşman güçlerine silahını doğrultarak tekrar çatışmaya başlamıştı.

Ben ise hiçbir şey yapamadan beklemek zorunda kalmanın verdiği acıyla başbaşa kalmış; sempatik yüz ifadesi, ışıl ışıl yanan simsiyah gözleri ve enerjik yapısıyla gözlerimin önünde canlanan

Bedran arkadaşı düşünüyordum. Yaşamı, devrimci geçmişine layık militanca bir direnişle noktalandıysa da özünde halkımızın geçmiş ve gelecek tarihinde rolünü layıkıyla oynamaya devam edecek bir kahraman olarak ölümsüzleşmiş oluyordu. Partimizin direniş tarihinin derinliklerinden süzülüp gelen ve yaratıcı kişiliği ile, her dönemin direnişine emek ve değer katmasını bilen bu can yoldaşın geçmişi başlı başına acı, zorluk, sevinç ve zafer anlarının içiçe örüldüğü militanca bir yaşamdı. O, bu yaşamı boyunca gerçek bir Partili ve çizgisinin aktif bir uygulayıcısı olduğunu defalarca kanıtlamış ve bu temelde haklı bir saygınlık uyandırmış bir devrimciydi. Dersim'de mücadelemizin ölümsüz komutanlarından Delil DOĞAN ve Cuma TAK'larla başlayan devrimci yaşamı, Hilvan-Siverek mücadelesinin kızgın ortamında esas zeminine kavuşmuş, sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçiliğe karşı taşıdığı soylu kini Parti ideolojisiyle bütünleştirerek, silahlı direniş mücadelesinin yaratıcılarından biri olmasını bilmişti. Sahip olduğu askeri kişiliği ve eylemdeki üstün yeteneği ile kısa süre içerisinde halkın kalbinde yer edinen ve alandaki silahlı mücadelenin başında yer alan Bedran yoldaş, aynı başarısını, Kürdistanın diğer sıcak savaş alanlarında da sergileyerek, 1979 yılında daha yetkin

DİRENİŞ'TE ÖLÜMSÜZ OLANLAR

Soğuk beden yerlerinizde
Şimdi umutlar filizlenmekte
Kan revan içinde ama dimdik
Ölüme meydan okurcasına
Toprağına uzanmış boylu boyunca
Kahpe kurşunların yarasına bakınarak.

Davet edilmemiştik...
Zılgıt sesleriyle ölümsüz törene
Yüreğimizde kaldı cesaretimiz
Ama nümayiş yerinde...
Yüreklerimiz vardı sizinle kalan
Eğer olamadıysak omuz omuza
O talihsizliğindendi Nisan gecelerinin
Fakat kamçılanan umutlar
Sizi haykırıyordu savaş naralarıyla.

Ölümsüzlüğün rahatlığında olun
Çünkü ağlamaklı olmadı simalar
Emin olun...
Hiç de belirmedi gözyaşı ve hüzün
Alınlarda konuştuysa bir parça kin
Bu olmayışımızdandı seyran yerinizde
Şimdi umutlar dört nala kalkmış
İsminizi anmakta her nefesinde...

Cana bedel her mermi...
Gününü bekler kendi yatağında
Cesaret gözden-gezden geçer
Yılların biledigi kini kusmak için
Uğrunda ölümlere sarılan
Toprağı nemlendiriyor kanlarınız
Damla damla süzülürken yara yerinde
Akıp gitmekteydi özgürlük deryasına
Ve de umutlar sıra dayağından çıksın
Dinlenme anındaydı darbesiyle birlikte
Geleceğin düşleriyle baş başa
İhaneti hançerliyordu canevinden.

Sevinci başka olur her Nisan sonunda
Antep'teki dokumacı Sait'in...
Gelecek için kin biliyor harman yerinde
Hilvanlı köylünün
Alevler sarılınca talan yerindeki emek
Bayram sevinci yaşar Batmanlı işçi...
Bugün direnişin boyutlandığı yerlerde
Düğün hazırlığındadır analar...
"Ölüme nişanlı, hayata sözlü"
Davasına yaşamını bağış edenler için.

Evet Bedran yoldaş...
Sen ulusal kurtuluşun inancı
Savaş ateşinin bilediği kin...
Sen
Özgürlüğün bitimsiz pınarı
Yoldaşların cesaret kaynağı
Ve sen ihanetin korkulu rüyası
Hilvan'dan Şemdinli'ye
Aydınlık getiren güneşimiz...
Ve de sen
Cumalar'dan Salihler sonrasına
Günümüze gelen yadigarsın...

Tan yerinde süzülürken güneş
Yine kamçılandı umut dolu sevdalar
Kiminde de coşkularla kükredi...
Bazen de acılarla yüklendi omuzlarıma
Ama tümünde sarmaş dolaş
En içten destek olduk emsalsizce
Oysa her şey...
Bedelsiz verildi geleceğin güzelliği için
Sıra dayağında umutların bulunmadığı
Ellerimizle yaratacağımız dünyalar uğruna.

Kanınla süslenmiş her tomurcuk
Yıldızlar altında bitecek sessizce
Şafaklara süzülen Nisan sabahlarında
Fakat çok uzaklarında bırakılmışım
Çırpınışlarım ne yazabilir
Sen olmayınca aramızda...

Sizleri ancak ve yaşatabilmek
Dille kolay...
Yokluğunu satırlarda okumak
Onur, şeref ve intikamcı olmak
Köleler dünyasında ne kurtarır ki.
Bütün bunların da mihenk taşında
Döğüşmek gerekmez mi ölesiye...
Devrimin kasırgalarını yaratana dek
Her karışında bu toprakların...

Kavgam diyordu yoldaşların
Köleler dünyasının...
Esaretiyle savaşanlar yani
Seni götürmeli dört duvar aralarına
Onuruyla bu savaşta baş başa olan
İnanç silahıyla düşmana saldıranlara
Daha da ötelerine uzanmalı direnişin
Kutuplar dünyasına, insanlığın tarihine
Ve de çizgisiz alın sahiplerine doğru.

İnanç prangalara da vurulsa
Özgürlüğün savaşındadır şimdi
Bu tarihin hakkımızdaki
Dokunulmaz kararıdır bilesin
Sözleri sana bakınarak...
Ne iç çekişim, ne de yalvarışımdır
Bu sitem...
Esaretin vahşetine isyanım
Ölüme meydan okuyan haykırışlarımdır
Gözlerimde akanlara kanma sakın
Ben acılar yutkunarak büyüdüm
Yaşam, savaşmanın kendisidir zaten.

Meğer umutlar sıra dayağındaymış
Köleler mezbahanesi Kürdistan'da
İçerlenme değil, dertten yakınıyorum
Kararımı vermiş, yaşam kavgasındayım...
Yenen kim, yenilen kimdir
Çözümsüz bulmacalar yığın olmuş
Durup hep bakınır gözlerime...

Kiminde ağlamaklı ve elem dolu
Bazen de dört köşe olur neşede...
Ne anlaşılmaz hikmettir bilinmez
Ne de çözülecek sır...
"Kerameti kendisinden menkul"
Bir şifrasyondur sahibine özgü.

Sen görmeden gittin ne çare
Ordulaşan halkımın ayak seslerini...
Kimbilir ne kadar isterlerdi
Meşale gibi önlerinde olmanı
Ama nafile
Bu özlemlerin avuntusudur
Eğer ardılların ararlarsa bedenini
İçimizde olan manevi komutanlığındır
Halkımı kurtuluşa ayaklandıran...
Bizi biz eden varlık gerçekleri
Siz olunca aramızda sonrasını kim düşünür ki.

bir mücadele yürütmek amacıyla yurt dışına çıkmıştı. 1980 yılının sonlarına doğru Kemal PIR ve Mahsum KORKMAZ yoldaşlarla birlikte gerilla savaşının Kürdistan sathında örgütlendirilmesi için en üst düzeyde sorumluluk almış, bu sorumluluğunu Urfa ve Adıyaman alanlarında silahlı direniş mücadelesine büyük katkılar yaparak yerine getirmişti. Halk Ordumuzun inşa süreci olan Botan mücadelesi dönemi boyunca da, geçmiş mücadele pratiği ile Partimizin 3. Kongre süreci arasında bir köprü vazifesi gören 14 Temmuz Birliği'nin komuta kademesinde yer almış, mücadelenin bu zorlu yıllarında düşmana karşı üstün başarıların elde edilmesinde büyük bir rol aynamıştı. Savaşa tutku düzeyindeki bağlılığı, taktik ustalık konusundaki yeteneğini sürekli geliştirmesini sağlamış, buna pratik mücadele içerisinde yaratıcı, uygulayıcı ve geliştirici olma gibi özelliklerle bütünleştirmişti.

Özlü ve sade kişiliği ile, dönemin gereklerine en olumlu tarzda cevap vermeye çalışan Bedran yoldaş, en son 3. Kongre çizgisini hayata geçirmede gösterdiği istek, azim ve kararlılıkla da bunu kanıtlamış ve koşullar ne olursa olsun direniş çizgisinin hayata geçirilmesi gerektiğine dair inancını sürekli yenilemişti. Bu konuda Parti içi tasfiyeci eğilim ve anlayışların tüm engelleyiciliğine rağmen, 3. Kongre çizgisinden taviz vermeksizin hayata geçirme konusunda kararlı olan militan yapının önünde yer almış, pratiğe ilişkin somut olan ve tasarılarıyla taktiğe değer, bir çözümleyicilike sürece gereken katkıyı sunmaktan geri durmamıştı.

Bedran yoldaş, Kürdistan halkının askeri kişiliği ile çağdaş proleter ölçüleri kendi şahsında somutlaştırmayı başaran ve PKK'de zafer yaratan kişiliğin sembolü olarak ölümsüzleşmiş oluyordu. Fakat onun soylu mücadele geçmişi ve yetkin militan kişiliği, sonsuza dek örnek olarak zaferlerde yaşatılmaya devam edilecekti.

Bedran arkadaşın şehit düşmesi büyük öfke ve intikam duygusu yaratmıştı. Düşmanın havadan ve karadan yoğunlaştırdığı saldırılarla bu küçük, ama anlamı tarihlere sığmayacak kadar büyük olan direniş noktamızı tekrar ele geçirmeye çalışması, çatışmayı daha da şiddetlendirmişti. Susmak bilmeyen silahlar peşpeşe patlıyor, helikopterlerin uğultuları arasında vurulan düşman askerlerinin feryatları patlayan bomba seslerine karışarak vadiyi dolduruyordu. Düşman tüm gücüne rağmen, amaçladığı hedefe ulaşamıyor, attığı her adımda yeni bir yenilgi alarak geri adım atmak zorunda kalıyordu. Çünkü artık tepede savaşan küçük bir gerilla birliği değil, Bedran yoldaşın manevi komutasında şehitler ordusundan aldığı güçle takviye olmuş gerçek bir halk ordusuydu. Ve yine orada dile gelen, küçük bir birliğin şahsında da olsa halkımızın bin yıllık intikam duygusuydu. Partimizin kızıl kanla oluşturulan direniş çizgisinin temsili, kahramanlar yaratan soylu direnişler halkasının bir devamıydı. Böylesi bir anın derin tarihi bilincinde olan ve bunun yarattığı azim, inanç ve kararlılıkla mevzilerinde kenetlenmiş böylesi bir yapıya hangi güç geri adım attırabilirdi ki? Çatışmanın uzun süren bu evresinde, tek tek arkadaşların gösterdiği soylu direnişi kelimelerle ifade edebilmek gerçekten de zor bir olay. Halka, davaya ve Partiye bağlılığın yüreklere sığmayan coşkusuyla isyana kalkmış olan her arkadaşın şahsında yaşanan gerçek bir kahramanlık örneği idi.

Adına özgü gerçek kahramanlığı ile Kahraman (Recep TEKİN) yoldaşı izliyorum. Omuzundan aldığı derin bir yaraya rağmen, hiçbir şey olmamış gibi sakin ve soğukkanlı bir şekilde hareket ederek, vurulan düşman askerlerinin silahlarını toplamak için mevzisinden ileri fırlıyor ve hedefini ele geçirerek öyle geri dönüyordu. Kürdistan köylüsünün engin yurtseverliğinin, yiğitlik ve mertliğinin bileşkesi olan bu genç yoldaş, düşmana karşı takındığı kararlı tutum ve çatışmadaki üstün başarısıyla saygınlık yarattığı kadar, yaşamında da sade ve olgun kişiliğiyle saygınlık yaratmasını bilen biriydi. Çok kısa olan devrimci yaşamına rağmen, halkın davasına ve Partiye bağlılığı, onu kısa süre içerisinde yetkin bir Parti savaşçısı ve komutanlık konumuna getirmişti. Halka ve yoldaşlarına karşı derin bir saygı ve sevgiyle dolu olan insancıl kişiliği, düşmana karşı soylu bir kin ve acımasız bir intikam duygusuyla doluydu. Mücadele gerçekliğine, yaşama ilkesel yaklaşımı, Parti ölçülerini temel alan, oturmuş karakteriyle şahsında geleceği temsil eden Kahraman yoldaş, aldığı derin yaraya rağmen, Bedran arkadaşın ölümü pahasına tepeye diktiği direniş burcunu düşmana söktürmemeye kararlıydı.

Aynı mevzide Bedran yoldaştan devraldığı silahıyla aralıksız çatışan Ş... arkadaşa takılıyor gözlerim. Kafasını kaldırmış, keskin bakışlarla hedefini tesbit ediyor. Tecrübeli bir savaşçının deneyimiyle silahını ateşleyerek hedefini iyice imha ettiğine emin olduktan sonra, ikinci bir vuruş için hemen yön değiştiriyordu. Hemen hemen tüm mevzilerde yaşanan manzara aynıydı. Kurt gibi keskin bakışlar, tetiğe basan parmaklar ve namludan çıkan imtikam tutkusu, tek bir sloganda birleşmişti şimdi: **«Sen rahat uyu Bedran yoldaş. İntikamını alacağız!»**

Saatler ilerlemiş, düşman saldırısı kırılarak panik içerisinde kaçışlar başlamıştı. En önemlisi de özel operasyon timinin büyük bölümü imha edilmişti. Operasyonu yöneten binbaşı çatışma boyunca tüm gücünü üzerimize sürerek, sonuç almaya çalışmış, ancak çatışmanın sonunda bunun sadece bir Donkişot'luktan ibaret olduğunu anlayarak, hiç olmazsa kendi canını kurtarmanın telaşına düşmüştü. Ancak vakit çok geçti. Sap gibi ortada kalmış, üstelik üzerimize sürebileceği fazlaca bir güç de kalmamıştı elinde. 3000 kişilik bir güç, onca teknik donanıma rağmen, küçük bir gerilla birliğinin mukavemetini kıramadığı gibi hakkettikleri yenilgiyi almaktan da kurtulamamışlardı. Ve "kahraman mehmetçiği" çil yavrusu gibi dağıtan ARGK şimdi de namluları ''şanlı Türk ordusunun" apoletli binbaşısına çevirmişti. Bulunduğu noktaya doğru yönelen gerilla çemberinin giderek daralmakta olduğunu farkeden faşist binbaşı, ölüm histerisiyle cinnet geçirmişcesine bağırıp çağırıyor ve etrafındakileri alarma kaldırmak için elinden geleni yapıyordu. M... arkadaş gözünü hedeften ayırmadan, ilerlemeye devam ediyordu. Zayıf bedeniyle kayalıkların arasından sıyrılarak yuvarlakça bir kayanın arkasında durdu. Namluyu kayanın üzerine dayadı ve kafasını gezin hizasına iyice yerleştirdi. Binbaşının elindeki silah iki metre kadar ilerisine fırlamış, kendisi ise, bir daha kalkmamak üzere olduğu yerde yığılıp kalmıştı. Bu çatışmanın sonucunu da belirliyordu. M...arkadaş son bir hamleyle portatif G-3 silahını almak için ileri fırlamış, panik içerisinde bağrışan askerlerin durumundan da yararlanarak, silahı almayı başarmıştı. Düşman mevzilerinden silah sesleri yerine yükselen tek bir ses vardı. "Komutan vurulduuu!.." Askerlerin attığı bu çığlıklar bir anda tüm alana yayılmıştı. Aradan beş-on dakika geçmemişti ki, yalçın kayaların üzerinden beliren bir düşman helikopteri bulunduğumuz vadiye yönelerek inişe geçmeye hazırlandı. Binbaşının cenazesini alma girişiminde bulunan helikopter, daha fazla iniş yapamadan on namludan birden çıkan kurşun yağmuru arasında korkunç bir uğultu çıkararak tekrar yükselmek zorunda kaldı. Fakat bu cüretkar girişimini daha pahalıya ödeyecek ve Şemdinli merkezine varmadan aldığı yaralardan dolayı düşecekti. Geriye kalan düşman askerlerinin her biri bir tarafa kaçmaya başlamış, böylece düşmanın üç günde ancak bir araya getirebildiği gücü bir gün içerisinde darmadağın edilmişti. Amacımıza ulaşmış sayılırdık. Zaman epey ilerlemiş, hava kararmaya başlamıştı. Çatışma alanından uzaklaşmanın tam zamanıydı. Daha fazla zaman kaybetmeden toparlanarak harekete geçtik. Ancak istikamet değiştirerek.

Hedeflenen alanlara gitmemiz olanaksızlaşmıştı. Yapabileceğimiz tek şey vardı. O da arkadaşlardan ayrıldığımız noktaya tekrar geri dönmekti. Kendim zaten yürüyebilecek durumda değildim. Uzun süren çatışma anı boyunca, çok kan kaybetmiş ve artık nefes almada bile zorluk çekmeye başlamıştım. Bu, fazla yol yürüyemeyeceğimi gösteriyordu. Beni endişelendiren tek nokta da burasıydı. Yürüyememe durumunda arkadaşların başına bela olacaktım. Fakat arkadaşların moralini bozmamak için ses çıkarmadan irademi zorluyor ve yürümeye gayret ediyordum. Yine de her ihtimale karşı üzerimde bulunan eşyaları arkadaşlara teslim ederek yanıma sadece tabancamı aldım. Tersliklerle karşılaşmamak için kontrollü bir şekilde çevreyi dinleyerek ilerliyorduk. Ayak seslerimizi duyarak, üzerlerine gitmememiz için adeta bizi uyaran askerlerin, "Dur kimsin" bağırtıları arasında mevzilerin içinden sıyrılarak uzaklaşmamız hiç de zor olmuyordu. Burada arkadaşların tümünün benimle uğraşmak zorunda kalması zaman kaybına yol açıyor ve birliğin tümünü tehlikeye sokuyordu. Benim yüzümden birliğin ikinci bir tehlikeyle karşı karşıya kalmasına müsaade etmeyecektim elbette. İkinci bir çatışmayı göğüsleyemeyecek kadar yorgun olan arkadaşların bir an önce diğer alandaki arkadaşlara ulaşmaları da zorunluydu. Yürüdükçe tüm bedenime yayılan acının giderek beni zorladığını farkediyordum. Kendime alabildiğine yüklenmeme rağmen, birkaç yüz metre ancak ilerleyebilmiştim. Zorlanma sonucu yaram açılmış, kanama tampon'da taşacak şekilde yeniden başlamıştı. Kendimi nefes alamayacak kadar kötü hissediyordum. Ayaklarım artık vücudu taşımayacak kadar ağırlaşmıştı. Bu durum yürüyüş tempomuzu giderek düşürüyor, yürümek bir yana, adeta yerimizde saymamıza neden oluyordu. Artık tek bir adım atamayacağımı anlamıştım. Koluma giren arkadaşlara oturmak istediğimi belirttim ve arkadaşların yardımıyla oturduğum yerde yığıldım. Kararımı vermiştim. Ancak ne pahasına olursa olsun, birliğin benden dolayı daha fazla zaman kaybetmesini önlemeli, alandan hızla uzaklaşmalarını sağlamalıydım. Bu da ancak beni bırakmalarıyla mümkündü. Tüm arkadaşlar da benim oturmamla birlikte durmuş, dinlenmemi bekliyorlardı. Kararımı onlara açıklamamın tam zamanıydı. Hemen sağımda oturan arkadaşa döndüm:

«Kahraman arkadaş alanı tanıyor. Geldiğiniz güzergahtan tekrar geri dönmeniz doğru olmaz. Daha önce kullandığımız bir yol vardı...» demeye kalmadan, arkadaşlar sözü nereye getirmek istediğimi anlamıştı.

«Yol için kaygılanmana gerek yok. Bir çoğumuz alanı tanıdık sayılırız» dediler.

«Ne demek istediğimi anlamanız gerekir. Bu durumda daha fazla yürüyemeyeceğim çok açık. Tüm birliği kendimle uğraştırmaya hakkım yok. Biraz gerçekçi olalım. Beni bırakmaktan başka yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Taşıyarak nereye kadar götürebilirsiniz ki?»

«Bizlerden böyle bir şey istemeye hakkın yok. Kaldı ki biz kabul etsek bile Partiye nasıl kabul ettireceğiz. Çatışma alanında yaralı bırakıp geri çekilmek öyle kolay mı sanıyorsun?»

«Duygusallığın zamanı değil. Birliğin üstlenmiş olduğu görevleri düşünelim. Herhangi bir aksilik durumunda Partiye, halka nasıl hesap vereceğiz?»

Yanımdaki arkadaşlarla aramızda süren tartışmayı duyan diğer arkadaşlar da bir araya toplanmış, olup bitenleri anlamaya çalışıyorlardı. Talebimi tümüne açıkladığımda, arkadaşlar aynı şekilde ısrarla karşı koymuş ve kabule yanaşmıyorlardı. Yaralı koluna rağmen, kendi silahının yanında bir de düşmandan alınan ikinci bir silahı taşıyan Kahraman yoldaş, sedye yapılmasını öneriyor ve istemimin kesinlikle kabul edilmemesi gerektiğini söylüyordu. Birliğimizin değerli komutanı Mehmet SEVGAT yoldaşı kaybetmenin tüm arkadaşlarda yarattığı ruh halini ben de yaşıyor ve istemim karşısında aşırı derecede zorlandıklarını biliyordum. Fakat yaşadığımız durum acımasız, gelişen mücadelemizde karşılaşacağımız zorluklardan sadece bir tanesiydi. Ve bu kaçınılmaz ayrılığı artık gerçekleştirmek gerekiyordu. Tüm bunların bilinciyle Partiye ve yoldaşlara iletmek istediğim sözlerimi belirterek:

«Daha fazla ısrar etmenizin anlamı yok. Böyle bir şeyi istemekle sizi ne kadar zor durumda bıraktığımın bilincindeyim. Ancak beni götürmeye çalışmakla tüm birliğin hayatını tehlikeye atmış olmayacak mısınız? Bunun halk ve Parti nezdinde sorumluluğu çok ağır. Ayrıca düşmanın beni sağ ele geçiremeyeceği hususunda hiç kuşkunuz olmasın. Bedran arkadaşın anısı kinimizi bilediği müddetçe, düşmana bu zevki tattırmayacağım, bundan emin olun.»

Görevlerimi bir kez daha hatırlatarak, alandan bir an önce ayrılmaları gerektiğini vurguladım. Uzun bir diretme sonrası isteksiz bir şekilde sarp ve geçmeyeceği bir yamaçta küçük bir ağaç kümesinin içerisinde yer yaparak beni yerleştirdiler. Mevzimin kamuflajı oldukça iyi yapılmıştı. Arkadaşlar üşümemem için yedek bir parka içi ve mevcut erzaklarından bol miktarda şekeri yanıma bırakmayı ihmal etmemişlerdi. Aşırı derecede zorlandıklarını farketmiyor değildim. Beni yaralı vaziyette bırakmayı kabullenmedikleri her hallerinden belliydi. Bu açıdan üzgün ve endişeli bakışlarla isteksizce vedalaşmış, gecenin karanlığından sessiz adımlarla tek tek gözden kaybolmaya başlamışlardı. Arkadaşların ayrılmasıyla birlikte gecenin derin sessizliği ile başbaşa kalmış, olup bitenlerin tümünü bir film şeridi gibi düşünmeye başlamıştım.

Evet, birliğimizin yolculuğu kısa sürmüştü. Fakat anlamlı ve büyük olaylarla dolu bir yolculuktu. Birlik Bedran yoldaşın şehadetiyle birlikte, bir de yaralı bırakmıştı. Fakat eğilmemişti. Bedran arkadaşın komutasında Partinin direniş çizgisini layıkıyla temsil etmenin haklı gururunu yaşıyordu şimdi. Çatışmada binbaşı dahil, özel operasyon timinin tümden imha edilmesi ve bir de helikopterin düşürülmüş olması önemli bir başarıydı. Kısaca birliğimiz düşmana unutamayacağı bir ders vermişti, girdiği muharebeyi kazanmıştı ve şimdi gecenin karanlığında yol alırken, fiziki olarak aralarında olmasa bile, her zamanki şen ve canlı yapısı, inanç, cesaret ve girişkenlik aşılayan kişiliği ile yine Mehmet SEVGAT yoldaşın manevi komutasında yürüyordu. Suskun fakat başlar dik, düşmana karşı volkanlaşmış bir hınçla gecenin karanlığını yararak ilerliyordu.

Uzandığım nokta kısa da sürse, bu yolculuğun muhasebesini yaparken, bir yandan da çevreyi dinliyordum. Vadi ölü bir sesizliğe bürünmüştü. Günün onca hareketli havası aşılmış, durgun bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Bu durum biraz rahatlamama yol açmıştı. Çünkü arkadaşların herhangi bir aksilikle karşılaşmaksızın alandan uzaklaşıyor olmalarının bir işaretiydi bu.

Yaramın ağrıyarak tekrar kanamaya başlamasıyla daldığım derin düşüncelerden sıyrıldım. Yaranın temizlenmesi gerektiğini farketmiştim. Çünkü arkadaşların yaptıkları ilk müdahalenin üzerinde epey uzun bir zaman geçmiş, aşırı kanamadan dolayı, yaranın üzerindeki tampon artık işlevini yitirmişti. Yapacağım tedavinin tümü, boynumdaki çefyenin bir kısmıyla kanı silmek, diğer kısmıyla da yarayı sıkıca bağlamaktan ibaret olduğu için, karanlıkta fazla zorlanmadan pansumanı yaptım. Geriye, beklemekten

başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kendimi aşırı derecede bitkin hissetmeme rağmen, uyumamam gerektiğinin bilincindeydim. Uyku tehlikeliydi. Çünkü düşmana hazırlıksız yakalanmama yol açabilirdi. Üstelik hiçbir zaman sağ ele geçmeyeceğim konusunda kararlıydım. Tabancamı sıkı sıkı kavramış bir vaziyette, kendimi zorlayarak uyumamış ve daldığım derin düşünceler içerisinde sabahlamıştım.

Yediği darbenin etkisiyle kuduran düşmanın alandaki operasyonunu, daha üstün bir güçle devam ettireceğinden emindim. Nitekim şafağın sökmesiyle birlikte tahminlerimde yanılmadığımı anladım. Saat 05.30'da alana hücum eden helikopterlerin uğultuları yalçın kayalarda yankılanarak, vadiyi tam bir savaş alanına çevirmişti. Havadan desteklemeli kara saldırısında düşmanın hedefi çatışmanın cereyan ettiği tepeyi ele geçirmekti. Birliğin alandan uzaklaştığını bildiği halde oldukça temkinli hareket eden düşman, tepeyi yeniden kuşatmış ve yavaş yavaş bulunduğum noktaya doğru çemberi daraltmaya başlamıştı. Gece karanlığında çevremde herhangi bir iz'in kalıp kalmadığından emin olmak için çevremi bir iki kez kontrol ettim. Düşmanın dikkatini çekebilecek herhangi bir iz yoktu. Yerime yerleşerek olacakları beklemeye başladım.

Bulunduğum nokta düşman gücünü rahatlıkla izleyebilmem açısından büyük bir şans sayılırdı. Büyük bir temkinlilikle ilerleyen düşman askerleri attıkları her adımda ölü veya yaralılarla karşılaşıyor, bu onları daha da tedirgin kılıyordu. Boş olan tepeye doğru sürünerek ve yer yer mevzi alarak süren bu harekat düşmanın 4-5 saatini almış ve ancak tepede olmadığımızın anlaşılması ile biraz rahat hareket etmeye başlamışlardı. Çevremdeki gidiş gelişler de giderek sıklaşıyordu. Fakat beni görmeleri mümkün değildi. Çünkü yerim gerçekten de güzeldi. Toprak kayması sonucu oluşmuş ve bu durumuyla kolay kolay yol vermeyen küçük ve çıplak bir yamacın ortasında bulunan sık bir ağaç kümesinin ortasındaydım. Toprak üzerine çıkmış kalın bir ağaç damarının arkasına kazılmış olan yerimden, askerlerin tüm hareketlerini izleyebiliyordum. Yerimin elverişliliğinden dolayı, düşman bulunduğum noktadan şüphelenmemişti.

Tepeden karşı yamaca kaymaya başlayan askerler, yavaş yavaş vadinin çıkışına inmişlerdi. Bu durum öğleye kadar sürmüş, alanda bulunan düşman gücü öğleden sonra hızla Evliya tarafına kaymıştı. Böylece bulunduğum alandaki operasyon da sona ermiş oluyordu.

Operasyon bitmiş olmasına rağmen, kaygılıydım. Çünkü Evliya tarafında dolaşan helikopterler ve gelen top sesleri o alanlarda birşeylerin olduğunu gösteriyordu. Bu, arkadaşlarla düşman arasında çıkan bir çatışma olabileceği gibi, düşmanın korktuğu alanlara girmeden önce, yaptığı top atışlarının sesi de olabilirdi. Fakat bulunduğum alandaki operasyon birliklerini Evliya tarafına kaydırılması, çatışma ihtimalini güçlendiriyordu. Gerçi alan, arkadaşların yol güzergahının tersi istikametine düşüyordu ama, yolları şaşırma ihtimalini gözönünde bulundurmak gerekiyordu. Şayet, Gostê'yi aşamamışlarsa kaçınılmaz olarak Evliya yolunu kullanacaklardı. Ki bu da, düşmanın iz sürme yöntemiyle peşlerine düşmesini kolaylaştırmış olurdu.

Olup bitenlerden habersiz olduğum yerde, uzaktan gelen seslerden hareketle bir yığın ihtimale yer vererek düşünmek, fakat hiçbir şey yapamamak beni adeta bitkin düşürmüştü. Aşırı kan kaybı nedeniyle yürüyemeyecek durumda oluşum ise, sorunu daha da ağırlaştırıyordu. Bu durumdan mutlaka kurtulmanın yollarını bulmalıydım, ama nasıl?

Çatışmanın üzerinden tam dört gün geçmişti. İkinci ve üçüncü gün alan üzerinden uçuş yapan helikopterlerin gürültüsü dışında, korkunç bir sessizlik ortamında yalnız başıma geçirdiğim dört gün, yoldaşlardan ayrı, bitmek tükenmek bilmeyen dakikalarla boğuştuğum, dört yıl kadar uzun gelen bir süre. Bu süre zarfında böğürtlenlerle kaplı çeşmenin çalılıkları arasında keşfettiğim yerimle, eski yerim arasında birkaç sefer gidip gelmenin dışında, zamanımı çoğunlukla yarıbaygın vaziyette yerimde deprenmeden geçirmiştim. Burada sağlık malzemelerinin olmayışından dolayı yarama müdahalem de sınırlı olmuş, dolayısıyla yara yavaş yavaş iltihaplanmaya ve şişmeye başlamıştı. Buna, tek yiyecek maddesi olan şekerin bitmesiyle başlayan açlık da eklenince, durumumun giderek ağırlaştığını hissediyordum. Bu vaziyette daha fazla bekleyemeyeceğimi anlamıştım. Üstelik iki gündür helikopter sesleri de duyulmaz olmuştu. Tehlikenin azaldığı ve çevrenin sakin olduğunu gösteriyordu. Bundan yararlanarak ne yapıp edip, halka, köylere ulaşmam gerekiyordu. Alandaki köylerin tümünü tanıyor olmam ise, büyük bir avantaj sayılırdı. Bu durumda korktuğum tek şey vardı. O da köylere ulaşamadan, yolda düşmek ve bu vaziyette düşmana yakalanmaktı. Fakat beklemek daha kötüydü. Üstelik beklemekle hiçbir şey çözülemezdi.

Beşinci günün akşamı X... köyüne doğru hareket etmeye karar verdim. Zorlu bir yolculukla karşı karşıyaydım. Onca kan kaybı ve açlıktan sonra inişli çıkışlı dağ yolunda yolu yürümek başlı başına bir işkenceydi. Attığım her adımda, yaramda duyduğum acıyla damarlarımdaki tüm kanın beynime hücum ettiğini sanıyordum. Buna nefes almada çektiğim zorluk da eklenince, yürümek yerine adeta sürünerek ilerlemek zorunda kalıyordum. Yokuşları tırmanmada karıncanın hızını aşamamama rağmen, aşırı derecede zorlanarak sık sık durup dinlenmek zorunda kalıyordum. Tümüyle irademe yüklenerek attığım her beş on adımda bir verdiğim uzun molalar nedeniyle, normalde bir saatte alınabilecek yolu ben ancak iki gecede alabilmiştim. Bu yolculuğum yalnız kaldığım günlerin en zorlu anı olarak yaşanmasına rağmen, kendimi rahat hissediyordum. Çünkü bu zorlu yolculuğun sonucunda bir umut ışığı olarak gördüğüm köye, halka, dolayısıyla Partime ve yoldaşlarıma kavuşacaktım. Veya en azında ben olacakları böyle tasarlıyor, başka bir ihtimale yer vermek istemiyordum. Ve zaten bu amaç için her şeyi göze alarak köye inmeye karar vermiştim.

Nihayet yolculuğum sona ermişti. Köyün yakınlarında durarak, bir süre herhangi bir hareketliliğin olup olmadığını izlemeye çalıştım. Gerçi gecenin karanlığında pencerelerde dışarı sızan cılız lamba ışıkları dışında birşeyi farkedebilmek olanaksızdı. Fakat, her ihtimale karşı tedbirimi almak zorundaydım. Eskiden beri tanıdığım köy halkının bana her türlü yardımı sunacaklarından emindim, bu konuda onlara inanıyordum. Çünkü en zor dönemlerde bile Partiyle olan ilişkilerini muhafaza eden ve gereken desteği hiçbir zaman esirgememiş olan insanlardı. Buna rağmen her türlü ihtimali gözönünde bulundurduğumda yine de tedirgindim. Çünkü uzun bir süredir uğranılmadığında, düşmanın her türlü baskısıyla başbaşa kalmış, tutuklanmış, işkence tezgahlarından geçirilmiştiler. Bunun onlar üzerinde ne derecede bir etki yarattığını kestirmek zordu. Tüm bu riskleri asgariye indirmek için köyde fazla insana görünmemek en doğrusu olacaktı. Köyde herhangi bir hareketliliğin olmadığından iyice emin olduktan sonra, tanıdığım ilk evin kapısına yanaştım. İçerden gelen konuşma seslerinden henüz yatmadıklarını anlamış ve biraz da olsa rahatlamıştım. Çünkü onları uyandırmaya çalışmam, seslerin komşu evlerden duyulmasına neden olacağından köye girişimin bir anda tüm köye yayılma tehlikesini de doğuracaktı. İşin kötü tarafı ise, çocuğundan yaşlısına kadar tüm köy halkı tarafından tanınıyor olmamdı. Yaralı geldiğimi duymaları durumunda hepsi bulunduğum eve akın edecekti ki, bu durum ev sahibinin zor durumda kalmasına yol açacaktı. Bu açıdan kapıyı hafifçe tıklattım. Fakat ilk vuruşu neredeyse ben bile duymamıştım. İkinci sefer daha hızlı çaldım. İçerdeki sohbet birdenbire kesilmişti. Gecenin bu saatinde beklenmedik misafiri merak etmiş olacaklar ki hep birden pencerenin önüne dolmuşlardı. Belli ki, düşmanın geç saatlerde yaptığı ani baskınlar gözlerini korkutmuştu. Israrla kim olduğumu soruyorlardı.

«Yabancı değilim, benim B...» dedim, kısık bir sesle.

Hastalığımdan dolayı bana bile yabancı gelebilecek kadar derin bir inilti halinde çıkan ses tonumu tanıyıp kapıya yönelmelerine hayret etmiştim. Daha sonra anladım ki, sesimi tanıdıkları için değil, dışarda olanın yaralı biri olduğunu anladıklarından kapıya koşmuşlardı.

Kapıda beliren ev sahibinin ilk bakışta görüntümden ürktüğünü anlamıştım. Daha doğrusu adamın beni tanıyamadığı her halinden belli oluyordu. Merak ve endişe dolu bakışlarla beni bir iki saniye süzdü ve ancak o zaman kısık bir çığlığı andıran ses tonuyla ismimi söyledi ve koluma girerek beni içeri aldı. Bir ölüyü andıran sapsarı benzimin ve kanlar içindeki giysilerimle beni gören ev kadını ise:

«B.... bu sen misin» diyerek dizlerini dövmeye ve ağlamaya başlamıştı.

Yıllardır ülke topraklarımız üzerinde süren acımasız savaş ortamında savaşın tüm acılarına katlanmayı bir kader olarak benimseyen çilekeş insanlarımız, bu tip anları defalarca yaşıyor olduklarından, her türlü riski göze alarak hamen harekete geçiyor ve yurtseverliğin bir kıstası olarak benimsedikleri görevlerin içinde ölüm de olsa layıkıyla yerine getirmeye çalışıyorlardı. Kapısını açmayla başlattığı dostluk ve sadakati, sonuca kadar götürmek ise, Kürt insanının doğasıyla gelenekselleştirdiği bir tutumdu. Beklenmedik bir anda beni karşılarında görmenin verdiği ilk şaşkınlık ve heyecan geçer geçmez hemen nöbetçi çıkararak, etrafımda koşuşturmaya başlamışlardı. Kimisi yatak seriyor, kimisi giyebileceğim elbiseleri hazırlıyor, kimisi ise, evde pansuman malzemesi olarak kullanılabilecek ne varsa bir araya toplayarak yaranın temizlenmesi için hazırlık yapıyordu.

Uğruna ölüme gidilmeye değer, sadelik, içtenlik ve samimi ilgi karşısında, bu insanlara ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Beni yakından tanıyan ev sahibi ruh halimi anlamış olacak ki, "sen rahatına bak" dercesine beni süzmüş ve elindeki bir şişe kolonyayla yaranın etrafında kuruyan kanı yıkamaya başlamıştı. Yaradan çıkan ağır koku aşırı derecede iltihaplandığını gösteriyordu. Temizlemeyle sınırlı kalan müdahaleye rağmen, rahatlamıştım. Yaranın etrafında morarmış ölü etleri almak ve iltihabı kurutmak ise, daha uzun bir tedaviyi gerektiriyordu. Oldukça yorgun olmama rağmen, köyde kalmanın riskleri beni tedirgin etmiş, sabaha kadar uyuyamamıştım. Ertesi gün sabah erkenden Q... köyüne doğru yapacağım uzun yolculuğu düşünüyordum. Q....köyündeki ilişkilerimizin aracılığıyla arkadaşlarla daha erken ilişkiye geçebilecektim. Bu açıdan sabah olur olmaz, ev sahibiyle konuşmaya karar verdim. Kendilerini böyle bir zahmete sokmak istemediğimi, fakat bir an önce, köyden ayrılmamın kendileri açısından da daha yararlı olacağını söyleyerek, beni Q....köyüne kadar ulaştırmalarını istedim. Ev sahibi önce, biraz daha kalıp toparlanmam gerektiğine dair beni ikna etmeye çalıştı. Fakat gitmede kesin kararlı olduğumu görünce daha fazla ısrar etmekten vazgeçerek güven dolu bir sesle:

«İstediğin yere kadar seni götüreceğiz. Bundan kuşkun olmasın. Bugün size hizmet etmeyeceğiz de ne zaman edeceğiz. Ayrıca ben ve çocuklarım hepimiz ölmeden sana bir şey olmayacak, yalnız biz istedik ki, yanımızda iyileşerek ayrılasın. Mademki gitmek istiyorsun, gerisini bize bırak» dedi ve gerçektende saygıya değer, engin bir yurtseverlikle dolu olan ev sahibi, verdiği söze fazlasıyla sadakat etmiş, beni güvenilir emin ellere teslim etmek için elinden geleni yapmıştı.

Yol boyunca, köylülerin işlerini örgütlü bir tarzda ve gizlilik içerisinde sürdürmeleri bende anlatılması mümkün olmayan duygular yaratmıştı. Yaşamlarının bir parçası haline gelen savaş koşullarına her şeyleriyle kendilerini adapte etmiş olan bu insanların cesaretlerine, yiğitlik ve mertliklerine hayranlık duymamak elde değil. Öyle ki, yıllardır kurulmuş bir örgütün koordinesini andıran bir düzenlilikle, beni köyden köye aktarmış, kendi kanallarının dışında tek bir kimsenin durumdan haberdar olmamasını sağlayabilmişlerdi. Doğal bir gerillacılığı andıran hareket tarzları dikkatimden kaçmamıştı. Yola çıkmadan önce gidilecek köy ve çevresi hakkında bilgi alıyor, buna göre yol güzergahını oluşturuyorlardı. Ardından karanlığın çökmesiyle ancak, beni hayvana bindirerek, çoğu zaman da dağ yolundan götürüyorlardı. Yol boyunca bir kişi sürekli kontrol etmek amacıyla 200-250 metre önde yürüyor, diğer ikisi ise, yanımdan hiç ayrılmıyorlardı. Köye girmeden önce de, aynı şekilde biri önde giriyor ve beni teslim edecekleri adamı bularak kendisiyle konuştuktan sonra yanıma getiriyor ve teslim ettikten sonra benimle vedalaşarak sessizce köylerine dönüyorlardı.

Q... köyüne ulaştığımda tüm kaygılarım sona ermiş, önemli oranda rahatlamıştım. Çünkü beni teslim alan yurtsever yaşlı köylünün oğlu, arkadaşların kalabilecekleri muhtemel yerleri biliyordu. Daha önce de birkaç sefer kamplarımıza gidip geldiğinden, arkadaşlarla ilişki için ona kolaylıkla güvenip gönderebilirdim.

Q.... köyünde 10 günden fazla kaldım. Her gün çevrede dolaşan düşman güçlerine rağmen, sık sık yerimi değiştirerek beni korumak için adeta çırpınan bu insanlardan gördüğüm candan ilgi ve desteği hiçbir zaman unutmayacağım. Onların yakın ilgisi sonucu toparlanmış, biraz da olsa kendime gelmiştim. Onbirinci günün bitiminde aldığım sevinçli haberle, çektiğim tüm acı ve ızdırapları bir anda unutmuştum. Yaşlı köylünün büyük oğlu, tarifim üzerine gittiği noktada arkadaşları bulmuş ve yanında bir gurup arkadaşla birlikte geri dönmüştü. Arkadaşlar şu anda X... noktasında beni bekliyorlardı. Tek bir dakika bile kaybetmemeliydim.

Evet yalnızlık dönemi uzun sürmüştü. Bu süre zarfında, ölüme teslim olmayı hiçbir zaman kabullenmeyerek düşmana inat, Partime ve davama kavuşabilmek için yürüttüğüm savaşımda, ulusal kurtuluş mücadelemizde ölümsüzleşen kahramanların direnişlerinden güç alarak halkın yakın ilgi ve desteğiyle tekrar Partime ve yoldaşlarıma kavuşum. Bedeli ağır olan ve zafer gününü andıran mutluluklarla doluydum. Yaşamak gerçek anlamına kavuşmuştu ve kalpler vatan uğruna ölüme gidenlerin intikam ruhuyla çarptığı müddetçe bu böyle olacaktı.

B...

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Haziran '88 değerlendirmelerinden alınmıştır.

Uluslararası Güncel Siyasal Durum ve Devrimci Gelişme Olasılığı

Uluslararası güncel siyasal durumun en belirgin ve öne çıkan yönü, ABD ile Sovyetler Birliği arasında gerçekleşen barış görüşmeleri ve beraberinde birçok gelişmeyi yaratması kaçınılmaz olan durumlardır. Bunların somut özelliklerini doğru koymak, bu temelde gerçekçi bir dünya anlayışına ulaşmak, devrimci mücadelemizin bu tablo içindeki yerini doğru koymak, dikkat etmemiz gereken hususlardır. ABD-SSCB zirveleri açık ki, geniş bir uzlaşma politikası temelinde gelişmektedir. Her ne kadar temeline silahsızlanma, özellikle de nükleer silahsızlanmayı koymuşlarsa da, bunlar belli siyasal temeli olan siyasal politikaların sonuçları biçiminde karşımıza çıkar. Burada önem taşıyan ve bir sonuç olan silahlanmanın hangi oranda gerçekleşip gerçekleşemeyeceği değil, —şüphesiz bu önemli— önemli olan başını ABD'nin çektiği kapitalist-emperyalist sistemle, başını S. Birliği'nin çektiği sosyalist sistem arasında ne tür yeni bir uzlaşmanın, dengenin kurulabileceğidir. Önemli olan bu dengenin dünya devrim sürecinin ne kadar lehinde veya aleyhinde olabileceğini ve kendi devrimci mücadelemiz üzerindeki olası etkisinin de ne olabileceğini gerçekçi bir şekilde değerlendirmektir.

Ekim Devrimi temelinde kurulan Sovyetler Birliği, bizde anlatımını güçlü bir biçimde bulduğu gibi, yeni bir çağı; dünya proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını açmıştır. SSCB, kapitalist-emperyalist kuşatmayı, gerek 1918'de, gerekse de daha güçlü bir biçimde de II. Dünya Savaşında kırmayı başarmış ve kendisini giderek bir sistem haline getirebilmiştir. Ekim Devriminin özelliklerine ilişkin değerlendirmelerimiz geçerliliğini korumaktadır.

Ezilen sınıfların ve halkların kurtuluşunda, Sovyetler'in rolü belirgindir. II. Dünya Savaşı sonrasındaki yaygın ulusal kurtuluş devrimlerinde ve peşpeşe sosyalizmin bir sosyo-ekonomik kuruluş olarak birçok ülkede vücut bulmasında rolü belirgindir. Özellikle de 1960'lara doğru her iki sistem arasında bir dengenin oluştuğu dönemde, bu rolü zirveye varmıştır.

İki sistem arasında birçok konuda bir denge oluşur. Sistemlerin başını çeken iki büyük gücün ilişkilerinde, denge ile birlikte bir tıkanma, birçok sorunda artık birbirini fazla geriletememe durumu da ortaya çıkar. Diplomatik, siyasi, askeri tüm ilişkilerde kısır bir döngüye girme ve en açık bir biçimde insanlığı tehdit eden nükleer silahlanmanın insanlığı defalarca yutabilecek kadar gelişmesi ve buna bir türlü önlem alamamaları açıkça ortaya çıkan bir durumdur. Silahsızlanma uğruna yapılan birçok görüşme, sonuç vermedi. Bu görüşmeler ve hatta yapılan bazı anlaşmalar silahlanmanın gelişmesini durduramadı. Çok umut bağlanan Salt-II antlaşmaları ise, silahsızlanma yolunda fazla bir mesafe katetmedi.

EMPERYALİZMİN DURUMU

ABD'nin emperyalist sistem içinde geliştirdiği hakimiyeti, gelişmelerle ile birlikte etkisini yitirmeye başladı. Bunun böyle olmasının iki nedeni var: Birincisi, Japonya'nın Uzakdoğu'da yeni bir güç olarak yükselmesi ve ABD pazarlarını zorlayarak ekonomik alanda önemli bir güç haline gelmesi; ikincisi ise, Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin AET biçiminde örgütlenmeleri, bu temelde bütünleşmeleri ve giderek kendilerini toparlamaları sonucu, ABD ve dünya pazarlarında kendilerine daha fazla yer açmalarıdır. ABD bu gelişmeler çerçevesinde yeni yönelimler içerisine girdi. Öyle ki ABD Kongresi çok katı kararlar alarak gümrük duvarlarını yükseltti. ABD böylesi bir kararla, Japonya ve AET'nin aleyhine gelişme kaydeden gelişmelerin yarattığı olumsuz sonuçları gidermeye çalıştı.

Ekonomik alanda yoğunlaşan bu çelişkiler, giderek siyasi alanda da yansımasını buldu. ABD bu alanda da, AET ve Japonya karşısında zor durumda kalmaktadır. İşte, bu durumdur ki, ABD'yi yeni bir uzlaşma sürecine girmeye zorluyor.

Böyle bir sonucun ortaya çıkmasının kuşkusuz diğer bir yönü de var: Bilindiği gibi ABD emperyalizmi, II. Dünya Savaşı sonrasında İngiliz ve Fransız sömürgecilerinin klasik-sömürgecilik uygulamasından farklı olarak yeni-sömürgeciliğe yöneldi. ABD, II. Dünya Savaşından sonra bu sömürgecilik biçimini geliştirmek istemişse de, buna karşı halkların yoğun bir direnişi gerçekleşmiştir. Yeni-sömürgeciliğin ilk uygulandığı alanlardan biri olan Vietnam'da yükselen direniş, bu sömürgecilik biçiminin daha başlangıçta ölü doğmasını birlikte getirdi. 1950'li yılların ortalarına doğru dünya çapında yeni-sömürgecilik sistemi oturtulmaya çalışılmış ve ABD bunun için bütün gücünü sarfetmişse de, başarılı olamamıştır. ABD'nin bütün çabasına rağmen, gelişmesi önünde engel olamadığı Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni-sömürgeciliğe fazla yürüme şansı bırakmadı.

Vietnam halkının zaferi, halkların yeni-sömürgecilik sistemini alaşağı edebileceğinin açık bir kanıtı oldu. Vietnam devrimin zaferi ile birlikte, ABD'nin geliştirdiği yeni-sömürgecilik sistemine karşı Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da ulusal kurtuluş hareketleri peşpeşe gelişti. Bu mücadeleler sonucudur ki, ABD'nin yeni-sömürgeciliği ve buna bağlı olarak kalıntı halinde yaşatılmaya çalışılan klasik-sömürgecilik peşpeşe birçok ülkede tasfiye edilmeye başlandı. 1970'li yılların ortalarına geldiğimizde kapitalist-emperyalist sistem, bağımlı ve sömürge halklardan ölümcül darbeler yediğinden dolayı daha fazla sıkışmaya başladı. ABD'nin Asya, Afrika ve yakınındaki Latin ve Orta Amerika'da darbe yemesi ve bu alanlardan geriye çekilmeye başlaması, emperyalizmi 1970'li yılların sonuna gelindiğinde önemli oranda sıkıştırdı.

İşte, emperyalizmin böylesi bir süreci yaşadığı bir dönemde, ABD'de Reagan'ın başkanlık dönemi başladı. Reagan'ın bu konudaki güç kaybını önlemek için yoğun bir karşı-devrim saldırısına başladığı biliniyor.

Demek ki, ABD ve genelde emperyalizmin yüzyılımızın sonuna doğru bunalımının derinleşmesinin bir nedeni halkların klasik ve yeni tipte sömürgeciliğe karşı geliştirdikleri mücadeledir. Bu mücadele emperyalizmin dünya çapındaki hegemonyasını gerileten ve birçok alanda ölümcül darbe yemesine yol açan gelişmelerdir.

Sömürge ve ezilen halkların bu mücadelelerinin gelişmesi aynı zamanda, emperyalizmin sömürü ve pazar alanlarını oldukça daralttığından, beraberinde ekonomik bunalımı da derinleştirdi. AET ve Japon teknolojisinin bazı dallarda ABD teknolojisini aşması da, emperyalistler arası çelişkiyi arttırıyor.

Bu gelişmeler ise, ABD ekonomisindeki durgunluğun bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Son dönemlerde yaşanan gelişmelerden de çok açık bir şekilde görüldüğü gibi, ABD'de bütçe açığı ve dış borç yükü dünya ekonomik sistemini tehdit eder bir düzeye yükselmiştir. İçinden nasıl çıkılacağı konusunda tam bir çözümün ortaya konulamadığı bu bunalım, emperyalizmden kaynaklanıyor. Bunalımı aşma yönünde alınan önlemler ise, kısa vadeli olmaktan öte bir sonuç vermemektedir. Bu da bunalımın giderek şiddetlenmesini birlikte getirmektedir. Bütün bu durumun ortaya çıkmasında baş sorumluluğun ise ABD'ye ait olduğu bilinmektedir. Böylesi bir bunalım durumunun yaşandığını emperyalizmin önde gelen bütün yorumcuları da açık olarak belirtmektedirler.

ABD, her ne kadar Reagan'ın başkanlığı döneminde "yeni umutlar, ABD devrimi" gibi terimlere kavuşmuşsa da, bunlar parlak sözler olmaktan öteye bir değer taşımamaktadır. ABD, iç cepheden de önemli oranda tıkanıklığı yaşıyor. Bunalım son derece şiddetli bir hal almış, rejim kendisini yeniden üretemez bir duruma gelmiştir. İşte geçici bazı mali-ekonomik tedbirlerle bunalımdan çıkamayan ABD, yeni arayışlara yönelmiştir. ABD'de bu sonuca, AET, Japonya ve gelişmekte olan ülke halklarına yönelik olarak sistemin gelişmesini sağlayamadığından ve içte mevcut ekonomik politikasıyla kapitalizmin yeniden üremesini başaramadığı için vardı. Var olan durgunlaşmayı aşmak için böylesi bir yeni arayışa yönelmesi gerektiğini ABD çok iyi kavramaktadır.

İşte bunun sonucudur ki, 1980'lerden sonra, ABD yeni ufuklar, ABD devrimi gibi parlak sözlerle lanse edilmeye çalışılan Reagan dönemi başlamıştır.

Reagan dönemi, emperyalist sistemin kendi içinde bir toparlanma, ABD'nin AET ve Japonya karşısında aleyhinde olan ekonomik durumu düzeltme, bağımlı ülkeler üzerindeki politikasını geri, faşist rejimlerle güçlendirme dönemidir. Reagan özellikle de yeni-sömürge ülkelerdeki yönetimleri faşistleştirerek, bu alanlarda olası devrimci patlamaları önlemek veya en azından bir süre daha durdurmak istiyor. İşte emperyalizm bu politikayı uygulamakta başarılı olamadığı için, yeni arayışlara yönelmektedir.

> **"Bu dönem, bütün hataları, sevapları ve aşırılıklarıyla böyle yürütülmek zorundaydı. Ekim Devriminin mirası ancak böyle korunabilirdi. Bugün, bu dönem üzerine birçok tartışma yürütülüyor. Dosyalar yeniden açılıyor, komisyonlar kuruluyor; yargılayanlar, yargılanma durumuna getirilmek isteniyor. Bunları olumlu karşılamakla birlikte, gerçek anlamda Sezar'ın hakkı Sezar'a vermek tarzında bu belgeleri açmak gerekir. Yoksa bir uzlaşmayı yaratmak için tarihin sayfaları açılmamalıdır. Eğer bu sayfalar açılacaksa, tarihin o döneminin koşulları gözönünde bulundurularak yapılmalıdır..."**

ABD, mevcut bu politikasını uygulamak ve başarıya götürmek için çok çaba sarfetti. Sovyetlere karşı dayatılan nükleer savaş tehditinden Japonya'nın sık sık görüşmelere oturmaya mecbur bırakmasına, yine başta Türkiye olmak üzere birçok ülkede faşist yönetimleri işbaşına getirene kadar birçok yöntemi uygulamıştır. Bütün bunlar boşa çıktıktan sonra ABD tarihinde hiçbir başkanının yapmadığı bir şekilde barış görüşmelerine yönelme sözkonusudur. Kaldı ki Reagan başta keskin bir anti-sovyetiktir. Ve Sovyetleri "şeytan imparatorluğu" olarak adlandırır. Ama yaşanan çıkmaz ve rejimin tıkanıklığı, ABD başkanını böylesi bir görüşmeye yönelmek durumunda bırakıyor.

ABD açısından barış görüşmelerine yönelmenin nedeni, yaptığımız bu izahlarla birlikte anlaşılıyor. Böylesi bir politikaya karşılık veren SSCB'nin, dolayısıyla sosyalizmin durumu açısından neler söyleyebiliriz?

EKİM DEVRİMİ, SOSYALİST İNŞA VE GÜNÜMÜZDE SSCB'DEKİ GELİŞMELER

1960'lardan itibaren sosyalist sistemde de yeni bazı gelişmelerin ortaya çıktığını biliyoruz. Bundan önceki sürecin de Ekim Devrimi ile birlikte başladığını ve bu devrim sonrasında ise Sovyetler'in tümü ile sosyalizmi korumak için yoğun çaba harcadığını yeniden belirtmeye pek gerek yok. İki savaş arasındaki süreçte hem emperyalist kuşatmayı boşa çıkarmak ve hem de ekonomik inşayı ilerletmek, SSCB'nin temel görevleri arasındaydı. Esas olarak da Stalin döneminde gerçekleştirilen proletarya diktatörlüğünün kurumlaşması ve bu diktatörlüğün yaşaması için, bunun temeli olan ekonomik inşanın geliştirilmesi başarılmıştır. II. Dünya Savaşına kadar olan dönemde, SSCB'nin gelişimi ekonomide, tarımda kollektivizmin gerçekleştirilmesi, sanayinin kurulması ve proletarya diktatörlüğünün kurumlaşması biçiminde sürdü.

Bu dönem, bütün hataları, sevapları ve aşırılıklarıyla böyle yürütülmek zorundaydı. Ekim Devriminin mirası ancak böyle korunabilirdi. Bugün, bu dönem üzerine birçok tartışma yürütülüyor. Dosyalar yeniden açılıyor, komisyonlar kuruluyor; yargılayanlar, yargılanma durumuna getirilmek isteniyor. Bunları olumlu karşılamakla birlikte, gerçek anlamda Sezar'ın hakkı Sezar'a vermek tarzında bu belgeleri açmak gerekir. Yoksa bir uzlaşmayı yaratmak için tarihin sayfaları açılmamalıdır. Eğer bu sayfalar açılacaksa, tarihin o döneminin koşulları gözönünde bulundurularak yapılmalıdır. Hataların daha açık bir şekilde o dönemde ortaya konulmasında sakınca olduğu, bütünü korumak için feda edilmesi gerekenlerin bulunduğu; ama bütün bunların günümüzde bir daha uygulanmasının mümkün olmadığı şeklindeki bir açma yerindedir. Ya da meseleye bu şekilde yaklaşılmalı ve tarihe açıklık getirilirken, bu gerçekler gözönünde bulundurulmalıdır.

İlerde bu konular üzerinde daha geniş tartışma imkanları olacaktır. Bugün SSCB'de gelişen bu durumun yadırganmaması gerektiği görüşündeyiz. Ekim Devrimi tamamlanmamış, yarım kalan bir devrimdir. Bu açıdan gerek SSCB'de ve gerekse de dünya çapında bu devrimi tamamlamak ve ileri götür-

mek için tartışmalar olacaktır. Bu devrimin bünyesindeki aksaklıklar da ancak bu şekilde açığa çıkarılabilecektir. Bu temelde de, devrimin eksik yönleri ortaya çıkacak ve bu eksikliklerin giderilmesi için nelerin yapılması gerektiği de net bir şekilde anlaşılacaktır.

Biz, daha önceki değerlendirmelerimizde de ifadesini bulduğu gibi, bu devrim yıllarını bu şekilde değerlendiriyoruz. Devrimin, Çarlık Rusyası'na ve daha sonra faşizme karşı insani ve enternasyonalist yönü ile büyük bir gelişme kaydettiğini ve devrimci mirasın korunması yolunda muazzam bir inşa hareketine tanık olduğunu söylüyoruz. Özellikle de devrim yıllarında parti içinde, devlet yapısında ve ekonomik inşada elde edilen olumlu kazanımlar oldukça fazladır.

Esas doğrultu devrimi korumadır, geliştirmedir. Ama gerek parti içinde ve gerekse devlet sisteminde demokrasi, bürokrasi sorunu vardır. O dönemin koşullarıyla izah edilse bile daha sonra izah edilmesi ve savunulması güç olan durumlar vardır. Özellikle tek ülkede sosyalist devrim şiarının ve gerçekleşmesinin aşırıya kaçması, giderek sosyalizmin korunması adı altında dünya devrimci sürecinin Sovyetler Birliği'nin korumasına dönüştürülmesi durumu vardır. Hatta bu politikanın uygulanması giderek bazı devrimlerden vazgeçmeye, bazılarına ağır destek vermeye, bazılarıyla da hiç ilgilenmemeye kadar vardırıldı. Bütün bunlar da sosyalizmin korunması adı altında yapıldı.

Sovyetler Birliği'nde tek ülkede sosyalizmin kurulup kurulamayacağı üzerine başlayan tartışmalar giderek Troçki'nin tasfiyesiyle sonuçlandı. Daha sonra tarımın kollektifleştirilmesinde baş gösteren ve yine sonuçta Buharin gibilerinin tasfiyesiyle sonuçlanan ekonomik inşa dönemlerinde proletarya demokrasisi ve bürokrasi sorunları kendilerini açıkça ortaya koymuş, bu yönlü büyük bir tartışma ve giderek çatışmaların içine girmekten kurtulunamamıştır. Daha sonra bildiğimiz önemli yargılamalar ortaya çıkmış ve tasfiyeler parti dışına atma, idam, sürgüne yollama biçiminde gerçekleştirilmiştir. Bu dönemde, kendini gösteren ve III. Enternasyonal'in çizgisiyle fazla bağlantılı olmayan; hatta onun desteklediği fraksiyona karşı Mao'nun başını çektiği, Çin Komünist Partisi tarafından geliştirilen Çin Ulusal Kurtuluş Devrimi vardır. Buna karşı yetmez bir duruma düşme sözkonusudur. Halk savaşı teorisi ve pratiğine karşı III. Enternasyonal'in olumlu değerlendirmelerden uzak tavrı sözkonusudur. Yine bu dönemde dünya çapında yükselen faşizme karşı geliştirilmek istenen halk cephesinde önemli başarısızlıklar sözkonusudur. Şimdi bütün bunlar yeniden tartışma gündemine getiriliyor.

II. Dünya Savaşından sonra, Stalin'in ölümü ardından Sovyetler'de yönetimin başına yeni yöneticilerin geçmesi ile birlikte yeniden kapitalizme dönüş başladı diyerek, tüm kazanımları bir tarafa atan ve geriye dönüşün mümkün olabildiğini savunan anlayışlar ortaya çıktı. Sovyetler'de giderek bir kapitalist-emperyalist sistemin olduğu söylenerek, "Sovyet sosyal-emperyalizmi" teorisi geliştirildi. Çin bunun başını çekiyordu. Fakat Sovyetler'in içine düştüğü durumun aynısını bugün Çin daha geriden yaşıyor. Ama buna rağmen, biz iyi biliyoruz ki, Sovyetler gelişimini II. Dünya Savaşından

"Günümüze doğru geldiğimizde, artık bütün Sovyet dış politikası, güncel çıkar sağlayan taktiklere kadar indirgenmiştir... İşte Afganistan politikası buna bir örnektir. Afganistan'a yapılan yardımın büyük bir enternasyonalist destek olmadığı, gerek devrimin gelişmesinde, gerekse de ilk ve son yıllarda görülmüştür. Bugün karşı-devrim Afganistan'ı 80'ler öncesinde olduğundan daha fazla bir biçimde tehdit ediyor. Necipbullah rejimi mücahitlere taviz vererek, bunları iktidara ortak ederek yaşamak istiyor. Diğer taraftan ise Afgan gericilerine savrulan tehditler var. Sonucun nereye varacağını birlikte göreceğiz. Afganistan'da enternasyonalizm mi yoksa milli devlet çıkarları mı uygulanmıştır? Bu konuda yapılan tartışmalarla açığa kavuşturulacaktır bu. Burada emperyalizme taviz verildiği açıkça görülüyor..."

sonra Doğu Avrupa'da sürdürdü. Çin'in kurtuluşuna ulaşması ile birlikte Doğu'da da genişledi. Vietnam ve Küba ile daha da büyüdü. Günümüzde de halen gelişiyor.

Sovyetler Birliği'nin yakın geçmişte yaşadığı gerçekler örnek teşkil eden durumlardır. Sovyetler beş yıllık kalkınma planını dört yılda bitirdi. Eşi benzeri görülmemiş bir kalkınma planıdır bu. Faşizm, Sovyetler Birliği'ni yutmak isterken, bunun için mutlaka kazanılması, geliştirilmesi gereken bir sosyalist sanayisi vardır. SSCB bunu gerçekleştirerek, dünya halklarının kaderini etkiledi. Bu etki, en azından siyasal devrim kadar önemli olan ekonomide bir devrimdir. II. Dünya Savaşından sonra, bu gelişmeler daha da kuvvet kazandı ve sosyalist sistem emperyalizme karşı dengeye kavuştu.

Ekim Devrimi, I. Dünya Paylaşım savaşının en kritik olduğu bir dönemde ve aynı zamanda savaşın en zayıf halkası olan Çarlık Rusyası'nda birkaç şehirdeki (Petrograd, Moskova) ayaklanmalarla başlar. Sağlıklı kapitalist bir gelişmenin olmadığı, Çarlık Rusyası bağımlı halkları savaşta bir enkaz haline getirmiş, ülke adeta batmıştı. Ve savaştan hemen sonra çok büyük bir kuşatmayla karşı karşıyadır ülke. İşte Ekim Devrimi, böylesi bir ülkede, ekonomik yapısı iflas etmiş olan Çarlık Rusyası'nda ekonomik inşaya yönelir. Böylesi bir durumda açık ki yapılacak şey, böylesine olağanüstü koşullarda devrimi korumasını bilmek ve geliştirmektir.

Lenin bu büyük ustalığı göstermiş ve Stalin aynı politikayı sürdürmüştür. Bunun kaba veya sert uygulanışı doğruluğunu değiştirmez. Gerek Troçki, gerekse Buharin gibilerinin, parti içindeki faaliyetleri başarıya ulaşmış olsaydı; tek ülkede sosyalist inşa gerçekleştirilemezdi. Tarımda kollektivizasyon bu kadar gelişemezdi. Yine diğer "küçük üretime daha fazla şans tanınmalı" tezine hayat hakkı verilmiş olsaydı; daha sosyalist ekonominin temelleri atılmadan ve düpedüz bir küçük burjuva sınıfını daha o zaman yaygınca üreten bir yapılanmaya yol açacaktı. Zaten tek ülkede sosyalizmin gelişebileceğine inanç yoktu bunlarda. Eğer bunlar, bu düşünceleri ile başarılı olup iktidara gelselerdi, sosyalist inşa gerçekleşmeyecek, dolayısıyla bu hiziplerin başları Sovyetler Birliği'ni olsa olsa, burjuva demokratik bir ülke haline getirebileceklerdi. Tabii eğer bu da mümkün olursa geri Rusya koşulları belki de daha o zaman Rusya'yı bağımlılığa kadar götürebilirdi.

II. Dünya Savaşına kadarki kuşatma sürecini gözönüne getirirsek, bu kuşatmanın arkasındaki emperyalist ülkeler ve onların görülmemiş saldırıları, içteki hiziplerin programlarıyla birleştiğinde, Sovyetler'in yitirilmesi de gerçekleşecekti. İşte Stalin çizgisinin haklılığı, doğruluğu buradan ortaya çıkıyor. Bugünkü Sovyetler'in aslında kabul ettiği doğrultu budur. Her ne kadar lafta değişik şeyler söyleniyorsa da, onların da üstünde yaşadığı tarihi gerçek, onları da onlar yapan budur. Her ne kadar bugün daha fazla bürokrasiye batmışlarsa da; hantallık, tembellik, ayyaşlık varsa da, bütün bunlara rağmen yine de ayakta kalıyorlarsa, yine bu büyük temel sayesindedir. O halde, bu yılları sosyalist devrim adına önemli kazanımlar, ağır basan yıllar olarak değerlendirmek gerekiyor.

Günümüzde olağanüstü dönemin özelliklerinden ötürü, gerek enternasyonalizm, gerekse de ulusal kurtuluş devrimleri sorununda Sovyetler'in çıkarını aşırı bir şekilde öne çıkaran ve dünya devriminin çıkarlarını gölgeleyen tutumlar kesin vardır. III. Enternasyonal'de bu açık olduğu gibi, faşizme karşı oluşturulan taktiklerde de başarısızlıkları çok oldu. Tüm bunları hangi temel noktaya indirgeyebiliriz? Tek ülkede sosyalist inşayı, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki inşayı, aşırı bir biçimde öne çıkarmak, tüm dünya devrim sürecini buna bağlamak; enternasyonalizmi Sovyetler Birliği dış politikasının itiraz görmez bir parçası olarak görmek ve bu konuda birçok ayrıntıyı, küçük devrimi gelişmeyi bu arada ihmal etmek; hatta eğer bunlar dış politika önünde bir engelse karşı durmak, Ekim Devriminin özüne aykırı olan yaklaşımlardır.

Bu yaklaşım daha sonra değişik bir şekilde ifadesini bulmuştur. SSCB'de komünist parti içindeki hiziplerin tasfiye edilmesi, tek ülkede sosyalizmin inşa fikrini güçlendirmiştir. Bu, zayıf bir yönü de içinde barındırmıştır. Değişik bir ifade ile tek ülkede sosyalizmin inşasına yönelme, dış gelişmelerden bir yönü ile kopmaya yol açmıştır. III. Enternasyonal'in dağıtılması ile birlikte gittikçe daha fazla dünya devrimci gelişmelerinden uzak durma gelişmiş ve bunun yerine ise, tüm güçleri ile yerel ülkeleri kalkındırma ve kapitalizmle her alanda yarış, bir sosyalist ülkü olarak gelişmiştir. Her alanda kapitalizmin yaptığı yapılmak istenmiş ve hatta onu geçmek temel mesele olarak alınmıştır. İşte günümüze doğru geldiğimizde sosyalist ülkelerin temel ülküsü bu olmuştur.

Kapitalizmi geç formülü ne anlama gelmektedir? Onu tasfiye etmek ve tarihe gömmek değildir. Bu, "ben kapı komşumdan daha iyi olayım" anlamına gelmektedir. Burada bir burjuva demokratlığı vardır ve günümüzde Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin de sorunu bu olmuştur. Bugün Sovyetler'de tartışılan bir burjuva demokratı olabilme veya olamama konusudur. Biliyorsunuz, bugün özellikle Reagan'ın bütün umudu da budur, bütün başarısının da gelip dayandığı zirvenin noktası budur. Gerek ekonomik, gerekse siyasal yapıda sosyalist kuruluşun liberalize edilmesi ABD ile ve giderek kapitalist-emperyalist sistemle ilişkilerin geliştirilmesinin temel şartı olarak konulmaktadır. Verilen taviz de, bu temeldedir. Bu konuya izah getirmeden önce, biraz daha Sovyetler'in özellikle 60'lardan sonraki gelişmelerini görmek gerekiyor.

Sovyetler, bu yıllarda II. Dünya Savaşından zaferle çıkmış, ulusal kurtuluş hareketleri tarafından yine önemli oranda güçlü bir müttefiğe kavuşturulmuştur. Kapitalist-emperyalist sistem, I. Dünya Savaşında olduğu gibi, II. Dünya savaşında da büyük oranda güç kaybına uğrayarak çıkmıştır. Mağlup sistem yaralarını ancak 60'lara doğru sarabilmiş ve dünyanın üçte birinden sökülüp çıkarılmasını önleyememiştir. Yani gerek Ekim Devriminin kuruluş yıllarında ve gerekse iki dünya savaşı arasındaki on yılda ve daha sonra 60'lara kadar olan dönemde dış ortam, Sovyetler'in lehine işlemiştir. Rahat bir soluk alma, Sovyetler'in ekonomik inşasını ve kalkınmasını geliştirme şartları vardı. Her alanda, özellikle de nükleer teknik dahil olmak üzere emperyalist sisteme ulaşma sözkonusudur.

Savaştan zaferle çıkmış Sovyetler Birliği'nde başlangıçta Lenin'in çok karşı çıktığı kapitalizm kalıntılarına karşı mücadelede Brejnev ve Kurşçev'in politikası göz yumma biçiminde olmuştur. Bu konuda bürokrasiyi alabildiğine beğenen, bu anlamda daha çok çağı esas alan bir çizgi sahipleri olarak partide ve devlette etkinliklerini sürdürüyorlardı. Ama dikkat edelim, bu sürdürülen etkinlik yalnızca sistem olarak oturmuş Sovyetler Birliği'nde değil, aynı zamanda dünyanın üçte birinde ve gittikçe de genişleyen bir sistem içinde boy salmaktadır. Gerek dönem itibarıyla, gerek somut güncel durumu itibarıyla olsun, farklar vardır. Daha önceki dönemlerde sağ etkinliğe rağmen, Sovyet sistemi gelişiyordu. Sağa sapma bürokrasiyi taşınmaz bir duruma getiriyor, bu da muazzam bir hantallığın, tembelliğin, rüşvetçiliğin ve giderek yozlaşmanın gelişmesine yol açıyordu.

Sovyet devletinin çıkarı her koşul altında bütün dünya halklarının çıkarlarına eşittir denemez. Devlet çıkarı büyük ulus içinde gerçekleştiriliyor. Bu da son tahlilde sosyal-şovenizme götürür. Nitekim bugün Sovyetler'deki ulusal sorunda ortaya çıkan durum budur. Yarın sosyal-şovenizmin, gerek küçük ulusların, gerekse de büyük ulusun bünyesinde olduğu apaçık ortaya çıkacaktır. Bunun bugün ipuçları var. Yarın daha da ortaya çıkacaktır. Bugün Sovyetler için doğru olanın, yarın dünya çapında da böyle olduğu ortaya konulacaktır. Bu gerçeklerden hareketle bir çoğunun yaptığı gibi biz Sovyetler için emperyalizm tanımlamasını kullanmıyoruz. Zaten bu tanımı geliştiren emperyalist burjuvazinin kendisidir ve bu burjuvazinin SSCB'ye yakıştırmaya çalıştığı bir nitelemedir. Bizim böyle bir tanımlamamız sözkonusu değildir.

Resmi sosyalizm, real sosyalizmdir anlamına gelmez. Klasik komünist partileri için, Sovyetler'in ağzından çıkan her şey sosyalizmdir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi ne derse sosyalizm, hakikat ve devrim odur. TKP'nin durumunda görüldüğü kadar her türlü sahtekarlığa, faşizme en alçakça teslimiyete kadar götürebilen ve bundan utanç bile duymayan bir politikanın mevcudiyeti ortaya çıkıyor. Bu enternasyonalizm olmayıp milli devlet çıkarlarını ifade etmekten öteye gitmeyen bir durumdur. İşte bu dönemde, başlangıçta dünya halklarının yararına olan Sovyetler Birliği'nin kurulmasıdır denildi. Ki, önemli kritik anlarda bu böyledir. Ama daha sonra kesinlikle böyle bir durum sözkonusu değildir. Sonra daha yaygınca sürdürülen bu politika, başlangıçta Ekim Devriminin içinde gerçekleştiği ortamın yetersizliklerinde izahını ne kadar bulsa da, yine de eksikliktir. Bu yetersizlik, bu politikaları başlangıçtan itibaren doğurdu. Bu politika taktik uğruna devrimin stratejik hedeflerini gözardı etmeye kadar götürdü. Günümüze doğru geldiğimizde, artık bütün Sovyet dış politikası, güncel çıkar sağlayan taktiklere kadar indirgenmiştir.

İşte Afganistan politikası buna bir örnektir. Afganistan'a yapılan yardımın büyük bir enternasyonalist destek olmadığı, gerek devrimin gelişmesinde, gerekse de ilk ve son yıllarda görülmüştür. Bugün karşı-devrim Afganistan'ı 80'ler öncesinde olduğundan daha fazla bir biçimde tehdit ediyor. Necipbullah rejimi mücahitlere taviz vererek, bunları iktidara ortak ederek yaşamak istiyor. Diğer taraftan ise Afgan gericilerine savrulan tehditler var. Sonucun nereye varacağını birlikte göreceğiz. Afganistan'da enternasyonalizm mi, yoksa milli devlet çıkarları mı uygulanmıştır? Bu konuda yapılan tartışmalarla açığa kavuşturulacaktır bu. Burada emperyalizme taviz verildiği açıkça görülüyor. Bu tür tavizlere daha başka örnekler de mevcuttur.

Demek ki, güncel durumlar ifadesini burada buluyor. İşte Gorbaçov'un çok açık ifadeler taşıyan raporlarıyla dile getirdiği gibi, ekonomi gerçekten zor durumda; rüşvetçilikten tutalım da tembelliğe kadar birçok hastalık yaygınca ürüyor. Sosyal alanda ayyaşlık, ahlaksızlık gelişirken, gençlik bırakalım sosyalist dünya görüşünü, kapitalist dünyanın bile rağbet etmediği rock müziği vb. şeyler ile kendini tatmin ediyor. Gorbaçov siyasi alanda, geniş bir demokrasiye şiddetle ihtiyacımız var diyor. Hatta buna su ve hava kadar ihtiyaçlarının olduğunu söylüyor. Bu ne anlama gelir? Bu, Sovyetler Birliği'nde önemli tıkanmaların var olduğunu gösteriyor. Biz bu anlamda Gorbaçov reformlarına başlangıçta, özellikle tarihsel bir ihtiyaçtan kaynaklandığından dolayı değer biçtik. Tabii burada iki çizgi sözkonusu. Mevcut sağ çizgi devam mı edecek, yoksa geçmiş tarihte yapılan hataların düzeltilmesi temelinde bir gelişme mi sağlanacak? Bu bakımdan Gorbaçov dönemi hakkında net bir görüşe ulaşılmış değil.

Biz ilk değerlendirmelerimizde böyle bir yaklaşımı ifade ettik. Yeni bir dönemin açılmasının kaçınılmazlığı kadar, bunun doğru yolda mı gelişeceği, yoksa daha mı sağa savuracağı konusunda ihtiyatlı olmak gerektiğini vurguladık. Bu görüşümüz geçerliliğini koruyor. Bu konudaki tartışmaları fazla açmak yerine, bunun tarihsel temelini ortaya koymak ve yine Sovyetler'in de güncel olarak tıkanmasını dile getirmek, tartışmalara daha bir anlam kazandırır.

Silahlanma, ekonomi üzerine muazzam bir yük getiriyor. Nükleer silahlanma, insanlığı defalarca yutabilecek bir canavara dönüşüyor.

Elbette sosyalist bir ülke, bunu normal karşılayamaz. Tedbir isteyecek. Zaten emperyalist sistemin başı, özellikle Reagan artık sığınacağı ve dayanacağı başka bir güç olmadığından, nükleer silahları, "ya benimle uzlaşmaya oturursunuz, ya da silahlanmayı tırmandırırım" biçiminde bir şantaj aracı olarak dayattı. Hatta "uzayı silahlandırırım" diyor. Gerçekten insanlık için büyük bir tehlike ve eğer önüne geçilmek isteniyorsa Sovyetler Birliği'nin bir şeyler yapması gerekiyor. Eskiden sürdürülen görüşmeler ve anlaşmalar sonuç vermedi. Ve silahlanma yarışını önleyemediği gibi NATO alabildiğine silahlandı. Nükleer caydırıcılık, nükleer şemsiye adı altında bir güvenlik politikasında karar kıldılar. Sovyetler de buna cevap vermek için, nükleer silahlanmayı geliştirdi. Sonuçta tepede muazzam derecede bir tıkanma ortaya çıktı. İnsanlığın kaderi artık bu silahların gölgesi altında. Güvenliği ve güvensizliği ile gerçekten bu konuda barış karakterinin bir anlamı vardır. Çünkü insanlığın topyekün imhası sözkonusu. Bu konuda yeni düşünce ve yeni politikalar deneniyor. Bunu Gorbaçov da dile getiriyor. Evet bütün bu durum, şüphesiz ki yeni düşünceleri, yeni politikaları zorladı. Ama nasıl? Devrime karşı mı, yoksa devrimi daha somut ve gerçek özgür temellerine oturtarak mı?

Yeni düşünce, yeni politikalar üremelidir. Barış hareketleri, pasifizmin bir gösterisi mi olur, yoksa devrimci gelişmenin bir ön adımı mı olur? Ancak bu çerçevede değerlendirilebilir. Sovyetler'in, ABD ile girdiği uzlaşma, gerçekten o sağın şimdiye kadar girdiği tıkanmadan kurtulmak için midir, yoksa dünya devrimine bir açılım kazandırmak için midir? Buna bakılarak, bu uzlaşmalar hakkında değerlendirme yapılır. Fakat günümüz somut durumunda, kendini açıkça gösteren odur ki, sistemler arasındaki denge tam bir çıkmaza, kördüğüme dönüştü. Her iki sistemin temsilcileri gerek kendi tarihlerinde, gerekse güncel somut durumlardan kaynaklanan nedenlerden dolayı, bir yeni arayışa yöneldiler. Özellikle de nükleer silahlanmayı, silahlanmanın ana sorunu olarak gündeme getirmelerinin temelinde aslında ciddi ekonomik, sosyal, politik sorunların olduğu ve bunları aşmak için taraflar bu sorun etrafında bir zirvenin geliştirilmesine zorunlu kaldılar. Bu konuya daha köklü yaklaşma ihtiyacını hissettiler. En son gerçekleşen zirve sonrası değerlendirmelere göre Doğu-Batı ilişkilerinde, yani kapitalizm-sosyalizm çelişkisinde yeni bir dönem açılmıştır. Sovyetler Birliği ve ABD arasında, dünyanın ezilen halklarını ve sömürülen ülkelerine yardım etmek amacıyla ortaklaşa bir komisyon kurma önerileri getiriliyor. Reagan zirve sonrasında başyardakçısı İngiltere Başbakanı Thatcher'e, "olağanüstü değişmeler gördüm" diyor. "Yeni umutlar hissettim, Kremlin meydanında şöyle yürüdüm, insanlara özgürlük ihtiyacından sözettim. İnanılır mıydı buna" diyor. Daha bunlar zirveden birkaç gün, hatta birkaç saat sonra yapılan değerlendirmelerdir. Bir de diplomatik sözlerdir.

Biz olaylar üzerinde hemen şöyledir veya böyledir diye hüküm yürütemeyiz; ama bize burada düşen, bu yeni denilen düşünceleri, yeni politikaları, zirvelerle artık somutlaşan durum karşısında olası gelişmeleri daha doğru değerlendirmektir. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrasındaki basma-kalıp değerlendirmeleri açmak zorundayız. O dönemin dengesine dayanan, yani yaygın bir biçimde yükselen ulusal kurtuluş hareketlerine, genişleyen Sovyet sistemine, yine o zamanki emperyalizmin içinde bulunduğu duruma dayanan değerlendirmeler yerine, gücümüzün durumunu esas alan değerlendirmelere ihtiyaç var. Biz Partimizin çeşitli önemli toplantılarında, 80'nin başlarında, 80 ortalarında, güncel durumu doğru değerlendirmek için bazı tespitlerde bulunduk. Doğruluklarını önemli oranda sürdüren değerlendirmelerdir. Reagan dönemine ilişkin emperyalist sistemin değerlendirmesi ortaya konulmaya çalışılmıştı. Yine, bizim bu değerlendirmelerimizde, bir de somut gelişmeler vardı. Yani onları da anlamlandırmaya çalıştık.

Şimdi de kısaca yaptığımız bu değerlendirmeler çerçevesinde, sosyalist ve ulusal kurtuluş devrimlerinin gelişmesi için olasılıklar nelerdir? Bu konu üzerinde durmak istiyoruz.

Kapitalist emperyalizm ile sosyalizm arasındaki denge ve bu denge sürecinde karşılıklı mücadelelerin bir çıkmaza girmesi ve taraflar arasında gittikçe sorunların daha da tıkanmaya yol açması, uzlaşma yönteminin esas alınmasına neden oluyor. ABD-Sovyet zirveleriyse bu uzlaşma arayışlarının açık ifadeleridir. Bu ise, günümüz için yeni durumlar ortaya çıkarmaktadır. Olası etkileri her düzeyde değerlendirilmeye çalışılıyor, fakat görüşme sonuçlarının henüz tam açığa çıkmaması, olası etkileri içinde zamanın çok erken olması nedeniyle isabetli sonuçlara hemen ulaşmayı da zorlaştırmaktadır. Ama yine de durumda yeni gelişmelerin daha şimdiden uç verdiklerini söylemek yanlış olmayacaktır. Kapitalizm-sosyalizm kavgasında bu yeni süreç hangi sistemin lehine sonuç verecektir? Kapitalist sistemin başlangıçta, dünya çapında kuşatma ve Polonya örneğinde ve yine Afganistan'da olduğu gibi alabildiğine yüklenerek sosyalist sistemi, Sovyetler Birliği'ni zorlaması taktiği, buna yön veren ideoloji-politika hamlesi geçerliliğini korumaktadır. Yeni düşünce, politika sistemi bunu hayata geçirmede ve yine daha benzer birçok örnek gelişmelerden de cesaret alarak özellikle Orta Amerika'da, Ortadoğu'da, Hindi Çin'de, güncel olarak Afganistan'daki başarısına yenilerini katmak istemektedir emperyalizm. Yine Polonya'da görüldüğü gibi, Macaristan ve giderek bugün Sovyetler Birliği'nde bile insan haklarını yaygınca dile getirmekte ve kendilerine göre de son derece umutlu bir durumun ortaya çıktığını kabul etmekteler. Emperyalist sistemin, bu en saldırgan çevrelerinin ideologları, bu gidişattan gerçekten umutlular ve kendilerini toparlamayla birlikte, gittikçe daha hızlanan bir saldırıyla kendileri için en uygun alanlarda mevzi kazanma, kazanımlarını arttırmayı, tabii bununla yetinmemeyi, sosyalist sistemi zayıf halklarından koparmaya kadar, bu işi ilerletmeyi düşünüyorlar. Bayağı da inanıyorlar buna. Nasıl ki eskiden sosyalist sistem emperyalizmi zayıf halkalardan yakalayıp zayıflatmaya yöneliyorsa, şimdi tersi bir durumla karşı karşıyayız. Emperyalist sistem de, sosyalist sistemin zayıf halkalarına vuruyor. İşte bu zayıf halkalar Afganistan'dır, Kamboçya'dır. Günümüzde ise Ortadoğu'daki Orta Amerika'daki politikalarıdır. Doğu Avrupa ülkelerinde gerçekten burjuva etkilere son derece açık gelişmeler var. Emperyalizm tüm bu zayıf noktaları görüyor, yükleniyor ve sonuç almak istiyor. Nükleer silahları ise bu işte bir şantaj aracı olarak kullanıyor.

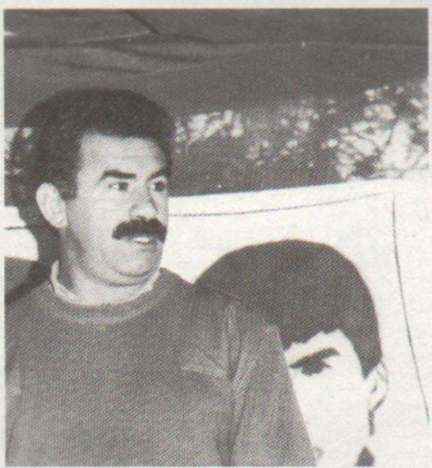
Nükleer silahlandırma bu amaçlarına ulaşmak için, yani adım adım sosyalizmi, ulusal kurtuluş hareketlerini geriletmek, kendi iç sınıf mücadelelerini tasfiye etmek, bağımsız ülkeleri kendine bağlamak için nükleer tehdit, politik amaçlara ulaşmada bir araç olarak kullanılıyor. Ve sonuna kadar yararlanmak için de gündemde sürekli canlı tutuluyor. Emperyalist sistem hiç de öyle büyük savaşlara, —I. ve II. Dünya savaşlarında olduğu gibi— girmeden nükleer silahları bir şantaj aracı olarak kullandıkça sonuç alabileceğini görüyor. Dolayısıyla konuyu aktüel olarak sürekli canlı tutuyor. Bir yandan en azından kendi iç istikrarını sağlarken, diğer yandan sosyalist sisteme de geri adım attırıyor, ve bölgesel konularda da ulusal kurtuluş hareketlerinden sonuç alabiliyor. Dolayısıyla da bu yöntemi, yani silah kullanmayı nükleer silahlanmayla birlikte silahlanmayı politik amaçlarla kullanmakta, giderek ekonomik ve diğer askeri konvansiyonel alanda da zayıflıklarını telafi etmek için, sağlam bir araç olarak bu politikaya dayanıyor. İşte son zirvelerde onlar açısından —başta ABD olmak üzere— kanıtlanan olay budur. Onlara biraz rahat nefes aldıran, umutlu kılan gerçek budur. Silahsızlanma konusunda belli ölçülerde taviz verecekler. Ama hiçbir zaman insanlık üzerindeki bu tehlikenin toptan ortadan kaldırılmasına kadar indirgemeyecekler bu tavizleri. Ama politik sonuçlar elde etmek için de sayısal (nicel) indirimi azar azar gerçekleştirecekler. Hele karşılarında Sovyetler Birliği'ndeki, kendilerine göre çok memnun kaldıkları Gorbaçov yönetimi gibi bir yönetim olursa bu konuda daha da ileri gidilebileceğini söylemektedirler.

Şimdi günümüzde emperyalist sistemin içinde bulunduğu son hesap var. Peki sosyalist sistemin başını çeken Sovyetler Birliği'nin hesapları nedir? Sosyalist sistem derken real (gerçekçi) sosyalizmi kastediyoruz. Resmi gerçekleşen sosyalizm, bu da yine politikasını iç ve dış politikasını ancak böyle bir silahsızlanmayla düzeltebileceğini sanıyor. Sorunun bu olduğunu bilerek bu adımı atıyor. Nükleer silahlanma denge için başvurulmuştur; fakat, öyle bir noktaya geldi ki, sosyalizmin hiç de çıkarına bir şey olmadığı kesinlikle ortaya çıktı. Hatta diğer alanlardaki askeri yükümlülüklerde kaldırılamayacak kadar arttı. Ekonomi üzerinde ve giderek sosyal yaşam üzerinde muazzam bir yük haline geldi. Hatta sosyalizmi tehdit eder noktaya kadar ulaştı. Şimdi bu gelişmeleri daha yakından incelemek istiyoruz.

Gorbaçov'un 27. Parti Kongresi'nde temel politik çizgi olarak somutlaştırmak ve kendisine temel dayanak yapmak istediği bu gerçekliktir. Mevcut sosyalizmin sorunlarından kurtulmanın, onları çözmenin yolu, kendini çok açık bir şekilde böyle dayatmakta ve çözüm istemektedir. Tabii ki buna diğer nedenler de sebep teşkil etmekte. İşte tarihsel sorunlar bunun için ortaya çıkarılmakta. Bir yığın dış politika sorunu bu temelde ortaya çıkmaktadır. Öyle bir noktaya geliniyor ki, eğer sosyalizme bir açılım vermek isteniliyorsa, adına glasnost, prestroika denilen politikalara başvurmaktan başka çare kalmıyor. Buna gerçeklik kazandırmak için de emperyalist sistemle uzlaşmaya, onun başı durumundaki ABD ile ilişkileri geliştirmeye yöneliyor. Görüşme yöntemine bu kadar ağırlık vermeleri, kendi önlerindeki ağır sorunları çözmek içindir. Ve özellikle de askeri alandaki dağılma, bürokrasiyi güçlendiriyor. Devlet etkisinin alabildiğine güçlenmesi, ekonomik yaşam üzerine son derece ağır ve kaldırılamayacak etkiler bırakıyor. Dikkat edilirse, eskiden Sovyetler Birliği, emperyalizmi direkt karşısına alarak açık savaşım cepheleri yaratıyordu. Örneğin iç savaş döneminde kıran kırana bir savaşım sözkonusuydu. İki dünya savaşı arasında, yine mümkün olduğu ölçüde ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyip, emperyalist sistemi klasik-sömürgelerde parçalamak için mücadele vardı, görüşme ve uzlaşma değil; tamamen bir savaş vardır. II. Dünya savaşı sonrası emperyalist sistemin zayıf halkalarının peşpeşe kopartılması, Sovyetler Birliği başta olmak üzere, sosyalizmi güçlendiriyor. Temel politika ulusal kurtuluş hareketlerine alabildiğine destek verme; önce Sovyetler Birliği'nin etrafındaki ülkeleri ya dost yapma, —örneğin Türkiye, Irak ve Afganistan'da görüldüğü gibi— ya da bir kısmını sosyalist sistemin içine alma; Doğu Avrupa ülkelerinde, hatta Çin'de ve Kore'de olduğu gibi. 60'lı yıllara kadar yoğun bir biçimde hayata geçirilen politika budur. Yani emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerine dayanarak, bir gelişme ve ilerlemeyi sağlamak hedefleniyor.

Sovyetler'i dengeye ulaştırma; hatta güçlü bir konuma ulaştırma politikası anlaşılır bir politikadır. Burada bir noktaya daha dikkat çekmek gerekecek. Sovyetler Birliği'nin belli tarihi dönemlerde, belirli politikaları vardır. Her ne kadar sürekli değişmeyen politikalardan bahsediliyorsa da, gerek enternasyonalizm, gerek devrim açısından bu politikaların değişik dozajda uygulandığını belirtmek gerekiyor. Denge durumuna geçtikten sonra tümüyle yapılan her cepheden eşit konuma gelmektir. Buradan anlaşılması gereken bir durum ortaya çıkıyor. O da nedir? Real sosyalizmin Sovyetler Birliği şahsında amacına ulaştığı. Çoğuna bugün garip geliyor: Niye bu kadar sosyalizm ile bağdaşmayan veya devrimi değil de, tamamen Sovyetler Birliği'nin çıkarını temel alan politikalar esas alınıyor? Bugün tarih öyle gösteriyor ki, Sovyet sosyalizmi, mevcut tarihi koşullarda ulaşabileceğinin azamisine ulaşıyor. Birkaç defa dünya çapında bir sistem yaratmaya yöneldi; hatta dünya devrimine Lenin bile inandı, ama bunu Polonya önlerinde Kızıl Ordu'nun durmasıyla birlikte gerçekleştiremedi. Yine benzer bir gelişmeyi emperyalist sistemin II. Dünya Savaşındaki yıkımından sonra, Stalin alabildiğine denedi; fakat Stalin, bir dünya sistemine ulaşamayacağını çok yakınen gördü ve sosyalizmi bugünkü sınırları içerisine oturtmayı yeğledi. Şimdi Gorbaçov ne yapabilir? Sınırları fazla genişletmeyi hiç de çıkarlarına uygun bir gelişme olarak görmüyor. Var olanla yetinme politikası yeğlenmektedir. "Biz bu kadarını sistem içine aldık, karşı sistemde de bu kadar var. Şimdi burada anlaşmak ve anlaşarak dünyayı idare etmeliyiz" demektedir. Çünkü çatışmayı daha da derinleştirirlerse, II. Dünya Savaşından daha feci bir savaş yaşanılır. Bu sefer insanları defalarca ortadan kaldıracak yıkım araçları da var. "İnsanlığın yok olması, bizi böylesine bir düşünceye götürüyor" diyor. Gorbaçov, bunun için sistemi kökten gözden geçiriyor. Emperyalizmi de bu gelişmelerin ışığında kendisini gözden geçirmeye zorluyor ve böylelikle barış içinde bir dünya; yani emperyalizmle sürekli barış içinde bir dünyayı yaratmak istiyor. "Bütün sorunlar" diyor Gorbaçov, "politik olarak çözümlenmeli." Bu temelde işçi sınıfı mücadelelerini de şiddet öğelerinden alabildiğine arındırmaya çalışıyor. Yine ulusal kurtuluş sorunlarını da bölgesel sorunlar olarak tamamen politik yöntemlerle çözümlemek istiyor.

Yeni dış politika enternasyonalizm adına yapılan bu barış politikalarını hayata geçirmekten başka bir şey değildir. Sistemin çıkarları veya (gerçekleşen sosyalizmin) real sosyalizmin çıkarları burada görülmektedir. Yani II. Dünya Savaşında yaygınca görüldüğü gibi ulusal kurtuluş savaşımlarını gerçekleştirerek, anti-faşist hareketleri geliştirerek değil, daha çok barışı ve politik çözüm yollarını yaygınlaştırarak sosyalizm geliştirilmek isteniyor. Zaten Gorbaçov önderliği bunu çok açıkça belirtiyor. İkibin yılına doğru bütün dünyanın nükleer silahlardan arındırılması, bütün gergin bölge sorunlarının politik çözümlerle sonuca bağlanması sözkonusudur. "Barış içinde sonuna kadar birlikte yaşayalım" diyor ve hatta Gorbaçov, "Merih'e ABD ile birlikte gitmeyi, barış politikamızın bir sembolü olarak görüyoruz" diyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu politika önümüzdeki döneme damgasını vuracaktır.

DEVAM EDECEK

"Mektuplar... mapushane denen bir yerden ulaşır... Aşar dağları... konuk olur gerillaya... Dilinde bir türkü, bir şiar: Direnmek yaşamaktır!.."

Mektuplar ulaşır uzaklardan mektuplar... Dost kokulu, yaşam kokulu mektuplar... Hepsinde de amansız bir sevdanın yangını isyandadır... Selamlar dağ kokulu... Seslendirirken paslı karanlığı şafak renkli türküler... Yürektir, duvarlar ötesinde ateşi harlandıran... Yaşamın ve de sevdanın yangınını ölümlerde harmanlayan... O yürek ki, bir değil bin yılların tarihini sorgular, şafaktan geçirip güneşe doğrultur yönünü... ,,DİRENMEK YAŞAMAKTIR..."

Gayri yatağına sığmaz olmuş coşkun bir ırmak; başından kar ve boranın eksik olmadığı geçit vermez bir dağ, bir bahar yumuşaklığıyla akar duygu pınarıdır o yürek... Yürekler... Ve mektuplar... Ve de selamlar... Adına mapushane denen bir yerden ulaşır... Aşar dağları... Konuk olur gerillaya... Tetiği çeken kola güç olur. Ve gelecek ve zafer muştusu... Kurşun ve zılgıt sesleriyle saplanır o kara düşmanın kara alnına... Diyar-ı Bekir'dir çoğu zaman... Ulaşan selamın adı... yol alır karışır Harran sıcağına... Uzanır Antep'e, Malatya, Aydın, Eskişehir'e... Toplar tüm sıcaklığıyla selamları ve devam eder yoluna... Dilinde bir türkü, bir şiar: ,,DİRENMEK YAŞAMAKTIR..."

(...)

Biliyorsunuz, 9 Şubat sonrası kaldığımız cezaevinde peşpeşe birtakım olaylar gündemleşti. Bunların başında yaşam koşullarımızın kişiliğimize uygun ve yaşanır hale getirilmesi için 15 günlük açlık grevinin olması ve isteklerimizin kabul edilmesiyle sonuçlandırıldı. Bu durumdan kısa bir süre sonra 40 arkadaşımızın Urfa ve Antep'e sürgüne gönderilmelerini protesto etmek ve sürgünlerin durdurulması için yapılan üç günlük açlık grevi, askeri idarenin, mahmesi devam eden ve halen mahkemeyle bir bütün olarak ilişkisi bitmeyenleri göndermeyeceklerine söz vermeleriyle kısa bir süre de olsa durduruldu. Ama cezaevinin sivile devredilmesinin birinci gecesi, bayan arkadaşları başka cezaevine göndermeye yeltenmeleri ve bizimle birlikte havalandırmaya çıkmalarına engel olmaları, tekrar açlık grevine gitmemize neden oldu. Tabii sürgün, bir bayanlarla sınırlı değildi. Önce onları götürmeyle işe başlayarak, öbür kazanımlarımıza da el atacakları belirtileri görüldü. Burada bulunan biz tutukluların büyük bir bölümünü kapsıyordu sürgün. Yani, 9 Şubat kazanımlarımızı bizden bir bütün olarak —sürgün vasıtasıyla— geri alma girişimiydi bu. Bu olunca da, onlar açısından, istedikleri gibi yönetebilme olanağına sahip olmaları koşullarına kavuşmuş olurlardı. Başka yerlere gönderme, biz mahkemeleri halen sonuçlanmamış —hemen hemen tümünün öyledir— olanların savunma hakkı da ellerinden alınmış olur ki, bu da kendi düşüncelerimizin, gerçeklerimizin susturulması anlamıyla birdir.

İkincisi; ziyaretçilerimizle, yakınlarımızla bağımızın kesilmesi, sahiplenilmesinin zorlaştırılmasının yanısıra birçok zorluklarla karşı karşıya gelmesine neden olunurdu ki, bunu asla kabullenemezdik. Zaten dayatmalarımızın birincisi ve vazgeçilmez sorunumuz; bu sürgünün durdurulmasıydı. Ziyaretçilerimiz ve yakınlarımız, her sorunda olduğu gibi bunda da bize yardımcı oldular ve gereken fedakarlığı, duyarlığı en iyi biçimde gösterdiler. Basında okumuşsunuzdur bunların örneklerini. Bazı analar kendi bedenlerini ortaya koyarak gösterdiler. Bizi desteklemek ve sorunun çözümü için kendilerini yakmaktan dahi çekinmediler. İşte, bu gelişmeler sonucu sorun çözüldü. 9 Şubat'ta kazanılan hakların aynen korunacağına ve bunlara dokunmayacaklarına söz vermeleriyle açlık grevi sonuçlandırıldı.

(...)

Geçen nisan ayının başlarında biz altı arkadaş, dilekçe davasından dolayı buradaki DGM'ne çıkarıldık. İfadelelerimizi alıp Erzincan DGM'ne göndermek istediler. Mahkemeye vermek için ortaklaşa iki ayrı dilekçe hazırlayıp mahkemeye götürdük. Birini Türkçe, diğerini ise Kürtçe yazmıştık. Mahkemede önce kimlik tespiti yapıldı. Daha sonra bir arkadaş dilekçeyi okudu. Dilekçenin içeriği şuydu: Bundan sonra mahkemelerde kendi anadilimizle savunmalarımızı yapacağımızı belirtiyor ve son gelişmelere yer veriyorduk. Dilekçelerimiz okunup dosyalarımıza konduktan sonra, sıra savunmalarımıza geldi. Savunması alınmak istenen her arkadaş, bundan sonra mahkemelerde Türkçe konuşmayacağını, yalnızca Kürtçe sorulara cevap vereceğini, savunmanın bu şekilde alınmaması halinde savunma yapmayacağımızı Kürtçe olarak belirtti. Ayrıca mahkemeyle bizim aramızda diyaloğu sağlayacak bir tercümanın getirilmesi, Kürtçe sözlük ve gramerin tarafımızca sağlanması olanağının bize tanınması belirtildi. Bu aradaki konuşmalarımızı, mahkeme mübaşiri tercüme ediyordu. Bu saydığımız olanakların yaratılması konusunda bir şey yapamayacaklarını, yetkileri olmadığını; ancak Erzincan DGM'ne durumu bildireceklerini, onlar kabul ederlerse o zaman meselenin de kalmayacağını söylediler. Bundan dolayı bizim ifadeler alınmadan tekrar cezaevine getirildik. Şu ana kadar hala bizi mahkemeye çıkarmadılar. Bazı arkadaşları da —bizden ayrı olarak mahkemeye çıkanlar—, askeri mahkemeye çıkıp da Kürtçe savunma yapmak isteyenler hakkında mahkeme heyeti ikinci kez suç duyurusunda bulunup onları dışarı atmışlardı ve dava dosyası gıyaplarında devam etti. Halen de böyledir.

Bizimkinin DGM'de olması, asıl mahkememizin Erzincan'da olduğu, buradaki mahkemenin yalnızca ifadelerimizi almada aracı olması nedeniyle; kendi başına karar vermek ve suç duyurusunda bulunmak, dışarı atmak gibi girişimlerde bulunulmadı. Fakat, bizim orada Kürtçe konuştuğumuz, niçin bu tavırlara girdiğimizi açıklayan konuşmalar tutanaklara geçirildi. Daha önce sonuçlanan dosyamız da şimdi yargıtayda duruyor. Onun ne zaman görüşüleceği ise belli değil.

(...)

17-19 Mayıs'ta, bayram dolayısıyla açık görüş yaptık. Bu yapılan açık ziyarette, ziyaretçilerin gelmesiyle havalandırma şenlik yerine döndü. Her taraf dolup taştı. Öğleye kadar ki süre, ziyaretçilerle tanışma ve sohbetle geçti. Bu arada öğle yemeği geldi. Bizim de hazırladığımız bazı yiyecekler vardı. Havalandırmanın orta yerinde sofralar kuruldu. Ziyaretçilerle birlikte yemek yedik. Çaylarımızı içtik. Daha sonra Kürtçe türküler eşliğinde halaylar çekildi, zılgıt sesleri de halaya apayrı bir anlam veriyordu...

Yılmaz YILDIRIM
Diyarbakır cezaevi
23.5.1988

(...)

Mektubunu bayramdan bir gün sonra aldım. Senin kaç mektubun geldi hatırlamıyorum ama, ben birkaç tane gönderdim. Demek ki elinize bir tanesi ulaşmış. Elinize ulaşsın da gecikmesi pek önemli değil.

Diyarbakır için yeni sürgünler gündeme gelmişti. İlk elden dört bayan arkadaşı sevkedeceklermiş, (ama) sonunda bundan vazgeçmişler. Hamili de, Şamil de orada (Diyarbakır'da) kaldılar.

Son mektupla fotoğraf göndermiştim. Demek ki, hala eline ulaşmamış. Yoksa yine bir kazaya mı uğradı. Şu işe bak! Eve gönderdiğimiz mektuplar bile yerine ulaşmıyor. Türkiye'deki cezaevlerinin en büyük sorunlarından biri de bu. Bazen kızıyor, bir daha yazmayacağım diyorum... Ne var ki, gelen mektuplara yanıt vermemek de olmuyor. Şu an bile mektuplar önümde yığılmış....

(...)

Diyarbakır'dan gelirken bazı kitaplar getirmiştik. Ama, bir kısmı içeriye alınmamıştı. Son görüşmelerimizde, savcı da, müdür de, bu kitapların içeriye alınacağını söylediler. Böylece bu sorunumuz da giderilmiş olacak. Dergileri de olabildiği kadar izliyoruz. Ne var ki, Urfa'da her dergiyi bulmak olanaksız. Bunu düşünerek abone vb. yollarla edinmeye çalışıyoruz.

(...)

Şeker bayramında üç gün üst üste açık görüş yaptık. Daha önce de 23 Nisan ve Anneler Günü'nde açık görüş yapmıştık. Son görüşte ikiyüze yakın görüşçü gelmişti. Her arkadaşa ortalama 10 görüşçü düşüyordu. Bazı arkadaşların görüşçü sayısı ise otuzu geçmişti. Her bakımdan üç güzel gün yaşadık. Biz ailelerle, aileler diğer ailelerle tanıştılar. Bizim aile de bir eksiğiyle gelmişti. Ne var ki, diğer ailelerden pek zaman kalmadı onlarla konuşmaya. Ailelerin her konudaki duyarlılığı bizleri sevindirdi. Diyarbakır'ın Şubat'ı onları çok etkilemiş. Farklılığı, biraz ilerde olması olsa da, toplumumuzun nabzını gösteriyordu. Umut verici dersem doğru olur.

Diyarbakır açık görüşü ise bir şenliğe dönüşmüş. Bu da Diyarbakır farkı. Aileler, girişte ve çıkışta halaylar ve sloganlarla karşılanıp uğurlanmışlar. Eylem sonrası da olunca, Diyarbakır tam baskına uğramış.

Onlar da bizim gibi havalandırmada açık görüş yapmışlar. Diyarbakır'ın bu konuda da bir avantajı var. Onların görüşçüleri öğle vakti dışarı çıkarılmamış. Yani içerde kalmışlar. Bizde ise, ne yaptıysak aileleri öğle vaktinde içerde bıraktıramadık. Buna rağmen, her yönüyle güzel ve coşkulu geçti görüş. Yılların özlemi, görüşü bir duygu seline dönüştürmüştü. Yüzler, hep sevinçliydi...

(...)

Açık görüşte TAYAD'lılar da yanımıza geldi. Daha sonra Diyarbakır'a gittiler. Burada, fazla olmasa da konuştuk. Diyarbakır'da ise Sakine ve Şener konuşmuşlar. Hala, birçok konuda kafaları eski. Kafadakı karakollar daha yıkılmamış. Ne diyelim, onlarda diyalektik yavaş işliyor.

Son vermeden önce, görüşte duyduğumuz bir olayı anlatayım: Bundan bir-iki ay kadar önce bir çocuk, kendisine yapılan polis baskısını (kendisine muhbirlik teklif edilmişti) protesto için kendisini yakmış.

Sevgilerimle....

Mustafa KARASU
Urfa cezaevi
23.5.1988

(...)

Bunca yıllık ayrılıktan sonra, mektubunla birlikte sağlık durumunu ve haberini alınca ne kadar kıvanç ve sevinç duyduğumu tahmin edersin sanırım. Biraz da uzun ayrılığın ve artarak derinleşen özlemin getirdiği duygular içinde çok güzel bir sürpriz oldu. Ben de geçmişin anılarını belleğimde canlandırdım, yadettim. O beraberliklerimizi, okul ve acemilik günlerini tazelemiş oldum. Bu günler, şimdiye ve geleceğe büyük oranda olgunluk ve gelişme sağladığı oranda anlamlı ve değerlidirler. Doğrusu ayrılığımızın devam ettiğini görünce, unutulmamış ve bu biçimiyle de olsa hala birbirimizi hatırladığımızı gösterdiğimize göre, hangi yaşam koşullarında olursak olalım; bunun böyle olduğundan mutluluk duyulur. Onun için, mektuplaşamamış olmanın fazlaca bir önemi olmasa gerek.

Bildiğin gibi, içeri düşeli şöyle böyle 10 yıl oluyor. İsterdim ki, bu 10 yılda geçirdiğimi başından sonuna kadar sana anlatayım. Ama bu yazının kapsamında ifade etmek hem güç, hem de sığdırabilmek mümkün değil. Hem şu veya bu biçimde haberin olmuştur da. Ama şunu diyeyim; acısıyla, tatlısıyla yaşadıklarım, belki de bir yaşam boyu etkisini sürdürecek bir kazanım niteliğindedir. Böylesi bir edinimden dolayı hiç de şikayetçi değilim. Ama sanma ki içinde bulunduğum yaşamı kabulleniyorum. Değil. Hiç kişioğlu, cezaevinde olmaktan memnunluk ve mutluluk duyar mı? Dört duvar arasında, kısıtlı ve monoton bir yaşama mahkum olmaktan daha zor bir şey olamaz. Ancak böyledir diye, yaşamdan kopmanın, kendini bırakmanın da anlamsız olduğunun bilincindeyim. Öyle ki, alışkanlık iyi değil ya, yine bu yaşama alıştık sayılır.

Cezamın büyük bir bölümünü yatmış olmama, kalan günlerin, ayların, yılların uzunluğuna karşın; bunun da bir "yaşam biçimi" olduğunu bilerek, yaşamı irade ve istekle sürdürüyorum; kendi durumumdan yakınmıyorum. Aslında hiç yazmaya da gerek duymuyorum ama öğrenmek istediğini belirttiğin için yazayım. Çünkü, konuşma konusu yapmayacak kadar uzun sayılabilecek bir cezayı yatmam gerekiyor. 36 yıl üzerinden cezam bağlanmıştı. İnfaz yasasına göre bu cezanın 14 yılını net olarak yatmam gerekiyor. Bir-iki davam daha sürüyordu. Fakat onlardan herhangi bir şey çıkacağını sanmıyorum. Zaman aşımına uğrama durumu da vardı. Önemseyecek ciddi bir durum yok. Yine de henüz yatacağım süre az değil.

Burada, monoton yaşam içerisinde yıllar çabucak geçiyor. Önümde duran yıllar ise ömürden ala ala geçecek. Dışarıda ise, yaşamın hareketliliği ve canlılığı içerisinde yıllara neler sığdırılmıyor ki... Çıkarmak güç değil. Koğuşumuzda, şöyle cezası az kalan arkadaşlara, günlerini dile getirdiklerinde ya da dışarıya olan özlemlerini konuştuklarında biraz da kıskanarak bu gibi konuşmalarını kesmeye çalışıyorum. Takılıyorum bazen. Benim bu kadar cezam kalsaydı yok şöyle yapardım, yok böyle yapardım diye... Anlayacağın, sanki demirbaş olduk. Bir düştük pir düştük. Başta da belirttiğim gibi, ceza önemli değil; yaşamı yaraşır şekilde, bilerek, isteyerek sürdürmek önemli. Düşünüyorum da, geçirilen bunca ağır yıl daha olsa ne yazar. Yaşama daha bir sıkı sarılmayı getirmekten başka. En karanlık koşullarda bile umudumuz sönmedi. Umudun gerçeğe dönüştüğünü gördükçe, özgür gelecek yakınlaştırıldıkça; moral gücüm de artıkça artıyor.

Sağlık ya da fiziki durumum, ya da cezaevi yaşamının yıpratma etkisi ne olursa olsun, önemli olan da moralin yerinde olmasıdır. Baksana, saçları yavaş yavaş beyazlatıyorum ama umut ve moral dipdiri.

2 yılı aşkındır Diyarbakır'dan Malatya'ya nakledildim. Koşullarımız fena sayılmaz. Kendince birtakım sorunları da yok sayılmaz. Olanak ve imkanları düzeldikçe, böylesi bir yaşamın sıkıcılığı şu veya bu ölçüde giderilmiş oluyor. Sanırım, bir cezaevi yaşamının merak edilecek, ilginç gelecek yönleri, dışardan birkaç kişi için merak konusudur.

Günlerimiz nasıl mı geçiyor? Hep aynı, fazla bir değişiklik yaşanmıyor. Günlük yaşam açısından bu böyle. Yoksa, diğer yönüyle değişen, gelişen pek çok şey de oluyor. Bunca yıl değişsin ama herhangi bir gelişme olmasın; mutlaka değişen, gelişen bir şeyler olacak.

Şimdilik günleri bol bol kitap okuyarak, günlük-haftalık veya aylık basını izliyerek, TV-radyo dinleyerek, spor yaparak vb. vb. şekilde geçirip gidiyoruz. Değerini bildin mi, yaşamın böylesinin de öğretici, geliştirici, deney ve tecrübe bakımından zengin dersler verici gibi özellikleriyle eşsiz bir birikim edinilebilir...

Tekrar görüşmek dileğiyle özlemle kucaklar, sağlıklı günler dilerim. İçten sevgi, saygı ve selamlarımla...

Orhan AYDIN
Malatya cezaevi
30.5.1988

PKK Zindan Direnişinde 10. Yıl

Başlarken:

Zindanlar, toplumsal mücadelenin ayrılmaz bir parçası, hatta bazen dengenin devrim güçlerinin aleyhine bozulduğu kritik tarihi anlarda, toplumsal savaşımın kıyasıya ve muazzam bir güç dengesizliğine rağmen yürütüldüğü başlıca alanlardan biri durumundadır. Halkların tarihi, en yakın olarak da kendi Parti ve mücadele tarihimiz buna çok yalın bir şekilde tanıklık etmektedir. Diğer bir ifadeyle tanımlarsak; toplumsal mücadelede zindanlar, devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya çatıştığı, her yönüyle sıcak savaşın yaşandığı politik savaş merkezleridir.

İşte Parti, halk ve mücadele tarihimizde de büyük yeri, önemi ve anlamı olan zindanlar ve zindan direnişçiliği, PKK'nin gelişimiyle çok sıkı ve yakından bağlantılı olan bir mücadele alanıdır. PKK'nin çizgisi ve taktiği temelinde geliştirilen ulusal bağımsızlık mücadelesinin bugün varmış olduğu aşama ise bu gerçeği doğrulayarak, ona somut bir yapı kazandırmış bulunmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Kürt halkının yeniden var oluşuna yönelik umut filizlerinin yeşerdiği bir dönemde, sömürgeci-faşist Türk rejiminin, 12 Eylül karanlığında, generaller cuntası eliyle bu filizleri budamaya ve umutları tümüyle karartmaya, kanla boğmaya çalıştığı kritik bir dönemde; geleceğin, onurun ve yaşamın nasıl, ne şekilde ve nasıl bir mücadeleyle kurtarılması ve kazanılması gerektiğini çok yalın ama oldukça çarpıcı bir biçimde ete-kemiğe büründüren PKK olmuştur. Direnen PKK gerçekliği, ister zindanda olsun, isterse dışardaki sıcak savaşımda olsun; bu gerçekliği itiraz kabul etmez bir tarzda ilgili-ilgisiz, dost-düşman herkese kabul ettirmiştir.

PKK'nin gelişimiyle çok sıkı bağ içerisinde olan ve başta Diyarbakır olmak üzere onlarca şehidin kanı üzerinde, eli kanlı faşizmin toplumun üzerine bir karabasan gibi çöktüğü bir ortamda mayalanarak yaratılan zindan direnişçiliği, uzun bir tarihi geçmişe sahip olan köklü bir direnişçiliktir. Parti tarihimizde 1978 Ankara tutuklamalarıyla başlayan ve 1980'lerde kitlesel tutuklamalarla, faşizm tarafından soykırım merkezine dönüştürülen Diyarbakır zindanlarında adım adım, mevzi mevzi kazanılıp kanla yazılmaya başlanan zindan direniş tarihimiz, 10. yılına girmiş bulunmaktadır.

Hemen belirtelim ki, mücadele tarihimizde zindan direnişçiliğinin önemi ve ayırdedici yeri, bu direniş gerçekliğinin vücut bulup ete-kemiğe büründüğü dönemin özgün siyasal ortamından ve koşullarından gelmektedir. Yani, zindan direnişçiliği 12 Eylül faşizmine karşı koyarak, ona en ağır darbeleri vuran, faşist Türk sömürgeciliğini siyasal yenilgiye mahkum ederek ulusal kurtuluş mücadelemize bu alanda verilen görkemli bir savaşımla büyük bir siyasal zafer kazandıran; Parti tarihimizde 12 Eylül öncesi mücadele ile 15 Ağustos direnişi arasında sağlam bir köprü oluşturan, devrimciliği gerçek denek taşında döverek onun ölçülerini belirleyen köklü bir direnişçiliktir. Bu direnişçiliğin mayalandığı 1980-82 dönemi, onun büyük gerçekliğinin yalın bir tarzda tam olarak kanıtlandığı, Parti ve halk tarihimizdeki rolünü ve görevini başarıyla yerine getirdiği bir dönemdir. Daha sonraki yıllarda da hızından ve oynadığı rolünden bir şey kaybetmeyerek kesintisiz olarak günümüze kadar süren direnişler, hep bu gerçek üzerinde yükselmiştir. Bu, gerçeğin temsil edilmesinin adı olmuştur.

Başta Diyarbakır zindanı olmak üzere 9 yılı aşkın bir süre direnen zindanlar, amansız bir zulüm altında olmalarına karşın, asla geçit vermeyen doruklar gibi, sömürgeci-faşist rejim tarafından teslim alınamamıştır. Alınamamaktadır, çünkü her yönüyle eşitsiz ve muazzam bir güç dengesizliğinin bulunduğu zindan cephesinde, kıyasıya sürdürülen bu savaşımda kazanan direniş güçleridir. Yenilgi üzerine yenilgi alan, teslimiyet bayrağını çeken ve ricat eyleyen ise düşman güçlerinden başkası değildir.

Son olarak Şubat 1988'de yine Diyarbakır zindanlarında tutuşturulan ve bir anda Türkiye ve Kürdistan'daki zindanları kucaklayan, halk kitlelerini ayağa kaldıran direniş meşalesi, alevlerinin yakıcılığından bir şey kaybetmeksizin devam etmektedir. Şubat '88'de bir kez daha Diyarbakır'da tutuşturulan direniş meşalesinin dalga dalga yayılan alevleri zulmün varoşlarına bayrak olup dikilmiştir. Böylelikle de, Parti, halk ve mücadele tarihimizde önemli rol oynayan zindan direnişçiliği, hem bu alandaki mücadeleye yeni bir sayfa eklemiş, hem de ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir boyut kazandırmıştır. Diğer bir deyişle içinde bulunduğumuz süreçte, ulusal kimliği kabul ettirme gibi ezici bir zaferi daha kazanan zindan direnişçiliği, ulusal kurtuluş savaşına sunduğu katkıya bir yenisini eklerken, kazandığı bu zafer temelinde de sömürgeci-faşist rejimin bağrında onulmaz bir yara ve önemli bir gedik açarak, onu siyasal yenilgiye uğratmıştır.

Hiç kuşkusuz ki, zindan direnişçiliğinin, Parti, halk ve mücadele tarihimizdeki yeri ve önemini kavrayabilmek, ulusal direniş şehitlerimizi tanıyabilmek ve onların bizlere bıraktığı mirası korumada ve savaşı geliştirmede görevlerimizin ne olduğunu görmek ve gereklerini yerine getirmek için; her şeyden önce direnişin mayalandığı ortamı ve içinden geçilen siyasal süreçleri de ortaya koymak gerekmektedir. Bu yapılmadan; başta Diyarbakır olmak üzere, zindanlarda uygulanan zulüm, kıyım ve vahşet derekesindeki işkecelerin niye, niçin ve neden uygulandığını bilmeden; ne zindan direnişçiliğinin anlam ve önemini, ne fiziksel olarak düşmanla kıyasıya çarpışarak, kangölünün ortasında direnişi mayalayan ve dost-düşman herkese zaferlerini kabul ettiren, halkımıza ve tüm insanlığa onurun nasıl kurtarılması, yaşamın nasıl kazanılması gerektiğini olanca yalınlığıyla gösteren direniş şehitlerimizin şehadetlerinin anlamını teslim etmek; ve ne de direniş şehitlerimizin kendi şehadetlikleriyle biz Partililere ve halkımıza emrettikleri yolda nasıl ve neden yürünmesi gerektiğini öğrenmek gereğini yerine getirmek mümkün olabilecektir.

Parti tarihimizde 10. yılına giren zindan direnişçiliğinin anlam ve önemi üzerine Partimizin çok yönlü ve kapsamlı değerlendirmeleri mevcuttur. Ve bu değerlendirmeler, çeşitli dönemlerde bu sayfalarda da yayımlanmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemde, yükseltilen direnişlerle, bir kez daha kendisini gündemleştiren zindan direnişlerinin önemi üzerinde dururken; bu değerlendirmelerden ziyade, sözü bu kez bizzat bu direniş geleneğini kanlarıyla yazanlara bırakacağız. Ölümde yaşamı arayıp bulanların kaleminden okuyacağız zindan direniş tarihini...

Sözü, katran karası bir karanlıkta ve kurşun gibi ağır bir havada, ölümde yaşamı arayıp bulan savaş esirlerine bırakmadan önce; Parti Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın, zindan direnişçiliğinin önemi ve devrimci görevlerimiz üzerine, çeşitli dönemlerde yapmış olduğu değerlendirmelerden derlediğimiz bir yazıyla başlamayı yerinde ve gerekli gördük.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın konuşmalarından...

Zindan Direniş Gerçekliğimiz ve Devrimci Görevlerimiz

Bir hareketin ciddiyeti, amaçlarının tutarlılığında, mensuplarının gözünü kırpmadan en değerli varlıkları olan canlarını bu yüce amaçların başarısı için her zaman feda etmeye hazır olmalarından kaynaklanır. Bir örgütün ne kadar tutarlı olduğunu öğrenmek istiyorsak; o zaman o örgütün üyelerinin ister rahat, ister zor koşullarda, her türlü güçlüğü karşılamaya ve gerektiği yerde bunun için ölmeye hazır olup olmadıklarına bakmalıyız. Eğer bu, gerçekten böyle anlaşılıyorsa ve uygulamalar da bu yönde ise, o zaman böyle bir örgüt çok ciddi bir örgüttür. Yok eğer, ikbal ve rahatlık günlerinde değerlerin üzerine hızla üşüşenlerden, zor günlerde ve ufak bir baskı karşında çil yavrusu gibi dağılanlardansa; söyledikleri ne olursa olsun bunların tehlikeli oldukları, halkların davası gibi yüce savaşımlarda bunların eline güven duyulacak hiçbir şeyin verilmemesi gerektiği ve bunun gereklerini yerine getiremeyecekleri kesinlikle belirtilebilir. Eğer bir dava uğruna ölenler varsa, o zaman yüceltilmeye layıktır. Hele bunun zorunluluk karşısında değil, gerçekten zorunlu bir görevin, büyük bir gönül rahatlığıyla yerine getirilmesi ve böylelikle ucunda ölüm bile olsa seve seve yürünmesi; sadece o hareketin ve kişinin gerçek büyüklük ölçütüdür. Ve bunun kanıtlanması olmaktadır.

PKK'nin büyüklüğü ve gerçeği bulma gücü, toplumun saygılı davranışlarını temsil etmesi ve bu uğurda değerli varlıklarını feda etmek isteyenler varsa, onları kucaklamasından gelmektedir. Buna bazı özellikleri daha eklemek mümkündür. PKK, sadece gerçeği görmekle yetinmeyen, bunları haklı olanın lehine değiştiren ve yalnız söz ve araştırma ile yetinmeyerek, daha güçlü savaşım silahları ile ortaya çıkanların bağrında toplandığı bir akım ve bir gelişme olarak görülmelidir.

Bu nedenle, ulusal davalar gibi önemli tarihsel davalarda demagojik olanla, ulusların kurtuluşu yerine sadece daha fazla kölelik getiren, daha fazla yenilgi psikolojisi yaşatan ve daha fazla çürümeye elverişli bir ortam hazırlayan bu yaklaşımlar ve sahipleriyle; bir ulusun kudretinin, onun özgürlük savaşımına gözünü kırpmadan kendini feda etmekle orantılı olduğunu bilerek, başlangıçta ister bir kişi ve isterse sonuçta milyonlar biçiminde olsun, savaşa katılmaya karar verenlerin yaklaşımları ve pratikleri arasında büyük farklar vardır. Eğer sonuç alınması gereken bir davaya katkı sunulmak isteniyorsa; bu konuda ikircikliğe düşmemekten ve karşı tarafın demagojisini yerle bir etmekten daha onurlu bir görev düşünülemez. Tarihe karşı soylu bir yaklaşım içinde bulunanların değerlendirmeleri böyle olmak zorundadır. Ve gerek bunların pratikleri ve gerekse tarihte yaşanan sayısız örnekler, bizden böyle bir davranış içinde bulunmamızı istemekte ve bunu bağlı kalınması gereken ahlaki bir değer olarak sunmaktadır. Tarih, zafere ulaşan tüm halklar ve sınıfların bu temelde hareket ettiklerini sayısız örneklerle bize öğretmektedir.

Kürdistan halkının yıllarca içinde yaşadığı savunma stratejisini devrimci bir içeriğe büründürerek, günümüzde yeniden bir kurtuluş hareketinin saldırı stratejisi durumuna dönüştürmek için her şeyin yapılması zorunluydu. Özellikle, ulusun yeni temellerde bir yaratıcısı; devrimci bir parti olarak ortaya çıkıyorsa, halkın yüzyıllardan beri zayıf ve güçlü yanlarıyla, içinde bulunduğu savunma ve direnme sorununun iyi anlaşılması gerekiyordu. Parti, günümüzde zaferle sonuçlanmış ulusal direniş savaşımlarının bilimini, halkımızın tarihsel savunma şuuruyla, yaşamıyla ve direnmesinin özelliklerine uygun bir biçimde kaynaştırarak stratejisini ortaya çıkarmalıydı. Bu Partinin, dirilişin canlandırılması ve yaratılması demek olduğu gibi, halkımızın partisi önderliğinde yeniden daha bilinçli ve örgütlü bir savunma düzenine geçmesi demektir. Kısacası, çağın direniş anılarıyla halkımızın direniş anıları, özellikleri; kendisini, ulusal varlığı koruma, bağımsızlaştırma stratejisi biçiminde formüle etmek zorundaydı. Direnişçilik demek olan böyle bir strateji, bir parti tarafından kabul edilirse, o parti kendisini direniş biçiminde somutlaştırmak zorundadır. Bunun dışındaki tutumlar açık bir sahtekarlık, halkımızın ve çağımızın gerçekleriyle alay etmek demektir.

İşte 1980'lerde yakıcı olarak kendisini dayatan, çözümü, yaratılması ve oluşumu şart olan görev buydu. Aynı zamanda dağlarda, zindanlarda, ülke dışında başarılması gereken bir savaştı bu. Unutmamak gerekir ki, büyük bir güç dengesizliği içindeydik. Ama askerlik tarihinde sabit olan bir gerçek vardır; başlangıçta çok küçük bir çekirdeğin direnmesi, en son aşamada dev bir orduyu yenilgiye uğratabilir. Vietnam, Küba ve birçok sınıf savaşımı bunun belirgin örnekleridir. Açıktır ki, halkımız, başlangıçta hiçbir surette güçlü bir orduyla, karşısındaki güçle savaşmayacaktı. Bir doğa ve toplum kuralı olarak da her şey öncelikle rüşeym halini yaşar. Güçlü varlık olmaya yönelmesi ise daha sonradır. İnsanlığın gelişiminde siyasal organizasyonlar böyle oluşur. Klanlar, kabileler giderek toplulukların halklaşmasına ulaşır. Halkların direnişi de özellikle böyle küçük gruplarla başlar. Devrimci bir çekirdek olmayı göze alamayanların söyleyeceği hiçbir yalan bu gerçeğin yerini tutamaz.

Gerçekten tepeden tırnağa kadar acıyla yüklü böyle bir gerçeklik ve devrimci direnişçi bir çekirdek haline gelmekten vebadan korkar gibi kaçanlar —hele hele toplumumuzun yapay sınıf ve tabakalarının temsilcileri— direniş tohumları biçimindeki bu yükselişi akıllarına bile getiremezler.

PKK'nin başta Diyarbakır olmak üzere, cezaevlerindeki direnişçiliğinin derin tarihsel anlamı da buradadır. Buradaki savaş, binlerce yıllık tarihimizin bir kefareti ve hem de başarılı ve soylu bir karşılığıdır. Halkımız, yüzlerce yıllık tarihinde yitirdiklerini orada kazanmıştır. Belki bugün sonuçları hemen ortaya çıkmayabilir. Ama yarın, en yüce ve gelişmiş kuvvetler kaynağının burası olduğu görülecektir. Yenilmez kuvvetlerin dayanağı, bu zemindeki direnmeler olacaktır. Korkunç bir dengesizlik ortamında, en yüce insan soyunun bundan daha fazla bir direnişi geliştirmesi düşünülemez. Ölçeklerimize göre bu başarılmıştır. Ve en iddialı kaynaklarımızdan birisinin bu olduğu teslim edilmelidir.

Bu direniş, ülkemizin yalçın dağlarında, ovalarında, köy ve kentlerinde de gösterildi. Teslimiyet yolu hiçbir zaman seçilmedi. Parti düşüncesi ve bayrağı savunularak bundan vazgeçilmedi. PKK direnişçileri, bu güç dengesizliğine rağmen, daha sonra büyüyecek özgürlük ağacı için kanlarını dökmekten çekinmediler. Sayıları hiç de azımsanmayacak olan halkımızın güçlü evlatlarının döktükleri bu kanın değerini, anlam ve derinliğini hiçbir çarpıtma ortadan kaldıramaz.

Zindan direnişçiliği, PKK'nin gelişimiyle çok sıkı bağlantılı bir mücadele alanıdır. PKK'nin direniş taktiği, bugün buna daha somut bir yapı kazandırmıştır. Ve cezaevindeki mücadeleyle çok sıkı bir uyum içerisinde geliştirilmiştir. Başta Diyarbakır zindan direnişçiliği olmak üzere, bu cephedeki direnişler Partimizi epey beslemiştir. Biz 1982 ve sonrasında ülkeye henüz yönelmeden bile, onlar en büyük direnişi gerçekleştirmişlerdir. Onların o dönemdeki direnişleri, öncülük düzeyinde bir direnme ve çağrıdır. Dolayısıyla bizim daha sonraki atılımımız, bunu tamamlar niteliktedir. Her ikisi de özlü ve birbirini güçlendiren direnmelerdir. Tüm yönleriyle doğru kavranıp uygulanması gereken bu direnişler karşısında kendi hareketlerimizi de tamamen doğru kavramak ve gereken devrimci sonuçları çıkarmasını bilmek gerekiyor.

Bugün —PKK olarak— bütün toplumu demokratik bir yaşama doğru ilerletmeye çalışırken; insanlığın, faşizmin istediği gibi yaşamak mecburiyetinde olmadığını, kendi öncülüğünü haykırabilecek kadar yüce bir varlık olduğunu ve bunun PKK'de somutlaştığını, hem de bunun en yakından ve gerektiğinde tek başına, en zor koşullarda böyle temsil edildiğini göstermekle, büyük bir tarihsel hakikatın, insanlık adına bir kazanımın mevcut olduğunu da ortaya koyuyoruz. Ve bunlar öyle basit gerçekler ve temsilcilikler değildir. Yine bunlar, sadece faşizmin günümüzdeki da-

yatmalarının boşa çıkarılması anlamında temsilcilikler olarak da değerlendirilemez. Bunlar yüzyılları kuşatacak olan değerlerdir.

Hemen belirtelim ki, biz en zor dönemde, en değerli Parti varlıklarımızı şehadete ulaştırırken, bunu milyonların ayağa kalkışı için yapıyoruz. Milyonlar ayağa kalktığında temsil edeceği hakikatı ve yaratacağı devrimci değişikliği hiçbir güç temsil edemez ve yaratamaz. Kitlelerin ayağa kalkması en büyük gerçektir. Ve gerçeğin en devrimci dönüşümüdür. Şehitlerimiz, her zamankinden daha fazla bunu mümkün kılma, bunu gerçekleştirme konumuna bizi getirdiler. Parti bugün kitleselleşmeye, ordulaşmaya doğru götürülürken, burada, şehitlerin gerçek yöneten bir güç olduklarını belirtirken, önemli bir görevimizi önemli bir aşamada gerçekleştirdiğimizi de netçe vurguluyoruz.

Eğer 12 Eylül faşizmi, bağlı olduğu atalarının o tarihine benzer bir başarıyı, bizim pratiğimiz karşısında da elde etmiş olsaydı; yalnız PKK adına değil, halklar adına çok büyük bir kayıp gerçekleşmiş olacaktı. Yine zindan direnişçiliği, onunla ilgili ve etkisi altında gelişen tüm çabalar da boğulmuş olsaydı; yalnız 12 Eylül faşizmi kendisini siyasi alanda başarılı kılmayacaktı, kör bir karanlık, her türlü haksızlık ve zulümden ibaret olan bir despotizm geleneği de başarıyla devam edecekti. Bu da en yakın bir örnek olarak Türkiye'nin ilerici gençlik hareketlerinin ve bizim de gerçekten küçümsenmeyecek çabalarımızın karanlıklarda yitirilmesine yol açacaktı.

Bütün tarihinde görüldüğü gibi TC, milyonlarca insanı katletmiş, hepsinin ağzını kapatmış, tarihte hiçbir iz de bırakmamıştır. TC'nin böylesine, gerçekleri örtbas etmesi karşısında, yakın döneme kadar sosyalistler, ilericiler bile suskun kalmıştır. Yani TC, yaptıklarının hesabını vermemiştir. İşte bizim gerçekleştirdiğimiz; ilk defa, tarihin bu biçimde faşizm lehine akışını durdurmak ve bu rejimin yaptıklarının yanına kar olarak kalamayacağını göstermektir. Böylelikle de halkların, belki de yıllarca süren tarihi üzerindeki o çarpıtılmışlığı, hem de ağzını kapatarak, gözlerini kör ederek, yaptıkları çarpıtmaya son vermek, halkların, düşen evlatlarının, şehitlerinin, halkları yaşatan ve asla yenilmeyen değerler olduğunu göstermek ve bunun böyle olduğunu kanıtlamaktır.

Şunu hemen hatırlatalım ki, bu devrimcilerin anıları üzerinde, hem de onların en yakınları tarafından bugün içine düşülen tasfiyecilik, hatta geçmişine lanet getirme, "teröristtiler", "şöyle aşırı hareket ettiler, bizi zor duruma düşürdüler, yaşamı zehir ettiler" vb. deyip faşizmle aynı ağzı konuşan, hatta ona alçakça teslim olmaya kadar işi vardıran ve pişmanlık gösterircesine "demokrasi geliyor, biz geçmişte hata yaptık" diyecek kadar da anılara ihanet edenlerin varlığı, bir gelişme göstermektedir. İşte bizim, faşizme başarı imkanı tanımamamız, şehitlerin anısına karşı bu tip sapkınlıklar ortaya çıktığında karşılarına dikilmemiz ve bugün bunu önemli bir noktaya kadar da götürmemiz, her türlü değerlendirmenin üstünde bir anlamı olan büyük bir başarıdır.

12 Eylül faşizmine karşı, zindan direnişçiliğinde bir Mazlum'un, daha sonra Hayri'nin, Kemal'in direnişçiliğini, gerçekten ölümle yaşam arasında kurulan en sağlam bir köprü; yani faşizmin dayattığı ölümle, direnişçiliğin ulaşmak istediği yaşam arasında sağlam bir köprü olduğunu belirledik. Ve bu köprüde yürümenin, yani gerekirse faşizme karşı ardarda şehitler vermenin; başarı kazanmanın yolu olduğunu da söyledik. Köprünün sonuna kadar açılmış olduğunu da belirttik. Yani faşizmin alabildiğine karanlık, uçurumlu ve "yaklaşırsanız yerle bir olursunuz" diye bizi korkuttuğu yola doğru giderken, bize bir köprü gerekliydi. İşte zindan direnişçiliğinin ve şehitlerinin anlamı bu kadar büyüktür ve bu büyüklük, tam da siyasi bir değerdir. Bu aynı zamanda mücadelemize siyasal bir destektir de. Daha da ötesinde, mücadelemizin kazandığı siyasal bir zaferdir. Birkaç kişi, düşman ordularıyla fiziksel olarak savaşarak onları yenmeyi başarmışlardır.

Zindan direnişçiliği, uzun tanıklıkların peşpeşe ancak izah edebilecekleri, hatta izah etmekte epey zorlanacakları bir durumdur. O koşullarda verilen bu savaşım, belki de insanlık soyunda çok az insana nasip olan bir dayanışma gücü ile gerçekten çok az kişinin başarabileceği bir savaşımdır. Ve bu savaşım verilerek başarılmıştır. Dolayısıyla bu, şehitlerimizin PKK'-lileşmede, PKK'yi direnişçi bir güç haline getirmede, daha sonraki direnişi belirlemedeki yerleri her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, ölümcül darbe alan faşizmin kendisidir derken, yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tamıtamına hakikatleri söylüyoruz. Buradaki gerçek **"Direnmek yaşamaktır"** sloganında ifadesini buluyor. Faşizm her şeyiyle bazı insanlar, bunların şahsında bir halkı teslim almak istiyordu. Partiyi ve giderek halkı yenilgiye götürüp bunun yerine yeniden kendi kör karanlık ve haksızlıklarla örülü geleneğini kesintisiz devam ettirmeye çalışıyordu. İşte böylesi bir anda; faşizmin bu biçimdeki hakimiyetini, o kendine son derece güvenen ve yüzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleneğini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişmeyle tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişler gelişti.

Eğer büyük bir başarıya ulaşılmak isteniyorsa, bu durumun parçalanması gerekiyordu. Zindan direnişçilerinin anlamı işte burada ortaya çıkıyor. Bunlar, gerektiği anda TC'nin bu yapısını parçaladılar. Dolayısıyla burada yenilen sadece TC tarihi değildir. TC'nin şahsında en son kertesine kadar yetkinleştirilmiş olan bir despotizmin de canalıcı bir darbe yemesi ve bunun en temel halkasından kopmasıdır. Tabii ki zincir, en temel halkasından koptu mu, onun artık fazla bir iş görmesi, tarihte sürekliliğini sağlaması mümkün değildir.

Daha sonraki 1984-85 atılımları vardır. Onların bu atılımımıza da destek oldukları, hem güç alıp hem güç verdikleri biliniyor. Bu hamlemize arkadan dayatılan provokasyona, işbirlikçilerin oyunlarına, özden boşaltma çabalarına karşı tutarlı karşı koymamıza, onlar da birliklerini koruyarak, leke getirmeyerek en ufacık bir talepte bile bulunmadan başı dik ve en onurlu karşılığı verdiler. Bu noktada onlardan öğreneceğimiz önemli dersler vardır. Bu derslerden en başta geleni, ortaya koydukları tutarlı particiliktir. Kesinlikle en ufacık bir talepleri olmadığı gibi, tam tersine, "yapmak istediğimiz küçük bir katkıdır", "Partinin yürüttüğü mücadeleye biz de elimizden geldiğince böyle bir çabayla karşılık vermek istiyoruz" demeleri, işte, bu gerçeğin somut bir örneğidir. İstedikleri tek şey, gelişmelerden daha fazla bilgilendirilmeleridir.

Burada süreklilik denen bir olay vardır. Şüphesiz ki, onlar sekiz yılı aşkın sürekli bir direnmeyi salt kendi başlarına götürmüyorlar. Her düzeyde faaliyetlerimizin birleşik etkisi bunda önemli bir rol oynuyor. Ama, her şeye rağmen, yine de onlar kendi mevzilerinden sökülmüyorlar; o mevzileri sürekli savunuyor ve bunu giderek önemli bir başarı noktasına kadar götürmüş bulunuyorlar.

Diyarbakır zindan direnişçileri yeni dönemi de görkemli bir direnişle açmış bulunuyorlar. Tutarlı, sorumlu devrimcilik, en zor koşullarda da yaşansa zafer kazanmasını biliyor. Bu, direnişin ispatladığı temel hakikatlerden birisidir. Cezaevindeki yoldaşlar, tarihin kaydettiği en amansız koşullarda ve en uzun süreli bir direnişi önemli bir kilometre taşı döşeyerek dönülmez bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden veya bazı hapishane koşullarını düzeltmek için geliştirilen bir direniş değildir. Tam tersine şanlı halk savaşımızın önümüzdeki dönemini güçlü karşılamak, ona kendi şanlı direnişçiliklerine yaraşır katkıda bulunmak için, bilinçli ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciliğinin nelere kadir olabileceğini ortaya çıkarmışlardır. Bunu çok şanlı bir direniş olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direniş, aynı zamanda bir de —ister lehte isterse aleyhte olsun— koşullara devrimci irade dayatıldığında nasıl mücadelede bulunulabilineceğini en görkemli biçimde ortaya koymuştur. Devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığını vermiştir ve aynı zamanda bu dönemin bir sonucu olmuştur.

Onların gerçekleştirdikleri kısa vadeli son direnişleriyle ulusal kimliği resmi düzeyde düşmana itiraf ettirmeleri, en üst düzeyde bizzat faşist-askeri rejimin başı Evren ve Özal'ın bunu kabul etmeleri, Milli Savunma Bakanlığının açıklaması ve yine muhalefet partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bütün resmi siyasi düzenin adeta başka çaresinin olmadığını bilerek kabul etmek zorunda kalması, ulusal direniş tarihinin önemli bir aşaması, onun bir sonucu ve yeni dönemin başlangıcıdır. Bu direnişten öğrenilecek epey dersler var. Bu özellikle insanlığın ulusal kurtuluş için ve her türlü köleliğe karşı direnmede izlemesi gereken yolu ve bunda iddialı olanların nasıl yaşaması ve neleri nasıl yaratmaları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu elbette buna yol açan Partinin ideolojik siyasi çizgisi kadar, onu doğru uygulamanın ne demek olduğunu da çok açık biçimde ortaya çıkarıyor.

Son direniş önceki katkılarını daha da geliştirmiştir. Hatta halk savaşımızın yönlendirilmesi doğrultusunda bir adım olduğu için stratejik bir düzeye kadar getirmiştir. Nitekim direnişe geniş halk güçlerini katan bir gelişme olmuştur. Tabii ki bir de kısa vadeli bir kazanımı vardır. Bu, ulusal kimliği resmi düzeyde itiraf ettirmesi, Türkiye içinde demokrasi mücadelesine çok güçlü bir ivme kazandırması, önderinin her türlü feryadına rağmen bir SHP'yi doğru demokratik konuma zorlaması, adeta buna mecbur etmesi; hatta ANAP da dahil düzen partilerinin kendilerince daha "anlayışlı" davranılması gereğini duyma noktasına getirilmesidir. Bu, direnişin büyüklüğünün Türkiye demokrasisi üzerindeki etkileridir.

Direnişe katılanların sayısı iki bin olarak veriliyor. Bu sayı daha da kabarabilir. Altıyüze yakın yoldaşın ölüm orucu gibi bir direnişi göze almaları sözkonusudur. Bu onları ürkütüyor. İsteklerinin yerine getirilmesi kararlılığıyla altıyüz kişinin ölüm orucuna devam etmesi, Çankaya merkezi de dahil olmak üzere bütün bir rejimi sarsıyor ve onları çok erkenden böylesine beklenmedik tavizlere zorluyor. Bu kadar kişinin ve büyük bir çoğunluğuyla kararlılık içinde ölüm orucunu sürdürmesini TC kaldıramaz. TC açısından burada, dünya çapında büyük bir yenilgiye uğrama tehlikesi vardır. İşte onları geri adım atmaya da zorlayan bu gerçektir. Yoksa ılımlı olduklarından ya da alicenaplıklarından kaynaklanmamaktadır. Kaldı ki, en azgın bir şoven olarak Evren'in son konuşması vardır. Kars'taki 1988 Kış-Askeri Tatbikatı günlerindeki konuşmasında, Sarıkamış'ı hatırlatarak "Cesedimizi çiğneyip geçmeden onlara bu vatanı böldürtmeyeceğiz" demiştir. Bunun anlamı şudur: "Böyle bir kimlik kabul etmeyeceğiz"(!) Ama o, bu gerçeği bizzat itiraf etmek zorunda kalmıştır. Uzun barbarlık tarihine, şoven karakterine ve faşist rejim belli bir yetkinleşmeye ulaşmış olmasına rağmen, onun böyle bir itirafta bulunması direnişin büyüklüğünü göstermektedir. Burada hayatlarını sonuna kadar ortaya koyarak, devrimcilerin kararlılıklarını kanıtlamaları vardır. Bu itiraf bunun üzerinde sağlanmıştır.

Demek ki, tutarlı devrimcilik direniyor ve kazanıyor. Bu gelişmelerin altında kesinlikle bu gerçek vardır. O halde bizim de yoğun bir biçimde üzerinde durduğumuz alanlar, koşullar ve zaman lehimizde ya da aleyhimizde; nasıl olursa olsun, her zaman gelişme kaydetmek mümkündür. Ulusal kurtuluş ve devrimci demokrasinin artık yaşamın zorunlu bir aşaması olduğu yerde bunun gereği mutlaka yapılır ve sorumlu devrimcilik bunda başarı kaydeder. Eksiklik ve olumsuzlukları mesele yapamaz. Bugün halen içte ve dışta Partiye dayatılan her türlü tasfiyeci, bozguncu, hatta bunun üzerinde sayısız kişisel yaşam hesapları içinde olma, bireyselliğin bir eğilim haline getirilmesi, bu gelişmelerle tamamen çelişmektedir. Bunların kabul edilemeyeceği çok açıktır.

Zindan direnişçiliğinin anlamı üzerinde daha çok düşünülürse; bu direnişin geleceğe yansıtılması işinin büyük bir örgütlülük olayı olduğu da kavranır. Biz bu gelişmeyi siyasal ve silahlı faaliyet başta olmak üzere her türlü araçla temsil etmeyi başarırsak, göreceğiz ki bu halkanın parçalanması aslında bin yılı aşkın bir despotizmin ölümcül darbe almasıdır. Ve bu, en büyük savaşlardan birisinin halklar ve özgürlük adına Partimiz tarafından kazanılması demektir de. Tabii yine bu konuda daha önce de belirttiğimiz gibi onların sözcüleri olan bizler, bu görevi böyle anlar ve yaparsak bu böyledir.

Dönemin koşulları içinde yapmamız gereken en doğru şeyin direnişi biraz daha yakıcı kılmak ve şehitlerle aramızı fazla açmamak olduğu, bunun için de daha fazla gücümüzü ülkeye taşırmak, silahlı savaşımı daha da geliştirmek olduğu açıktır. Nitekim atılımımız her türlü engellemelere rağmen gerçekleşmektedir. Bu atılımımız, başlangıçtaki şehitlerimiz kadar, bu, zindan şehitlerinin anılarına bağlılığın ertelenemez bir görev borcu olduğu biçiminde bir anlayışın ürünüdür.

Görülmemiş işkencelerin ve bu işkencelere karşı direnişin her birisi, her bir militanı, bir sempatizanın şahsında bir meydan savaşından daha görkemli olan savaşlardır bunlar. Burada TC'nin işi bitirildi. Burada bir kişi, bir devlete karşı savaştı ve kazandı. Buradaki direnişler, Kürdistan halkının en devrimci, en yeni, en soylu temellerde kalkışını, hem de insanlığın hanesine en seçkin bir biçimde girişini kanıtlamıştır. Dolayısıyla her yönüyle doğru kavranması gerekir. Hiç kimse bu sürecin anlamını tam iyi çizmeden, PKK'nin daha sonraki gelişmelerine akıl erdiremez, ona layık bir militanı olamaz. Özenle ve vurgulayarak söylüyoruz: Özellikle zindan direnişçiliği kavranmadan bir PKK'li olunamayacağı gibi ya bir tasfiyeci, ya bir bozguncu olup çıkmak, ya da son derece bitik bir mülteci külçesi olmaktan öteye gitmeyecek bir tip çıkar ortaya. Onların direnişlerini esas almayan, iliklerine kadar onu duymayan, onu büyük bir dava, sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir erek olarak iliklerine kazımayan, işlemeyen birisi Parti davamızda her zaman tehlikeli olacaktır. Her zaman onda sekterizm, tasfiyecilik boy verecektir. Onun için biz, günümüzün taktik önderliğini yürütürken bu büyük direnişçilikten büyük güç alacağız. Büyük bir güç kaynağı olarak bakacağız buraya ve anlam vereceğiz. Bu dönemin önder' düzeyinde büyük direnişçileri var. Büyük bozguncuları da var. Tarihe en lanetli biçimde geçmiş ve geçecek olanları var. Büyük bir kararsızlık ve ikirciklilik de vardır. Yani bu ortayolcu konumla yaşanmıştır.

O halde bunları özenle incelemesini bilelim, günümüz için dersler çıkaralım ve tercih edeceğimiz özellikleri, bu ateş altında çelikleşerek yeni bir tipin oluşumunu hazırlayarak sağlayan zinndan direnişçiliğinde yakalayalım.

Son direnişte, şehit düştüğü haberini aldığımız M. Emin YAVUZ yoldaş, en az donanımla zindana girdiğinde uzun süre direnebildi. Bu direniş bugün dokuz yılı geride bırakıyor. M. Emin YAVUZ yoldaş, PKK'nin ilk kitleselleştiği dönemden başlayarak kavgalı-yumruklu direnişlerden silahlı gösterilere kadar ve her türlü zorluk altında bütün direnişlere katılmış, en son olarak da TC egemenliğine karşı böylesine bir direnişte sonuna kadar direnebilmiştir. Bu bir gerçeği kanıtlamaktadır, ki o da şudur: Baştan itibaren PKK'nin direnişinde bu kişiliklerin imzası vardır. Bazıları bugün PKK adına çok şey söyleyip kendilerini çok şeye sahip görebilirler. Ama bunlar önemli yanılgılarla doludur. Özellikle dış zeminlerde, bu tip yanılgıları yaşayanlar az değildir. Oysa PKK'yi PKK yapan, en baştan günümüze kadar bu tip çalışmalar ve sahipleridir. Büyük Parti yüreği, Partinin büyük direnişçi kişiliği, bu kahramanların omuzunda yükseliyor. Belki çok laf yapmasını bilmemişlerdir ama bütün önemli direnişlerde de vardırlar. Bunların birleşik etkisi, kazanan PKK'dir.

Partiye ve şehitlerin anısına kesin bağlılık, bugün yüzlerce ve binlercesini ortaya çıkarmıştır. Böylece yüzlerce şehit vardır. Adsız bir Parti emekçisi, bir direniş kahramanı olarak gösterişsiz ama derinden bir katılımla ilk günden son nefesine kadar Parti ve halkın çıkarlarını esas alan M. Emin YAVUZ yoldaş, en eski bir yoldaş olması itibarıyla da bu gerçeği en güçlü bir anı olarak bize hatırlatırken; boş yaşamadığını, önemli direnişlerde büyük etkisinin olabileceğini ortaya koyuyor. O'nu ve O'nun şahsında bütün direniş şehitleri ve direniş kahramanlarını bu temelde selamlıyoruz.

DEVAM EDECEK

Pratik Deneylerden Doğru Dersler Çıkaralım

Savaş Sanatında Yetkinleşelim

Çokça tekrarlanmıştır ki, otoriteler savaşı, "politikanın başka araçlarla sürdürulmesidir" diye tanımlarlar. Nasıl ki, politikada çeşitli strateji, taktik ve yöntemler izleniyorsa, savaşta da aynı şekilde savaş yasalarına uygun strateji taktik ve yöntemlerin uygulanması şarttır.

Bilindiği gibi savaş, değişmez katı yasaları bulunan bir olgudur. Bu yasaları değişikliğe uğratmaya hiç kimsenin gücü yetmez. Ancak sözkonusu yasalara uygun yöntemleri geliştirmek, onları yetkince pratiğe uyarlamak mümkündür ve kazanma iddiasında olan her güç için bu zorunludur. Karşıt güçler, birbirlerine karşı üstünlük sağlamada çeşitli taktik ve yöntemlere başvurmaktan kaçınmazlar. Bu durum, savaş gerçekliğinin bir gereğidir. Uygulanan bir taktiğe karşı, o taktiği boşa çıkaracak bir taktikle cevap vermeyen güç, hasmına insiyatifi kaptırmış demektir. Yine savaşı kazanmanın bir yolu da onu geliştirmektir. Savaşı geliştirmek, aktif ve potansiyel gücü en iyi bir şekilde sevk ve idare edebilmek ve savaş taktiklerini geliştirmekle mümkündür. Mao, *"Savaşın gerçek koşullarını, doğasını ve başka şeylerle olan ilişkilerini anlamadıkça, savaş yasalarının nasıl yürütüleceğini, ya da zaferin nasıl kazanılacağını bilemezsiniz"* der. Devamla, *"Devrimci savaşın, ister devrimci bir sınıf savaşı olsun, ister devrimci ulusal bir savaş olsun, genellikle savaşın koşullarından ve doğasından fazla olarak kendi özel koşulları ve doğası vardır. Özel koşullarını ve doğasını anlamadan, özel yasalarını bilmeden devrimci savaşı yönetemez ve başarıyla savaşamazsınız"* der. Demek ki, savaşın özel ve genel yasalarının incelenmesi, araştırılması için yeterli materyal ve olanak vardır. O halde sorun bu yasaların kavranmasında ve pratiğe yetkince uygulanmasında sergilenen yetmezlikten kaynaklanıyor.

Çağımıza damgasını vuran ve sömürge ülkelerin kurtuluşunu sağlayan temel savaş biçimi, silahlı halk savaşıdır. Gerilla ise, bu savaşın temel yürütücü gücüdür. Gerillanın halk savaşında oynadığı rol, çeşitli ülkelerin mücadele pratiklerinde ispatlanmıştır. Halen birçok ülkede de uygulanmaktadır. Ülkemizde bugün gerilla savaşı yürütülmektedir. Ancak bugüne kadar yürütülen gerilla savaşında, çeşitli yetersiz ve yanılgılı yaklaşımlar nedeniyle gerçek rolü tam oynatılamamıştır. Teorik eğitim, teknik donanım ve ülke coğrafyası, gerillanın en mükemmel bir biçimde uygulamasına elverişlidir. Halkımız ise, yüzyılların beklentisi ve öfkesiyle gerillaya sınırsız destek ve katılım sağlamaktadır. Sorun, Parti taktiğini yetkince hayata geçirmek ve gerilla mücadelesini ülke koşullarına yetkince uyarlamakta yatmaktadır.

Savaşta boşluk ve fırsatlardan yararlanmak şarttır. Ancak boşluk ve fırsatlara umut bağlamak, savaşı geliştirmeme anlayışıdır. Mücadelemizin çeşitli dönemlerinde Parti taktiğini yetkince hayata geçirmekten alıkoyan tasfiyeci unsurların ortaya çıkması, devrimci savaşın geliştirilmesini önemli oranda engelleyebilmiştir. Ancak her türlü tasfiyeciliğe karşı Agit, Erdal, Bedran ve daha nice halk önderlerinin sergiledikleri pratik de vardır.

Bu yazımızda, ne savaş yasalar ve bunların ayrıntılarını, ne de bilinen diğer hususlar üzerinde duracağız. Devrimci savaş pratiğimizde ortaya çıkan hata ve yetersizlikler, daha çok da pratikte yaşanan örnekler üzerinde duracağız. Böylece geçmiş pratiğimizde yaşanan olumlu ve olumsuz örnekler üzerinde durarak dersler çıkarmaya çalışacağız.

Birliklerimizin, özellikle birlik komutanlarımızın savaş tekniği, savaş sanatından yararlanma ve savaş yasalarına göre planlamalara gitmelerinden ziyade planlamalarının merkezine cesaret ve fedakarlığı koymaları, beraberinde büyük sakıncalar doğurmaktadır. Cesaret ve fedakarlık, elbette çok anlamlıdır ve saygı duyulur. Ancak tek başına fazla bir anlam taşımazlar. Cesaret ve fedakarlık güçlü bir planlama ve uygulamayla bütünleştiğinde büyük başarılar elde edilir. Bunun tersi, körükörüne bir savaş olur ki, bunda inat etme, diretme ne savaşın geliştirilmesine yarar sağlar ne de savaşı kitleselleştirebilir. Geçmiş pratikte, proletarya dışı anlayış ve eğilimlerinin etkilerinin dönem dönem devam etmesi, mücadelemize zararlar vermiş ve geriye çekmiştir. Sonuçta gerilla savaş sanatının kavranarak pratiğe güçlü bir biçimde uygulanması alanında yetersiz kalınmıştır.

Sorunun kaynağı, gerilla savaş sanatının yeterince kavranmaması ve bu savaşın pratiğe yeterince, kurallarına göre uygulanamamasıdır. Nedir gerilla savaşının özellikleri? Bu özelliklere ne oranda uyulmuş ve gerekleri yerine getirilmiştir? Gerilla birliklerimizde iç işleyiş, yönetim sorunları ne oranda çözüme kavuşturulmuştur? Bu sorulara geçmiş pratikten, eylemsel faaliyetler içinden örneklerle bazı yönleriyle cevap vermeye çalışacağız.

Örneklere geçmeden önce şunu belirtmekte yarar vardır. Bizim toplumumuz, savaşçı özellikleri güçlü olan bir toplumdur. Ancak toplumumuz daha çok gerilla savaş tarzından uzak, köylü savaşçılığı temelinde bir savaşım sürdürür. Bizdeki bu geleneksel köylü savaşçılığı, baskılara, sömürüye karşı tepkisel direnişler, ayaklanmalar biçiminde kendisini gösterir. Savaş, bu biçimde geliştiği için, nesnel ve öznel koşullar fazla hesaplanmadan, düşman gücü küçümsenerek daha çok bireysel özveri ve kahramanlıklarla başarıya ulaşma umut edilir. Bireysel özveri ve kahramanlık önemli bir husustur, ancak savaşın mutlaka uyulması gereken kurallarının emrine verilmediği takdirde sonuç başarısızlık olur. Kürdistan'daki geçmiş isyanlar bunun açık örnekleridirler. Yürütmekte olduğumuz savaşın geçmiş pratiğinde de bu özellik büyük oranda yaşanmış ve bize ağır zararlar vermiştir. Düşmanı tanıma, sürekli izleme, izlediği taktikleri boşa çıkarma gibi konularda gereken yeterli çaba sarfedilmemiş, dolayısıyla düşmanın mücadelemize ve kitlelere yönelik politkalarına karşı taktik geliştirilememiş ve bilinen tekdüze eylemcilik biçimiyle hareket edilerek, yaratıcı olmaktan ısrarla kaçınılmıştır. Sonuçta gerillanın sanat ögeleri ve kurallarının uygulanmasından uzak kalınmıştır. Ve bu durum güçlerimizi hayli zorlamış, ağır kayıplara neden olmuştur. Demek ki, halk savaşında gerillanın uygulanmasında gereken başarıyı gösteremeyişimizin, gerillanın zengin üretimini ortaya çıkaramayışımızın, bu konuda çok açık hata ve zayıflıklar içine girmemizin adeta bir tıkanıklığı yaşamamızın askeri açıdan başta gelen nedenini bu noktada aramak gerekir. Sözkonusu olumsuz gerçeklik aşılmadığı sürece gerillanın uygulanması mümkün olmayacaktır.

Bu gerçekliğin aşılması ise, öncelikle geçmiş savaş pratiğimizde birçok eylem, çarpışma ve hareket tarzında, yani bir bütün olarak gerilla yaşamında sergilenen hata ve eksiklikleri, yine kuralları ihlal ve ihmalkarlıkları görebilmek, görüldüğü oranda bilince çıkarmak ve bunları gerekli derslerin edinilmesi temelinde tecrübeye dönüştürmekle olacaktır. Çünkü sorunun genel yanları bizde çok iyi bilinmektedir. Bu yönde bir kaygı yoktur. Ancak iş pratiğin günlük olarak ardıcıl sunduğu zengin teorik-tecrübe olanaklarından yararlanma, bunları acımasız savaş pratiğimizde gereken düzeyde değerlendirmeye, ya da diğer bir deyişle gerilla sanatında, eylem kabiliyetinde incelik ve yaratıcılık konusuna gelince bir yetersizlik ve tıkanma kesin başgöstermekte, bir kısırlıkta ısrar başını alıp gitmektedir. İşte sorunun esas kördüğümü de burasıdır. Durum böyle olunca, geçmiş pratiğimize irdeleyici bir yaklaşım yapmak, adeta ince gözenekli elekten geçirmek, bu temelde gereken tecrübe ve dersleri çıkartarak teori düzeyine yükseltmek ve dönemin bütün savaş faaliyetlerine artık öyle yön vermek hayati bir önem arzetmektedir.

Bu gerçekler ışığında biz burada, konuyla ilgili bazı hususları ele alacağız. Ancak açıktır ki, bunlar çok sınırlı çabalar olarak kalacaktır. Esas olan bunun tüm savaşçı yapımız tarafından başarıyla ele alınması ve temel çalışma tarzı, bir gelenek olarak doğru uygulanmasıdır.

Eylemlerde planlama ve uygulama safhasında eksiklik ve hatalar olmaktadır. Bilindiği gibi, bir eylemin başarısının sırrı iyi bir istihbarat ve keşif faaliyetinden geçmektedir. Doğru bir istihbarat almak için de kaynağa, yani halka inmek zorunludur. Kitleleri örgütlediğimiz oranda doğru istihbarat bilgilerine kavuşuruz. Sömürgeciler, halkla aramızdaki ilişkileri koparmak için bütün çabalarını sürdürüyor. Çünkü halka dayanmayan, halkın aktif yardım ve desteğini almayan bir gerilla, savaşı geliştiremeyeceği gibi kendi varlığını dahi sürdüremez. Geçmiş pratik deneylerden de anlaşılacağı gibi, kitle desteğinin zayıf olduğu alanlarda, eylem çıkarma olanaklarımız kısıtlı olduğu gibi, yapılan eylemlerde de başarısız olunmuş, çoğu kez de değerli kadro ve savaşçılarımız şehit düşmüşlerdir. Bazı eylemlerde yeterli bir keşif yapılmadan ve istihbarat alınmadan uygulamaya gidilmiştir. Bu tür eylemlerde başarı tesadüflere bırakılmış, bu da gerilla savaşının tabiatına ters bir durumdur. Asgari de olsa keşif ve istihbarata dayanmayan eylem planlamaları sakat olmuş, dolayısıyla uygulama safhasında da eylem başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Örneğin 1987'de Şemdinli alanında bir çete odağına yönelik eylemde, yetersiz keşif ve istihbarata dayanılmış, hatta eylemden birkaç gün önce yapılan keşifle yetinilmiş ki, bu keşif de hedefin epey uzağında gözetleme biçiminde olmuştur. Sonuçta Partimizin değerli bir kadrosu A. Vahap ÇOLAK yoldaş şehit düşmüştür. Teoride hepimiz, eylemlerde keşif ve istihbaratın önemini belirtiyoruz. Ama pratikte bunun gereklerini yerine getirmediğimizden ağır kayıplara neden oluyor. Pratik mücadelede bazı hedefler için istihbarat almanın zorluğunu yadsımıyoruz. Ancak soyut bilgilere planlamayı dayandırmak da yanlıştır. Şunu da belirtelim ki, savaş ortamı hareketlilik arzediyor ve değişiklikler her an olmaktadır. Bu, eylemde görüldüğü gibi, üç gün önceden yapılan keşifle yetinmek tamamen yanlıştır. Bazen yöneleceğimiz hedeflerin tümü aniden yer değiştiriyor veya yeni değişiklikler yapabilmektedir. Yine örnek açısından Hakkari alanında bir grubumuz, bir yol şantiyesine yönelik sabotaj eylemini gerçekleştirecek. Keşif ve istihbarat eylem için yeterlidir. Tüm hazırlıklar tamamlanmış, artık eylem için grub, üslendiği noktadan harekete geçiyor. Ancak hedef olan sözkonusu şantiye yarım saat önce yerini değiştirmiştir. Demek ki bir eylem için çok önceden yapılan keşif yeterli değildir. Eyleme geçileceği ana kadar keşif faaliyetini sürdürme gerekliliği vardır. Ki herhangi bir değişiklik durumunda komutan inisiyatifini doğru kullanabilsin.

Yukarıda örnek verdiğimiz eylemin başarısızlığı ve bir arkadaşımızın şehit olmasının nedeni, salt keşif ve istihbarat yetersizliği de değildir. Ancak keşif ve istihbarata gereken önem verilmemiş, dolayısıyla planlama ve uygulamada da noksanlıklar olmuştur.

Eylem anında önemli bir husus da güçlerin mevzilendirilmesidir. Saldırı, savunma gruplarının kaç kişiden oluşacakları, silahlanma düzeyi, eylemin başlatılması anı ve işaretinin ne olacağı, geri çekilme, ilk toplanma noktaları vb. birçok olgu en ince ayrıntılarına kadar planlamada yer verilir. Eylemde yer alacak arkadaşların görevleri iyice kavratılır. Eğer olanaklar varsa maket üzerinde tatbikatlar yapılır. Eylemin ne kadar sürede gerçekleşeceği karar altına alınır. Muhtemel değişiklikler önceden dikkate alınır. Birlik yönetimi, eylem planını yapıya sunarak tartışma açar. Tüm savaşçılar görüşlerini açıklayarak gerekli değişiklikler yapılarak planlama onaylanır. Yapının onayını alan bir planın hayata geçirilmesinde zorlanma olmayacaktır. Çünkü planın en iyi biçimde uygulanmasından herkes sorumludur ve ortak irade ile karar alınmıştır. Ancak çok az eylem planlamalarında buna başvurulmuştur. Eylemden çok kısa bir sürede eylem planı açıklanmakta, arkadaşlar bazen görevlerini dahi kavramamaktadır. Dolayısıyla planlama üzerinde tartışmalar olmamaktadır. Bu durum, planı güçlendirmediği için uygulama safhasında eylem başarısızlıkla sonuçlanmaktadır. Veya plan, birkaç eksik yönleriyle uygulamaya sokulmaktadır. Yer ve zaman darlığı gibi nedenler ileri sürülerek eylem planının eylemden önce savaşçı yapısına açılmaması doğru olmadığı gibi, planın herhangi bir yönüne yapılan eleştirilerin bastırmacı bir anlayışla ve çeşitli adlarla savaşçıların suçlanması da doğru değildir. Her şeyden önce birlik yönetimi olarak komuta merkezi, eğer planın doğruluğundan emin ise, planı tartışmaya açmaktan çekinmeyeceği gibi, savaşçıları ikna etme gücünü de kendisinde görebilmelidir. Nitekim ARGK yönetmeliği, eylem planının yapı ile tartışmalardan sonra son şeklini alacağını karara bağlamıştır. Bunu gözardı etmek yanlıştır. Daha önce birçok eylem planı, yapıya bilgi vermek anlayışıyla hareket edilmiş, savaşçılara salt görevleri belirtilmiştir. ARGK yönetmeliğinin yayınlanmasından sonra 1987 pratiğinde de, bazı eylem planlamalarında bu yönlü eksikliklerin görülmesi kabul edilemez.

Eylemlerde dikkat edilmesi gereken bir husus da, eylemin ne zaman uygulanacağıdır. Bir eylemin planlaması mükemmel olabilir. Ancak uygun bir zaman seçilmediği için eylemin başarısızlığına neden olunuyor. Aynı şekilde hava şartlarını da dikkate almak gerekir. Karanlık bir gecede mi? Yoksa ay ışığında mı? Veya gündüz mü harekete geçilecek, yoksa gün batımında mı? Yağışlı, sisli bir havada mı, yoksa açık bir havada mı eylem gerçekleştirilecek? Çünkü tüm bunlar görüş mesafesini ve hareket kabileyetini etkilemekte, dolayısıyla planlamada bunlara dikkat edilmesi gerekir. Örnek açısından 1987 sonrasında Şırnak alanında Beşêreş karakoluna yönelik baskın başarısızlıkla sonuçlandı. Bu eylemin planlamada ve uygulamadaki eksiklik ve yetersizlikleri hiç dikkate almazsak bile, kapkaranlık bir gecede, şiddetli bir yağmur altında eyleme kalkışılması eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olmuş, Partimizin değerli bir

kadrosu Eyup (Rıza) yoldaş şehit düşmüştür. Öyle ki, çok karanlık olduğu için, gruplar arasındaki bağlantı kesildiği gibi, karakolun içine girildiği halde mevziler terkedilmemiştir. Yoğun bir güçle saldırı gerçekleştiğinden, sonuç alınmamasından ötürü, sömürgeciler bunu baskınlardaki taktik zayıflığımıza yorumlayarak sabit karakol sayılarını daha da arttırmıştır. Bu açıdan eylem planlamalarına gidilirken, eylemin yaratacağı olumlu-olumsuz etkilerini de iyice hesaplamak gerekir. Yani yapacağımız eylemin olumlu veya olumsuz sonuçlarını önceden hesaplamak ve doğacak olan gelişmeleri kendi lehimize çevirmek için önceden hazırlıklı olmak ve düşmanın toparlanmasına fırsat vermeden hemen harekete geçmek zorunludur. Şimdiye kadar birçok alanda büyük gelişmelere yolaçan çok önemli eylemler gerçekleştirildi. Ancak zamanında tedbir alınmadığı için, eylemlerimizin ürünlerini toplamada yetersizliklerimiz olmuştur. En belirgin örneği 15 Ağustos eylemidir. 15 Ağustos eyleminin yaratacağı gelişme önceden görülmediği için, uygun hazırlıklar yapılmamış, muazzam gelişme ortamında güçlerimizin eli-kolu adeta bağlı kalmıştır. Buna benzer birçok örnek verilebilir. 12 Ağustos 1986 Uludere'deki pusu eylemi de önemli gelişme sağlamıştı. Ancak alandaki Parti gücümüzün yanlış hareket tarzı, gelişmenin ürününü toplamayı engellemiştir. Kitlelerden Parti saflarına geniş akın olmuş, tıkanıklığın önü açılmış, bir köyden 8 genç birden saflarımıza katılmış, ancak yanlış yöntem izlemesinden bu gençler tekrar serbest bıraktırılmıştır. Dolayısıyla tıkanıklık yeniden başgöstermiş ve 1987 yılına kadar devam etmiştir.

Savaş, belirsizliklerin en çok hakim olduğu alandır. Bu açıdan eylemlerde uygulama anında hiç beklenmedik durumlar ortaya çıkabilir. İşte bu beklenmedik ani durumlara karşı doğru inisiyatifle tavır belirleme, komutanın omuzuna binmektedir. Zaten komutanlık yeteneği de en çok bu tür anlarda kendisini gösterir. Doğru karar veren, inisiyafini kullanan, emrindeki savaşçıları koruyan ve düşmana darbe indiren komutan, gerçek anlamda komutanlık vasıflarına layık olabilir. Ancak bazı eylem örneklerinde görüldüğü gibi, planlamada dikkate alınmayan ani bir durumla karşılaşıldığında, kararsızlık başgöstermekte, savunma ve saldırı esnasında tereddütlü durum içine girilmektedir. Eyleme kalkışıldığında sert ve ani hareketlerle düşmanın toparlanmasına ve mevzilenmesine fırsat vermeden, eylemde inisiyatif sonuna kadar elde tutulmak zorundadır. Aksi takdirde düşman bir kez mevzilenme fırsatını bulursa, eylemde başarı şansımız yarı yarı düşeceği gibi, ısrar etme durumunda kayıplarımızın olacağı da açıktır. Zaten gerilla savaşının bir karakteri de, düşmanın beklemediği anda ve yerde, düşmanı en zayıf noktasında sert ve ani darbelerle vurmaktır. Ki, gerillaya savaş inisiyatifi ve üstünlüğünü veren, bu savaşın tarzıdır. 1987 Sonbaharında Çukurca'da, Demirler ailesine yönelik köy baskını eylemini değerlendirdiğimizde böyle bir durumla karşılaşıyoruz. Sözkonusu eylemde değerli Parti kadrolarından Harun ARAS yoldaş şehit düştü. Planlamada önemli sayılabilecek eksiklik yoktur. Uygulama anında sert davranılmadığından, düşman mevzilenme fırsatını buluyor. Bir kere düşman mevzilendikten sonra, eylemde ısrar, kaybımıza yol açıyor. Diğer bir husus da, eyleme kalkış anında planlamayı etkileyecek önemli bir gelişme olmamasına rağmen, komutan inisiyatif adına planlamayı bir kenara iterek, tek taraflı bir planla hareket ediyor ki, bu durum büyük oranda eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasına yol açıyor. Bazı yönleriyle bu eyleme benzerlik arzeden ilginç bir eylem de, 1987 Baharında Şemdinli'nin Keletok köyüne yapılan baskındır. Köy, üç haneliktir, düşman gücü alabildiğine küçümsenmiştir. Bir eyleme kalkışma girişiminden ziyade, normal bir köye giriş biçiminde hareket edilmiş, savunma ve saldırı grupları tam ayrışmamış, toplu olarak köye girilmiştir. Birliğimizin alandaki varlığından önceden haberdar olan düşman, güvenlik tedbirlerini artırmıştır. Hareket tarzındaki eksiklik ve gerilla savaşının kurallarıyla oynanması sonucu, köye girilir girilmez, düşman mevzilenme fırsatını bulduğundan, çıkan çatışmada üç yoldaşımız; Sadun, Zeki, Cemil şehit düştü. Bu eylemde de, diğer örneklerini verdiğimiz eylemlerdeki eksiklik ve yanlış hareket tarzı tekrarlanmıştır. En önemlisi, baskına gidildiği halde seri davranılmadığından, düşman mevzilenmiştir. Komutan, görevlerini yerine getirmediği gibi, savaşçıları uygun bir biçimde konumlandırmamış, düzenli bir geri çekilme de sağlanmamış, savaşçılar tamamen kendi başlarına kalmıştır.

Olumsuz örneklere karşın, olumlu örnekler de mevcuttur. Orhan yoldaşın komuta ettiği 12 Ağustos 1986 Uludere pusu eyleminde planlamaya göre saat 16.30'dan sonra eylem başlatılacaktı. Üç düşman aracının saat 14.00'te gelmesi üzerine inisiyatifini kullanarak eylemi başlatmış ve bilindiği gibi düşmana büyük bir darbe indirmişti.

Geçmiş eylemlerden çıkaracağımız bir tecrübe de, eylemi başlatma anındaki gecikmeler veya erken başlatmalardır. Bu durum genellikle eylemi yönetmekten sorumlu komutandan kaynaklanmaktadır. Her iki durumda da eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olmaktadır. Gerek önceden belli bir hazırlıktan sonra yapılan eylemlerde olsun, gerekse fırsatların değerlendirilmesiyle ani olarak karar verilen eylemlerde olsun zamanından önce veya geç başlatılan eylemler, eylemin başarısına gölge düşürmektedir. Örneğin 1986'de Pervari'ye bağlı Omyanus köyünde konumlanan düşman karakoluna yönelirken, saldırı grupları önceden yerini almasına karşın, komutanın gecikmeli olarak yerini alması sonucu eylem geç başlatılmış, geçen sürede düşman mevzilenme olanağı bulduğundan, eylemde önemli bir sonuç alınmamıştır. Yine, 1987'de Şemdinli alanında bir operasyon birliği grubumuzun konumlandığı noktaya doğru hareket ediyor. Grup mevzilenerek, düşmanın ateş sahası içine girmesinden sonra ilk kurşunla düşmana önemli bir darbe indirilecekti. Ancak komutan henüz düşman birliğinin ateş menziline girmeden, erkenden eylemi başlatması, ani olarak doğan fırsat iyi değerlendirilmemiş, düşmana önemli darbe vurulmadığı gibi, grubumuz önemli risklerle de karşı karşıya kalmıştır.

Şimdiye kadar yürütülen devrimci savaşımızda gerilla savaşının kurallarına uymayan, adeta gerillayı yadsıyan uygun olmayan hareket tarzından ötürü istediğimiz yer ve zamanda düşmanla çarpışmalar içine girilmiş ve bazı olaylarda önemli kayıplarımız olmuştur. Gerillanın en önemli bir özelliği, hareketli olmasıdır. Doğuda görünüp batıda vurur. Dar bir alanda sıkışıp kalmaz. Ve hele uzun bir süre dar bir alanda hareket eden gerilla birliği, düşmanın saldırıları ve operasyonları karşısında zor durumda kalır. Gizlilik kurallarına uyulmadığı ve operasyonları ve önceden düşman tarafından keşfedilen noktalarda konumlandığı zamanlarda, düşman saldırılarına maruz kalır. Veya belli yol güzergahları takip edildiğinden düşman pusularına düşer. Bu tür hareket tarzından kaynaklanan eksikliklerden ötürü istemediğimiz birçok çarpışma meydana gelmiştir. Gerilla savaşının ve bir gerillanın usta oluşu bu noktada kendisini gösterir. Düşmanın yoğun saldırı ve operasyonları altında grubunu koruyan, düşman çabalarını boşa çıkaran, bu yönde de düşmanı bozguna uğratan gerilla gerçek anlamda gerilladır. Yani düşmanı şaşırtan, yoran gerilla en zayıf anı yakalayarak düşmana darbe indirir. Ancak belirttiğimiz gibi, yanlış hareket tarzı, istemediğimiz yerde ve zamanda düşmanla çeşitli düzeyde çatışmalarımız olmuştur. Bu çatışmalarda kayıp vermemek, hatta düşmana önemli kayıplar da verdirmek önemli değildir. Çünkü çatışma tamamen düşmanın inisiyatifi ele geçirinceye kadar çok büyük tehlikelerle karşı karşıya gelir. Zaten gerilla savaşının güçlülüğü kendi koşullarında istediği zamanda ve yerde düşmana darbe indirmekte ve savaşmakta yatar. 22 Mayıs 1986'da, Eruh alanında Çırav çatışması bazı yönleriyle değerlendirildiğinde çarpıcı bir örnektir. Bu çatışmaya, grubun hareket tarzı neden olmuştur diyebiliriz. Kırka yakın arkadaş bir araya gelmiştir, gerilla savaşında zaman zaman birleşmek ve tekrar dağılmak ilkesi çok önemlidir. Gerilla gruplarımız bir araya geldiğinde, önceden planlanan ve hazırlığı yapılan belli hedeflere yönelerek mücadeleye atılım kazandıracak, tekrar kollara bölünerek birçok noktada koordineli bir şekilde peşpeşe darbelerle düşmanı hareket edemez duruma getirirler. Ancak sözkonusu alanda birkaç grubumuz bir araya gelmiş, önceden hazırlıklar yapılmamış, planlı bir hedefe yönelim yoktur. Grup, kalabalık olduğu için çevre köylerden kısmen karşılansa da erzak sıkıntısı çekiliyor. Yönelmesi gereken önemli hedefler olmasına rağmen, tali diyebileceğimiz bazı hedefler için hazırlıklar yapılıyor ki, bu günleri almaktadır. Süre uzadıkça —15 gün alanda kalınıyor— düşman istihbarat toplama yanında, grubu tümden imha etmek için alanda yoğun askeri güç konumlandırıyor. Nihayet düşman 22 Mayıs günü birkaç koldan grubun bulunduğu noktayı çembere alıyor. Düşman çekiç-örs taktiği gereğince bir noktadan görünürken arkadan veya kollardan çember daraltılıyor. Grup komutanı, bu gelişmeler karşısında grubun sayısal bileşiminden silahlanma düzeyinden ve biraz da coğrafyanın elverişli konumundan ötürü çatışma kararını alıyor. Ki, tüm arkadaşlar da düşmanla göğüs göğüse bir gündüz çatışmasından yanaydı. Çünkü ulusal kahraman, şehitler şehidi, ARGK'nin değerli komutanlarından Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehadetinin ardından henüz iki ay geçmemişti ki, böylesi bir günde kin ve öfkeyle intikam almak istiyordu. Elbette ki bu soylu bir duyguydu. Fakat uygun bir çatışma konumuna geçilmedi. Gücün yarısı çatışma dışında atıl kaldı. Ayrıca stratejik bir noktaya yerleşen bir grup, çatışmanın başlamasıyla birlikte, ardından bu noktanın da düşmanın eline geçmesiyle, çatışmanın inisiyatifi düşmanın eline geçti. En başta yanlış hareket tarzından kaynaklanan bu çatışmada Partimizin değerli üç kadro ve savaşçısı Hacı Musa, Adnan ve Yaşar şehit düşerken, beş arkadaşımız da yaralandı. Düşmana da önemli kayıplar verdirildi. Yukarıda belirttiğimiz gibi hiç kayıp vermesek de bu tür çatışmalar düşmanın inisiyatifinde geliştiği için zararımızadır. Düşmana kayıp verdirmezsek de insiyatifimizde gelişen çatışmalarda, düşman sürekli saldırıya uğrayacağı psikolojisi içinde yaşadığından günde bin kez ölmektedir. Gelişen savaş ortamında yer yer istenmezse de, irademiz dışında da olan bazı çatışmalara girmemiz zorunludur. Nitekim bu yönlü birçok çarpışmalar olmuştur. Yapılacak iş üstün bir savaşkanlıkla çatışma anından itibaren tekrar inisiyatifi ele geçirmektir. Ki, çoğu çatışmalarda da durum böyle olmuştur. Burada belirtilmesi gereken bir husus da, büyük güçlerle birçok noktada birden girilen çarpışmalarda bir grubun görevini yerine getirmemesi veya belirlenen noktayı terketmesi çarpışmanın kaderini değiştirmektedir. Bunun için verilen görevi sebat ve kararlılıkla sonuna kadar yürütmek zorunludur. Çünkü tüm çarpışmanın kaderi bir anda bizlerde düğümlenmektedir. Çarpışmaların karakteri gereği karşılıklı olarak zayıf noktalar dövülmekte veya boşluklardan yararlanılarak iki tarafta durumu kendi lehine çevirmeye çalışacaktır. Örneğini verdiğimiz çarpışmada da görüldüğü gibi bir noktanın düşmanın eline geçmesiyle tümden çarpışmanın inisiyatifini eline geçirmesine neden olmuştur.

Eylemlerde gözlemlenen bir eksiklik de, bazen düşman gücünü küçümseme, düşmanın aldığı tedbirleri yeterince dikkate almama vb. durumlardır. Özellikle ajan-milis hedeflerine yönelik eylemlerde bu tür hatalar içine daha çok giriliyor. Öyle ki, düğüne gidiliyor gibi, hedef noktasında güvenliksiz biçimde birikimler olmaktadır. Düğüne gider gibi coşkulu ve devrimci saldırı ruhu ile düşman hedefleri üzerine gitmede yadırganacak bir durum yoktur. Aksine bundan gurur duyulur. Ancak bir düşman hedefi olduğu gözardı edilmeksizin uygun bir planlamayla ve gerillanın eylem kuralları uygulanarak, hedef bir kişi de olsa güvenlik içinde ortadan kaldırılır. Aksi durumlarda kayıplarımıza neden olmaktadır. Örneğin 1985 Aralık'ında bir grubumuzun Cizre'nin Şax köyü muhtarına yönelik bir saldırı eylemi vardır. Sözkonusu muhtar (Kadri) ajanlık yapmakta, ihbarlarıyla devrime ve halka zarar vermektedir. İhbarcılıktan vazgeçmesi için önceden bir kez uyarılmıştır. Özellikle uyarıldıktan sonraki durumu dikkate alınmayarak kendisinden kuşkulanılmadığı düşüncesinden hareket edilerek, normal zamanlarda olduğu gibi evine gidilecek ve böylece etkisizleştirilecek. Bunun için grup fazla güvenlik önlemi almadan kapının önünde birikir. Durumu farkeden muhtar içerden grubumuza ateş açar ve Darar AKAY yoldaşımız şehit düşer, grubun diğer üyeleri çatışmaya müdahale eder, ancak sonuç alamaz. Düşman gücünün küçümsenmesinden kaynaklanan bu kaybımız sonraki gelişmelerde de alanda bizleri zor durumda bırakmıştır.

Eylem planlamasında eylem öncesi hazırlıkların yeterince yapılmaması sonucu yer yer eksiklik ve hatalar olmaktadır. Örneğin grubun eylem öncesi hareket edeceği üs, eylemden sonraki ilk toplanma noktası, geri çekileceği üs, erzak vb. ihtiyaçların nasıl karşılanacağı vb. konular açıklığa kavuşturulması gerekir. Bunlar tesadüflere bırakılamaz. Grupların görevleri net olarak konulmalıdır. Özellikle olumsuzluk ihtimalleri gözönünde bulundurularak, planlanan doğrultusunda eylem gelişmediği takdirde nasıl davranılacağı, geri çekilme hattı, eylem esnasında ortaya çıkan eksiklikler ve alınması gereken tavırlar dikkate alınmadığı anlarda kayıplarımız olmakta veya eylem başarısız olmaktadır. Gerilla savaşını düzenli ordu savaşından ayırt eden bir özellik de, gerillanın inisiyatifini kullanarak tavır belirleyebilmesidir. Ani durumlar karşısında, şüphesiz ki, tavırsız kalınmaz. Önemli olan muhtemel gelişmeleri önceden sezip, hazırlıklı olmaktır. Ki, bir gerilla komutanının dehası bu tür anlarda kendisini gösterir. Değinilmesi gereken bir husus da, inisiyatif adına, yer yer kararlaştırılan ve planlanan eylemlerden uygulama anında vazgeçilmesidir. Aynı şekilde uygulama anında planın dışına çıkmak, yeni bir plan ortaya atmak ve bu temelde hareket etmek, planı dıştalayan ciddi bir gelişme olmadıkça planı uygulamamak veya kararlaştırılan planı yadsıyarak kendisince yeni bir plan uygulamak çok tehlikeli bir durumdur. Objektif olarak eylemi sabote etmek olduğu gibi, kendisini uygulamaktır ki, bu tür davranışlardan dolayı şimdiye kadar çok zarar görülmüştür.

Gerilla savaşında dikkat edilmesi gereken bir husus da savaşın öncü savaşı konumundan çıkartıp, kitlenin gücü ile kitleselleşen halk savaşı düzeyine çıkarmaktır. Bunun için milis örgütlenmesiyle, kitle örgütleriyle halk eylemliliğini yaygınlaştırmaktır. Şehirde, kırda, dağda -çapı küçük olsa da- kitleler eylemlere seferber edilerek, düşman gücü şaşkınlık içine sokularak, düşmanın zayıflıkları derinleştirilir. Aynı şekilde birçok savaş taktiği ve eylem biçimi içiçe uygulamak suretiyle düşmanın hareket kabiliyeti kısıtlanır. Bugün Kürdistan'da sömürgeciliğe hizmet eden tüm yapı ve kurumlar hedefimiz durumundadır. Çok yaygın olan bu hedeflere yöneldiğimiz oranda düşmanın içinde bulunduğu çaresizlik daha da artacaktır. Ekonomik, kültürel, sosyal kurumlarından, hain, ajan, işbirlikçi ihanet odaklarına ve mal varlıklarına, faşist ordu birliklerinden kontralara kadar yaygın hedefler vardır. Savaşta salt baskın, pusu vb. eylem biçimleriyle de yetinmemek gerekir. Mayınlama, kundaklama, sabotaj, tuzak, suikast vb. eylem biçimleri de yaygınlaştırılmalıdır. 1987 yılı savaş pratiğinde bu durumlar kısmi olarak yaşandı ve düşmanın hareket kabiliyeti kısıtlandı. Gerilla birliklerimiz için önemli manevra alanları açıldı. Bunlardan da önemli dersler çıkarılmalıdır.

Tüm bu anlattıklarımıza da örnekler gösterebiliriz. Bu kadarıyla şimdilik yetiniyoruz. 15 Ağustos 1984'ten bu yana dört yıllık sıcak savaş ortamında yetişen gerilla komutanları, kendilerinin bizzat yürüttükleri, uyguladıkları birçok eylemden önemli sonuçlar çıkarabilir. Bunun zengin bir savaş deneyimi vardır. Olumlu ve olumsuz yönleriyle savaş deneylerimizden dersler çıkararak, savaş sanatında yetkinleşerek, Kürdistan koşullarına uygun, güçlü bir gerilla savaşı ile düşmanı geriletmek, adım adım ülke topraklarımızdan kovmak, ARGK sancağı altında ordulaşarak, **"Bir parça özgür vatan yaratmak"** olanağı her zamankinden daha fazladır. Ve bu netleşmiştir. Yeter ki, savaşla oynamayalım, savaş yasalarını doğru uygulayalım.

Botan Savaş Alanından
Bir Grup ARGK Mensubu

Baştarafı son sayfada

mızdan kopuşa kadar bile götürmüştür. Konferansımız, bunları tartışarak savaşçı eğitimine gereken özenin gösterilmesinin üzerinde önemle durmuştur.

"Kitle eğitimi: Gerçekleştirilmemiş bir görev ve çözümlenmemiş bir sorun olarak önümüzde duran hususlardan biri de kitle eğitimidir... Kitlelere yönelik eğitim, genel amaca hizmet edecektir... Kitle faaliyetlerimiz, Cephe örgütlenmesi çerçevesinde olacağından, değişik sınıf ve tabakalara yönelik eğitimin önümüzdeki koşullarda en doğru tarzda uygulanması şarttır. Bunun için:

1- Genelde eğitim koşullarının yaratılması,

2- Kırsal kesimdeki yazılı ve sözlü propaganda faaliyetlerinin örgütlü ve sistemli yürütülmesi,

3- Kitleye yönelik yazılı eğitimin legal insan, komite ve temsilcilikler yoluyle hem basımı, hem de dağıtımı yapılmalıdır,

4- Üslerde kurulacak okullarda milis eğitimi koşullara göre yapılmalıdır,

5- Şehir merkezlerinde kitle eğitimi, yukarıda belirlenen esaslar üzerinde planlı bir şekilde yürütülmelidir."

Geçmişte önemli bir eğitim zemini olarak işletilmeyen birlik içi eğitim hususunu da tartışan Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı, şu kararlara varmıştır:

"Birlik içi eğitim:... Yapıya, gelişen koşullara göre mücadeleyi kavratma, savaşma azmi ve istemini sürekli canlı kılma, eğitimin politik yanını esas alarak, bu temelde politik manevralarla, düşman politikasını taktik yöntemlerle boşa çıkartma temelinde bilinç ve pratik sorunlar üzerindeki derinleşme sürekli sağlanmalıdır. Bunun için:

1- Tüm yapı için yılda 45 gün kış mevsiminde eğitime ayrılmalı,

2- Birlik içine yönelik olarak, haftada bir gün eğitim yapmanın koşulları yaratılmalı,

3- Komutanlık, fiili olarak tüm yapının eğitimiyle özgün yöntemlerle ilgilenmelidir."

Hem geçmiş faaliyetleri köklü bir tarzda ele alıp dersler çıkarma ve hem de yeni süreçlere daha güçlü yönelmek için faaliyetlilik koşulları da dikkate alınarak —ki, sürecin eğitim ve hazırlık süreci olarak değerlendirilmesi gerekmektedir—, bu eğitim döneminin programında ağırlığı pratiğin sorunlarına ve çözümlerine vermek, geliştiricidir. Böylece hem genel, hem de özgülde mücadelemizin sorunları üzerinde yoğunlaşma sağlanmış olur. İkinci maddede ele alınan hususta, geçmiş pratiklerde birçok hataya düşülmüştür. Toplantılarını, eğitimlerini uzun süreler boyunca ihmal eden birliklerimiz az değildir. Sıcak savaş koşulları da dikkate alınarak en az haftada bir gün eğitim faaliyetine ayrılmak durumundadır. Bu eğitimi de tüm birliğe çekici kılmak gerekmektedir. Pratiğin sorunları, güncel gelişmeler bu eğitimin başlıca konularını oluşturur. Birliğin komuta kademesinin, tüm birlik üyelerinin eğitimiyle ilgilenmesi önemlidir. Tek tek savaşçıların durumlarını da inceleyerek, gereken ilgi, destek, yaklaşım ve üslupla pratik eğitim sağlanabilir.

6- Üslenme sorunu üzerine karar

Önemli evreleri yaşayan ulusal kurtuluş savaşımızda hala eyaletlerimizde gerçek, kalıcı çözüme kavuşmamış sorunlarımızın başında üslenme gelmektedir. Çözümü başlı başına savaşta güçlü değişikliklere yol açacak olan üslenmenin doğru ele alınmaması, savaş tarzımıza kadar yansımıştır. Ülke topraklarında istenilen düzeyde kök salmamanın, "kaçak savaş" tarzının gündeme gelmesinin kaynağı üslenme sorununa ciddiyetle yaklaşmamaktır. Konferansımızda da dile getirildiği gibi, mücadelemizin üst boyutlara varması, üslerin yaratılması için bu yanlış anlayışların terkedilmesi zorunludur. Partimizin defalarca mahkum ettiği bu yanlış anlayışları pratikte de mahkum ederek doğrunun egemen kılınmasındaki kararlılığı ortaya koyan Konferansımız, bu konuda belli kararlara varmıştır.

"Sağlıklı bir üslenmeye dayanmayan hiçbir savaşın kalıcı başarıları elde etmesi, kendisini yenileyerek büyütmesi ve yeni başarılara doğru gelişme kaydetmesi mümkün değildir... Teoride önemi bilinen üslenmeye pratik mücadele içerisinde gerekli önemi vermediğimizden; savaşa yaklaşımda gösterilen hatalı tutumlar, üslenmeye de yansıdığından, bu alanda görevlerin istenilen biçimde yerine getirilmesi ve savaşın ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir üslenmenin yaratılması da mümkün olmamıştır."

İçerisine girdiğimiz yeni dönemde, tüm yanlış anlayışlardan arınarak üslenme sorununu çözmek, savaşın büyümesine böylece karşılık vermek, ülke zemininde daha da kök salmak için eyaletlerimizin önüne kapsamlı görevler koyan Konferansımız, bu konuda belli kararlar almıştır.

"1- Üsler, ülke içi alanlarda, savaşın geliştirilip yaygınlaştırılmasını sağlayacak biçimde kurulmalıdır."

Üs alanları savaşın bütün yönleriyle örgütlendirilip geliştirildiği birer sıçrama tahtası, kurtuluş iktidarlarının örgütlendirilmesinde ilk nüveleri teşkil ederler. Bunun için üs yerlerinin seçiminde en uygun alanlar seçilmelidir. Üslerimiz, savaş merkezlerimiz olduğuna göre, savaşın tüm ihtiyaçlarına cevap verebilecek elverişlilikte olmalıdır. Savaşın sevk ve idaresinden tutalım teknik ihtiyaçlara kadar karşılayabilmelidir. Yine yer seçiminin coğrafik açıdan uygunluğu, kitle desteği bakımından uygunluğu gözardı edilemez.

Madde 2: "Üsler, savaşın gelişim seyrine bağlı olarak tahkim edilmeli ve buna gereken önem gösterilmelidir."

Savaşın büyümesine bağlı olarak üsleri de tüm yönleriyle geliştirmek gerekmektedir. Bu, hem yeni üs alanlarının yaratılması ve hem de elde edilmesi gereken bir nokta da, üslerin savunulması ve donanımıdır. Yani bir bütün olarak üslerin geliştirilip sağlamlaştırılmasıyla savaşın daha da gelişeceğini gözardı etmeksizin gereken önemi vermeliyiz.

Madde 3: *"Ana üsler destek üslere kavuşturulmalı, hareket üsleri oluşturulmalı, bunlar, mümkün olduğu oranda yoğun ve manevrayı kolaylaştırıcı tarzda olmalıdır."*

Savaşın önemli sorunu olan üslenmede, kendimizi bazı dar alanlarla sınırlı tutamayacağımız açıktır. Tek bir üslenme alanı, elbette ki birçok sakıncayı beraberinde taşır. Bunun için ana üslerimizi destek üslere kavuşturmak, böylece manevra sahamızı genişletmek durumundayız. Oluşturacağımız destek üsler, ana üslerimizi tıkanmadan, tehlikeden koruyan ve ana üslerimizin daha geniş alanlara açılan nefes borusu rolünü oynayacaktır. Tek bir ana üsle yetinmemek, destek üslerle hareketli üslerin, gizli ve açık üslerin içiçe ve yaygınca geliştirildiğinde, bunlara dayanarak yaygın gerillayı geliştirmek ve kurtarılmış alanlara ulaşmak mümkündür.

Madde 4: *"Bu üsler arasında sürekli bir irtibat ve ilişki ağı kurulmalıdır."*

Üslerimiz arasında sağlıklı bir irtibat zorunludur. Gelişmelerden haberdar olma, gerekli müdahalelerde bulunmak için irtibat ve ilişki olayını bir sistemlilik ve kurumlaşma olayı olarak almalıyız. Bunun için gerek teknik ve gerekse de diğer olanaklardan en iyi tarzda yararlanabiliriz.

Madde 5: *"Üslenmede gözü hep dışarıda olan anlayış ve pratik davranışlar, üslenmeye gerekli önem vermeyen, 'üs alanıdır' diyerek eylem gerçekleştirmekten kaçınan yanlış anlayışlara karşı mücadele edilmelidir."*

Üslenmede ortaya çıkan yanlış anlayışlar ve bunların yarattığı tahribatları daha önce koymuştuk. Önümüzdeki dönemde bu tür yanlış anlayışların üslenmemiz önünde engel teşkil etmesine müsaade edilmeyeceği açıktır. Kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, savaşın geliştirilmesini engellemek anlamına gelen bu yanlış anlayışlara karşı, Partimizin doğru anlayışıyla mücadele etmek en önemli görevlerimizdendir. Eyaletlerimiz genelinde bu mücadele, en somut ifadesini üslenmeyi pratik bir olgu olarak geliştirmede bulacaktır.

7- Parti değerlerinin korunmasına ilişkin karar

"Değerleri korumanın anlamı onları yerinde ve ölçülü kullanmaktır. Değerlerin dikkatle geliştirilmesi bir yana ve mevcut olanakları istenilen düzeyde değer vermeyenleri bu konuda eğitmek, doğru ve yerinde kullanılmalarının sağlanmasını gerçekleştirmek; yani aynı konuda içerisine düşülen olumsuzlukların değerlere zararlılığını asgariye indirmenin ve tümden ortadan kaldırmanın yolu, değerleri örgütlü bir yapıya kavuşturmaktan geçtiği..."

Bunun için:

"1-Partinin değerleri olan kadro ve savaşçıların kendi aralarındaki ilişkilerde saygı ve sevgi güçlendirilmeli, görüş ve önerilere gereken önem verilmelidir."

Toplumun en gelişkin kesimini teşkil eden ve öncülük gibi tarihsel bir rol üstlenen Parti kadro ve savaşçılarının kendi aralarındaki ilişkilerinde, gelecek toplumun nüvelerini teşkil etmesi gerekir. Parti tarihimizde görkemli örnekleri sergilenen bu ilişki tarzı dışarda ve içerde herkesin, tüm dost ve düşman güçlerin gıpta ettiği bir ilişkidir. Bu kanıtlanmış bir gerçekliktir. Fakat özellikle 1987 yılında eyaletlerimizde yaşadığımız pratik, bir yığın geliştirici olmayan yıpratıcı ilişkilerle doludur. Tasfiyeci öğelerin bundaki payları elbette büyük olmuştur. Diğer yandan militan yapımızın ilişkilere egemen kılınmaması, toplumdaki mevcut ilişki tarzını aşamaması da bunda belirleyici öğedir. Gerek yönetim düzeyinde ve gerekse de yapımız düzeyinde kaynağını proletarya dışı sınıflardan, toplumsal zeminden, aile, aşiret, kabile ve sömürgecilikten alan ilişki ve yaklaşımları terketmek, kalıntılarına bile yer vermemek durumundayız. Dava arkadaşlığının yüceliğini pratik bir olgu olarak her an yansıtmak, saygı ve sevginin temeline bunu koymak zorunludur. Başta yönetimler olmak üzere, birbirlerinin düşüncelerine, önerilerine gereken önemi vermesi, ciddiyetle yaklaşmasını salt bir saygı ve sevginin gereği değil, aynı zamanda sağlıklı, uyumlu, doğru devrimci çalışmanın da bir gereğidir. İlişkilerdeki yetersizliklerin, birbirine gereken doğru yaklaşımın gösterilmemesinin birliklerde yarattığı dağınıklığı, parçalayıcılığı mahkum eden Konferansımız, Partimizin değerleri olan yapımızın gereken ölçüler dahilindeki yaklaşım ve ilişki tarzına ulaşmasını, asli görevlerinden biri olarak koymuştur.

"Partimizin temel güç kaynağı olan şehitlerin anısına bağlılık yaşamımızın her alanında gösterilmelidir."

Partimizin temel taşları olarak tarihe mal olan şehitlerimiz, Partimizin en yüce değerleri olarak vücut bulmaktadırlar. Parti imkanı olarak sunulan her türlü gelişmenin, her atılımın altında şehitlerimizin imzası vardır. Parti ortamındaki herkesin ve tüm halkımızın sonuna kadar bağlı kalmak zorunda olduğu değerler şehitlerimizin anılarıdır. Halkı örgütleyerek hızla militanlaşıp Parti görevlerini yerine getirmede, düşmanın üzerine yürümede emredici olan şehitlerimiz esas güç kaynağımızdırlar. Çokça üzerinde durulduğundan şehitlere bağlılığın ne anlama geldiği üzerinde durmayacağız. Ancak belirtebileceğimiz şudur ki; bugün her zamankinden daha çok anılarına bağlılık temsil edilmek durumundadır. Temsilin pratiğe yansıması da güçlü ilişki, güçlü örgütlülük, güçlü militanlık ve güçlü mücadeledir.

"3- Partimizin çizgisi her türlü sapmaya ve yanlış anlayışa karşı devrimci bağnazlıkla savunulmalı ve korunmalıdır."

Doğruluğu pratikte defalarca kanıtlanan ve zaferin garantisi olan Partimizin çizgisi düşmanın en yoğun saldırılarına maruz kalan değerlerimizdendir. İster içten ve isterse dıştan, direkt veya dolaylı düşman saldırıları ve militan yapımızın çizgi devrimciliğindeki noksanlıkları sonucu zarar verici olmuştur. Belirtmeye gerek yok ki; militanlığın, Partiye sahip çıkmanın ölçütü çizgi devrimciliğidir. Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferansı, Parti çizgisinin pratiğe yansımasını engellemek isteyen ve önemli oranda tahribatlar yaratan, tasfiyeci-provokatif girişimleri mahkum ederek; tüm yapımıza, yanlış anlayışlara karşı mücadeleyi, sınıf bakış açısıyla konulara yaklaşarak her türlü iyi niyetli, ancak dar ve yanlış anlayışlardan sıyrılıp yükseltmeyi dayatmıştır. Kaldı ki, eyaletlerimizde yaşanan son bir yıllık pratik bunun dışında bir yaklaşımla yürünemeyeceğini, yürünse bile başarılı sonuçlar alınamayacağını netçe ortaya koymuştur. Parti çizgisinin yetkin uygulayıcıları olarak çizgiyi güvenceye almak durumundayız. Elbette ki sözkonusu edilen salt düşüncedeki bir savunma değildir. Daha çok pratik uygulamada maddi güce kavuşan bir çizgi devrimciliğini ve çizgi savunuculuğudur esas alınmaz gereken.

"4-Kitle ilişkilerimize düşman tarafından zarar verilmesinin önüne geçmek için siyasal, örgütsel ve idari tedbirler alınmasında içerisine düşülen her türlü duyarsızlık aşılmalıdır ve devrimci güçler; halka zarar verici tutum ve davranışların içerisine girmemek için hassas olmalıdırlar."

Daha önceki konularda da büyük bir oranda işlediğimiz bu hususa önümüzdeki dönemde ağırlık vermek, dikkat etmek mücadelemizin gelişimi için zorunludur. Düşman kitle ilişkilerimize yoğunca yönelmektedir. Çeşitli oyunlarla tuzağına düşürmeye çalışıyor. Bunda tehdit, şantaj, tutuklama vb.'nin yanısıra sızma, satın alma gibi yöntemler de kullanılmaktadır. Siyasal olarak kitleleri sürekli besleyerek, ilişkilerde gizliliği, örgütlülüğü egemen kılarak, düşmanın kafa karışıklığını yaratma, ilişkilerimize yönelme, sızma vb. oyunlarını boşa çıkarabiliriz. Bu konularda içerisine girebileceğimiz herhangi bir duyarsızlık elbette ki düşmanın yararına olacaktır.

Bunun yanısıra halka zarar verici tutumlara girmemek için azami çaba içerisinde olmalıyız. '87 pratiğinde kitlelere yaklaşımda ortaya çıkan birçok örnek Parti yaklaşımıyla çelişmektedir. Devrimin kaynağı kitleler olduğunu gözardı etmeden onlara yaklaşım göstermeliyiz. Saygı ve sevginin en yükseğini, ilginin en gelişkinini, uslübun en şirinini halkımıza göstermemiz gerektiği çok açıktır. Parti Önderliğimizin de belirttiği gibi güçlerimiz, *"Bir tas şerbet olup kendisini halka sunmalıdırlar."* Pratikte halkımıza en güçlü değeri vermeliyiz. Yine halkımızın maddi değerlerine de gerekli itinayı göstererek zarar verici konuma düşmemeliyiz.

"5- Partinin silah, cephane, kitap, para, teknik araçlar, giyecek, erzak vb. değerlerin kullanımına hassasiyet gösterilmeli ve örgütlendirilmelidir. Yine arşiv kullanımı ve korunması için özel itina gösterilmelidir." Bu maddeyle bağlantılı olarak 6. maddedeki karar şöyledir:

"Partimizin maddi değerlerinin korunması ve doğru kullanımı için depoların yapımı, temiz tutulması ve ölçülü olunması konuları gibi kurallara riayet edilmesi."

Partimizin yoğun emekle yarattığı ve bunun çalışmalarımızın emrine vererek mücadelemizin hizmetine sunduğu araç-gereç ve diğer maddi değerlerimizin anlamı bilinmektedir. Eyaletlerimizde yaşanan pratiklerle, değerlerimizin anlamına layık bir tarzda cevap verilmediği; bırakalım yenilerin yaratılmasını, eldekilerin bile yeterince korunmadığı, birçok değerin heder edildiği çok açıktır. Partinin binbir emek ve zorlukla elimize verdiği silah ve cephanenin güçlü kullanımı sağlanamadığı gibi yer hor bakıldığı bile görülmüştür. Konferansımız bu yaklaşımları bir bütün olarak mahkum etmiştir. Her şeyden önce Parti değerleriyle yetinme değil, ya da hep Partiden isteme değil, mevcut değerlere yenisini katma görevimiz vardır. Tüm çalışmalarımızda bunu bir ilke olarak alıp, bu doğrultuda hareket etmek durumundayız. Elimizdeki değerleri iyi korumak, ölçülü kullanmak, örgütlü dağılımı yapmak gerekir. Kendiliğindenliğe bırakıldı mı savurganlık, bakımsızlık ve ölçüsüzlük de ortaya çıkabilecektir. Büyük zorluklarla elde edilen değerlerimizi büyük cömertlikle harcamayacağımız, büyük bir itina ve ölçüyle kullanacağımız, pratiğimizin de böyle olması gerektiği, belirtmeye gerek olmayacak kadar nettir. Örgütsel belgelerimizin de kullanımı ve korunması en çok hassasiyet gerektiren bir husustur. Depolamada ve paketlemede gerekli derli-topluluğa gitmek, sağlamlılığından kamuflajına kadar birçok yönüyle dikkat etmek zorunludur.

"7- Düşmandan kamulaştırma yoluyla alınan ve halkın yardımıyla sağlanan değerlerin merkezileştirilerek korunması ve kullanımı bu temelde yapılmalıdır.

Başta halkımızın desteği olmak üzere birçok kaynaktan araç-gereç vb. değerlerin temin edilmesi sözkonusudur. Eyaletlerimiz genelinde gerek halktan ve gerekse

düşmandan elde edilen materyaller çoğu kez kullanılmamakta, her alanda kendi başına bu araçlar işlevsiz kalmaktadır. Gerekli dağılım ve en verimli tarzdaki bir kullanım için bunların merkezileştirilmesi gerekmektedir.

Konferansımız Parti değerlerinin korunmasına ilişkin kararın 8. ve son maddesinde değerlere yanlış tutum takınanlara karşı yapılması gerekeni ele almakta ve bu şöyle ifade edilmektedir:

"Parti değerlerinin korunmasına gereken duyarlılığı göstermeyenlere ve zarar verenlere karşı yönetmelik ve yasalarımız uygulanmalıdır."

Eyaletlerimiz düzeyinde Parti değerlerine yanlış yaklaşımlara karşı günümüze kadar suç teşkil eden birçok duruma rağmen, yasa ve yönetmeliklerimiz işletilmemiş ve bir anlamda müsamahakar davranılmıştır. Özellikle tasfiyecilerin dayattığı ortamda bunlar neredeyse meşrulaştırılmıştır. Önümüzdeki dönemde Konferans kararlarımızda dile getirildiği gibi, her türlü duyarsız, sorumsuz, savurgan anlayış ve yaklaşımlara karşı yoğun bir mücadele içinde olmamız, yönetmelik ve bu yasalarımıza da işlerlik kazandırmak gerekmektedir.

8- Lojistik ile ilgili karar:

"Tüm savaşlarda olduğu gibi ulusal kurtuluş savaşımızda da önemle ele alınıp çözümlenmesi gereken bir sorun da lojistik sorunudur. Her türlü teknik malzemeden tutalım, her türlü savaş araç-gereçlerine; yiyecek, giyecek, cephane vb. tüm ihtiyaçların teminini içeren lojistik, devrimci savaşımımızın geliştirilmesinde önemli yer tutar. Savaşta önemi ve kapsamı böyle belirlenebilen lojistik sorunu, pratiğimizde kendi çözümünü bulmamış ve savaş koşullarında zorlayıcı bir etken olmuştur. Elbette ki çözümsüz kalmasının nedeni bunun olanaklarının olmayışı vb. sorunlar değildir. Tam tersine soruna yaklaşımımızdaki günübirlikçilik, kendiliğindencilik, gereken ciddiyeti göstermemenin payı bunda esastır."

Geçmiş pratik faaliyetlerimizde soruna köklü çözümlerin getirilmediği bilinmektedir. Her ne kadar düşüncede sorunun bir örgütlenme sorunu olduğu biliniyorsa da, bunun gerekli kıldığı adımlar pratikte atılmadığından önemli sorunların doğmasına yol açmıştır. Soruna ciddi yaklaşılmamıştır, ya rastgele ve kendiliğindenci bir tarzda yaklaşılmış, ya da gereken çözümleyici adımlar atılmayarak her şey dışardan beklenerek hiçbir hazırlığa gidilmemiştir...

"Birimlerimizin bu yönlü sorunu çözümlenmediği için gereksiz çatışmalar gündeme gelmiş, birimlerimiz tehlikelerle karşı karşıya geldiği gibi bu durum kitle ilişkilerimizin de zaman zaman deşifre olmasına yol açmış, birimlerimizin eylem kapasitesi de belli oranda zayıflamıştır. Önümüzdeki dönemde de devrimci savaşımın istenilen düzeyde gelişimi ve yine bu durumların yaşanmaması için bu durumların aşılarak soruna köklü çözümlerin getirilmesi zorunludur."

Bunun için:

"1- Soruna bir örgütleme sorunu olarak yaklaşılmalıdır. Örgütlenmeye gidilirken, bunun girişimine merkezi ve eyalet düzeyinde gidilerek birimlere kadar genişletilmelidir. Merkezi düzeyde örgütlülüğün sağlanmasıyla birlikte kitleler içindeki örgütlülük de yaratılmalıdır."

Eyaletlerimizde lojistik sorunundaki çözümsüzlüğün yol açtığı sonuçlar yukarıda ele alınmıştır. Her şeyden önce sorunun bir örgütleme sorunu olduğunu bilerek buna uygun hareket etmeliyiz. Savaşın ihtiyaçlarını karşılamayı nasıl başaracağız? Yani lojistik sorununu nasıl örgütleyeceğiz? Her eyaletin veya bölgenin kendi başlarına bunu yeterince yapmadıkları pratiğimizde açığa çıkmıştır. Eyalet ve bölgelerin lojistik sorunları çözmedeki faaliyet ve çabalarını dıştalamamakla birlikte esas olarak, lojistik sorununun merkezi bir sorun olarak ele alınıp örgütlendirilmesi en doğrusudur. Önümüzdeki dönemde eyaletlerimiz ve bölgeler lojistik sorununu örgütlemek durumundadırlar, ancak savaşın genel ihtiyaçları doğrultusunda merkezi örgütlemelere de gidilecektir. Bu faaliyet kolumuzu eyaletlerimizde birliklerimiz bünyesinde örgütlediğimiz oranda bu örgütlülüğü kitlelere kadar yaygınlaştırabiliriz.

"2- İlk etapta olmasa da süreç içerisinde sadece bu yönlü sorunun çözümü doğrultusunda çalışan birimlerin örgütlenmesine gidilmelidir. Bunun için ilk etapta birliklerle beraber hareket eden ve bu yönlü görevlendirilen birimler, güçlerini büyütmeleri temelinde genişletilerek bu yönlü örgütlenmeleri uygundur."

Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferansı, lojistik sorununun çözümünde temel olarak dayanacağımız güçler ile yararlanmamız gereken güçler konusunda da tartışmış ve aşağıdaki kararın pratikte uygulanmasını kararlaştırmıştır:

"Lojistik ihtiyaçların temininde halka dayanmayı esas almak; dost ve düşman güçlerden de teminine gereken önemi vermek..."

"3- Karar maddesinde de belirtildiği gibi yoksulluğu ve benzeri durumlarına rağmen, mücadelenin diğer alanlarında olduğu gibi lojistik ihtiyaçlarının sağlanmasında da esas alacağımız güç halkımızdır. Özgüce dayanarak gelişmeyi esas alan hareketimizin geleneği ve savaşımızın karakteri de bunu göstermektedir. Halkımıza dayanarak gelişmek, halkımızın özgücünü temel almak, elbette ki diğer kaynaklardan yararlanmayı dıştalamamaktadır. Her şeyden önce lojistik ihtiyaçlarımızın temininde düşmandan ele geçireceğimiz, kamulaştıracağımız olanaklar da önemli bir yer tutar. Eylemlerden tutalım tüm faaliyetlerimize kadar bu hususu gözönünde bulundurmak durumundayız. Bunun yanısıra çeşitli düzeylerde dost ve müttefik güçlerden de yararlanmak, onların da desteklerini almak gerekmektedir."

"4- İhtiyaç temini için ilişkilerin deşifre edilmemesi, düşmana bilginin sızmaması, yine gereksiz çatışmalara yer vermemek için ana, yedek ve hareketli üslerde, birimin her türlü ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeyde stoklar sağlanarak, depolama sistemi geliştirilmelidir."

Halktan ve çeşitli kesimlerden lojistik ihtiyaçlarımızı temin ederken ihtiyaç kanallarımızın açığa çıkmamasına azami dikkat, özen göstermeliyiz. Geçmişte büyük çabalarla yaratılan ilişkiler duyarsızlık, dikkatsizlik sonucu çok basit bir tarzda deşifre edilerek işlemez kılındığı, böylece düşmana açık kapı sunularak tahribatlara yol açıldığı bilinmektedir. Tüm bunları da dikkate alarak önümüzdeki dönem ilişkileri, görevlendireceğimiz birimlerle sınırlamak veya dar tutmak, gizliliğe riayet etmek önem arzetmektedir. '87 pratiğimizde, özellikle de bazı alanlarda lojistik ihtiyaçlarını zamanında temin etmeme güçlerimizi önemli ölçüde zorlayarak birçok tehlikelerle karşı karşıya bırakmıştır. Erzak sorunu, ihtiyaçların karşılanması sorununun kendisini dayatmasıyla girilmemesi gereken birçok çatışmaya girilmiş, hareket tarzında kuralsızlıklara düşülerek düşman güçlerinin açık hedefi haline gelinmiştir. Böylesi durumlara yeni dönem pratiğimizde yer vermemek için hazırlıkları zamanında yapmak, üs alanlarımızda ve önemli noktalarda gerekli depolamalara gitmek şarttır.

"5- Temin edilen malzemelerin ne biçimde olursa olsun heder olması, kesinlikle kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Bunun için mevcut malzemeleri belli aralıklarla kontrol ederek uygun depolanması gerekmektedir."

Büyük zorluklarla elde edilen malzemelerin heder edilmezliği diğer maddelerde vurgulanmıştı. Malzemelerin korunmasına özel önem vermek durumundayız. Bunun için en uygun depolamayı sağlayarak belli aralıklarla depoları kontrol etmek gerekmektedir.

6. madde de ise, malzemelerimizin depolanmasında cinsine göre bir depolamanın esas alınması vurgulanarak bunda da gerekli gizliliğe uyulmasının zorunluluğu belirtilmektedir.

9- Okul sisteminin geliştirilmesine ilişkin karar

Önümüzdeki dönem Türk sömürgeciliğiyle savaşımızın daha da boyutlanacağı ve buna en yetkin tarzda karşılık vermenin zorunluluğu üzerinde duran Konferansımız, okul faaliyetlerine ilişkin bazı esasları belirleyerek, bu yönlü faaliyeti karar altına almıştır. Alınan kararda şöyle denilmektedir:

"Savaş gerçekliğinden hareketle teknik ve taktik konularda savaş sanatında yetkinleşmeyi mümkün kılan araçlardan en belirgin olanlardan biri de askeri okul sistemidir. Türk sömürgecilerinin akademilerinde ordu kurmayları, uzman elemanlar yetiştirdiği ve günümüzde bunları ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullandığı bir ortamda sıradan bir eğitim, savaşçılık ve komutanlık ile yetinmekle, Partimizin silahlı savaşım hattı temsil edilemeyeceği gibi, bununla savaşta çeşitli tehlike ve tıkanmalara da sebebiyet verileceği açıktır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin bir gereği olarak tüm eğitim çalışmalarımız güçlendirilip silahlı mücadelemize hizmet esası üzerinde geliştirilmek zorundadır. Özellikle de ordulaşmaya gittiğimiz günümüz koşullarında bu daha da önem kazandığından, dönem eğitimimizin temelini, askeri silahlı eğitim oluşturmaktadır. Bu nedenle akademik düzeyde bir askeri okul sistemi zorunluluk arzetmektedir. Askeri okul ulusal kurtuluş savaşımızın ihtiyacına cevap verebilecek komutanları ve yetkin savaşçıları eğitme rolünü oynayacaktır... Bu sistem hem askeri-teknik ve taktikleri, hem de savaş sanatı üzerinde yoğunlaşmayı sağlayacak ve yürütmeyi temel alacaktır... Tüm bunların yanısıra büyüyen mücadelemizin bir gereği ve Parti Önderliğimizin de bir emri olarak ülke zemininde okul sistemini geliştirmek ve yaygınlaştırmak kendisini zorunlu bir görev olarak dayatmaktadır."

Bunun için:

"1- Ulusal kurtuluş savaşımızın merkezi durumundaki BOTAN'da, merkezi akademinin açılması."

İki şıktan oluşan birinci karar maddesi esas hedef olarak uzun vadede merkezi askeri akademinin açılmasını koyarken, buna ulaşmak için de yapılması gerekenleri belirlemiştir. Buna göre ilk etapta Mahsum KORKMAZ Akademisi'nin şubesi biçiminde başlayarak okul faaliyetlerinin geliştirilmesi için en uygun alanlardan yararlanılması gerekmektedir. Elbette ki, ilk faaliyetler tam gelişkin olmayacaktır. Fakat bu giderek faaliyetlerin yerine oturmasını, sistemleşmesini sağlayacak ve aynı zamanda bu bir hazırlık evresi de olacaktır.

Kararın geri kalan 5. maddesinde de akademi şubelerinin Serhed eyaletinde ve Botan eyaletinin diğer bölgelerinde de açılmasını, amblem olarak Mahsum KORKMAZ Akademisi'nin ambleminin kabulü, yine aynı yönetmeliğin koşullara uyarlanarak kabulü öngörülmektedir. Bunun yanısıra merkez akademiye bağlı şubelerin ve eğitim devrelerinin şehit yoldaşların isimleriyle adlandırılmaları da Konferansımızca kabul görülmüştür.

Mücadelemizin seviyesine uygun olarak geliştirilecek olan okul faaliyeti savaşın ihtiyacını karşılamak durumundadır. Düzenli, sistemli bir eğitim faaliyetiyle savaş gücümüzün yetkinleşmesi sağlanacaktır. Özellikle önümüzdeki dönemde ağırlığını daha da hissettirecek bu görevin yerine getirilmesi önem arzetmektedir.

Konferansımız bunların yanısıra, mücadelemizin sorunları olan çeşitli konularda da kararlar almıştır. Bunlardan biri olan maliye sorununa ilişkin kararda da mücadelemizin gelişimiyle artan ihtiyaçlar ortaya konularak, güçlü bir maliyenin yaratılabilinmesi için yapılması gerekenler, kaynakların artırılması ve mali değerlerin korunması hususları pratik-örgütsel tedbirleriyle beraber karar altına alınmıştır. Kararın gerekçe bölümünde şöyle denmektedir:

"Artan ihtiyaçların karşılanması doğrultusunda yürütülen çalışmalarla çeşitli kaynaklardan sağlanan belli bir mali potansiyel yaratılabilmiştir. Mali sorunlar, gerek temini, gerekse kullanımı açısından giderek büyümesine rağmen, geçmiş mücadele döneminde köklü bir çözüm getirilememiş, dolayısıyla örgütlülüğe kavuşturulamamış bir sorun olarak hem kaynaklar gerektiği gibi kullanılamamış, hem yeni kaynaklar yeterince yaratılmamış, hem de oluşturulan bütçeler yerli yersiz yapılan harcamalarla genellikle zayıf bırakılmış; kısaca doğru ve yetkin bir mali politika yürütülememiştir. Önemi açık olan bu sorunu, şiddetlenen ulusal kurtuluş savaşımız içerisinde çözüme kavuşturmak için doğru bir mali politikanın yürütülmesini; gerek mali olanakların temini, gerek örgütlenmesi ve gerekse de kullanımı açısından istenilen düzeyde bir örgütlülüğe kavuşturulması bir zorunluluk halini almıştır."

Mali sorunumuzun önemini gözönüne alan ve eyaletlerimizdeki pratiklerden de sonuç çıkaran Konferansımız, her şeyden önce '87 pratiğinde hayata geçirilmeyen Partimizin III. zirvesinin maliyeye ilişkin kararının eyaletimiz somutunda pratik işlerliğe kavuşturulmasını esas almıştır. Başta örgütsel güçlerimiz olmak üzere giderek kitleleri de somuta uygun tarzda savaş ekonomisine göre örgütlemek gerekmektedir. Bu konuda kitleleri eğiterek hazırlama ve savaş ekonomisini geliştirme görevi eyaletimizdeki güçlerimizin önünde durmaktadır.

Kürdistan'da her şeyin savaşa göre gelişmek durumunda olduğu bilinmektedir. İşte ekonomi ve üretimi de savaşla içiçe geliştirmek, halk kitleleri arasında dayanışma ve kollektif çalışma esası üzerinde üretimi örgütlendirip geliştirmek önemli bir husustur. Mücadelemizin boyutlanmasıyla düşmanın bir yığın yaptırımı gündemleştireceği açıktır. Bunları boşa çıkarmanın yolu da kitleleri kollektif ve örgütlü üretime sevketmekten geçmektedir. Diğer yandan örgütsel açıdan sorunun çözümünü merkezden başlatarak alt Parti örgütlerine kadar yaygınlaştırmak, bunun temsilcilerini örgütlemek uzun vadedeki hedeflerimiz arasındadır. Başlangıçta olmasa bile giderek buna ulaşmak durumundayız. Yine geçmişte yaşanan dağınıklığı gidermek ve ihtiyaçları daha düzenlice temin etmek açısından da bütçenin de tek tek bölge veya eyaletler düzeyinde kalmaması ve merkezileşmesini sağlamalıyız. Elbette ki faaliyet belli bir örgütlülüğe kavuşturularak kendi başına bir çözüm anlamına da gelmektedir. Bu konuda tamamlayıcı ve geliştirici bir unsur olan denetimini de yetkinleştirmek zorunludur. Gerek mali gelirlerin teminde ve gerekse kullanımında duyarsızlıklara, savurganlıklara karşı koymak için olanakları iyi kullanarak hem fiili ve hem de raporlar düzeyinde denetimi sistemli kılmalıyız.

Geçmiş pratik süreçte eyaletlerimizde işletilemeyen ve bir sistem olarak ele alınmayan, bir örgüt konumundan ziyade günübirlik yaklaşılan, dolayısıyla birçok aksaklığa, kopukluğa yol açan, fakat Konferansımızda ele alınıp üzerinde durulan ve pratik kararlara varılan sonuçlardan biri de irtibat ve haberleşmedir...

Birçok alan faaliyetinde görülen bu yönlü aksaklıklar mücadelemizi etkileyen hususlar olmuştur. Öyle ki yerinde ve zamanında kurulmayan bağlantılar güçlerimizi tehlike arzeden durumlarla karşı karşıya getirmiştir. Aynı zamanda bu durum talimatların işletilmesinde olduğu gibi, denetimin de zayıf olmasına yol açarak gerekli önlem ve tedbirlerin zamanında alınmasına engel olmuştur. Geçmişte yaşanan yetmezlikleri böyle ortaya koyan Konferansımız, önümüzdeki dönem için çözümleyiciliği kararlaştırmış ve pratik uygulama yöntemlerini belirlemiştir.

Özellikle savaş alanları arasında gerekli koordineyi sağlamak, savaş cepheleriyle geri hatlar arasında merkezle eyaletler, eyaletlerle bölgeler arasında bağlantıyı kurmak ve bunu sistemlileştirmek önemlidir. Bunları sağlama olanakları mevcuttur ve yetkince kullanmayı şart kılmaktadır. Gizliliği esas alarak hem örgüt güçlerimizi ve hem de kitle gücünü harekete geçirerek irtibat ve haberleşmeye duyulan ihtiyacı giderebiliriz. Dikkat etmemiz gereken bir husus da hep aynı yöntemlerde ısrar etmeyip, yaratıcı yöntemleri sürekli geliştirmektedir.

Basın-yayın faaliyetlerine ilişkin olarak alınan kararda ise, mevcut yayın organımızın Kongre kararları doğrultusunda örgütlendirilip kurumlaştırılması ele alınarak gerekli düzenlemeler öngörülmektedir. Bu faaliyet kolunun ihtiyaçlara cevap verecek tarzda işlerliğe kavuşturulması, yine eyaletimiz düzeyinde de basın-yayın faaliyetlerinin geliştirilmesi, örgütlendirilmesi, bu konuda gerekli teknik malzemenin teminini hedeflemek ve sağlamak durumundayız. Konferansımız bunu karar düzeyinde koymuştur.

BİTTİ

BOTAN VE SERHED EYALETLERİ I. KONFERANS KARARLARI YENİ DÖNEM PRATİĞİMİZİN SORUNLARINA IŞIK TUTUYOR

— II —

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

3- Çeteciliğe karşı mücadeleye ilişkin karar

Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı, çeteciliğe yönelik faaliyetlerde geliştirilmesi gereken mücadele yöntemlerini yoğunca tartışarak karar altına almıştır. Önemi büyük olan bu kararın gereklerini şöyle koymaktadır:

"Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı faşist Türk sömürgeciliğince örgütlendirilen ve 'Kürdü Kürde kırdırtma' politikasının bir ürünü olarak gelişen çetecilik, yaşanılan eylemlilikle siyasal olarak yenilerek, çözülmeye başlamışsa da halen belli bir güç olarak karşımızda bulunmaktadır. Önümüzdeki dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında yer alacak bu yapılanmaya karşı amansızca mücadele edileceği açıktır... Mücadele yöntemlerindeki zenginlik ve yerli yerinde uygulanması, bu yapılanmada çözülmelere yol açacak, dağılmasını sağlayacaktır... Geçmiş pratik faaliyette bu konuda önemli yetersizliklerin yaşandığı, tekdüze bir eylemlilik içerisine girildiği bilinmektedir. Önümüzdeki pratik faaliyette aynı durumların yeniden yaşanmaması mücadelemizin gelişimi açısından zorunluluk arzeder. Bunun için Konferansımız aşağıdaki hususları tartışıp karar altına almıştır:"

I. Madde: *"Eyaletlerimizde alanların durumu dikkate alınarak çete örgütlenmeleri içerisinde yer alan kişilerin durumu değerlendirilmeli, bu temelde belli bir sınıflandırmaya gidilmelidir. Sınıflandırmada, sınıf konumları, çetecilikteki gönüllülük durumları, silahlanış biçimleri vb. hususlar dikkate alınmalıdır."* Düşmanın tüm çabasıyla ayakta tutmaya çalıştığı çeteciliğin tasfiyesinin öneminin bilinciyle hareket etmek zorunlu olduğu gibi, bu tasfiyeyi gerçekleştirmenin yol ve yöntemlerinde de hassasiyet zorunludur. Her şeyden önce çetecilik faaliyetinin kapsamında yer alan unsurların durumlarını inceleyerek, kime nasıl ve hangi düzeyde yöneleceğimizi açıklığa kavuşturarak belli bir ayrıştırmaya gitmeliyiz. Sınıf konumlarını, bu faaliyete gönüllü veya zorla katılıp katılmadıkları, yani TC'ye gönüllü ve uşaklık yapıp yapmadıkları gibi hususları da sınıflandırmada dikkate almamız gerektiği açıktır. Yapılacak sınıflandırmayla tekdüze yönelimlerden kurtulunacak, hem de etkin faaliyetlilikle çetecilik hızla dağıtılabilecektir.

Düşmanın, çoğunu zorla silahlandırdığı da gözönünde tutularak, her çetecilik yapana aynı tarzda yönelmenin uygun olmayacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Birinci maddedeki sınıflandırma bunu ortaya koymaktadır. İkinci karar maddesinde ise, çetecilikte çözülmeyi sağlayacak olan esas halkanın yakalanması ve buna yönelinmesi ifade edilmektedir. Tali ögelere yönelmekten ziyade çeteciliğin odaklaştığı, bunu örgütleyip ayakta tutan baş elemanlara yönelerek çözülmeyi sağlamak esastır. Özellikle aşiretsel yapıdan yararlanan düşman, aşiret ileri gelenlerini çeteciliğin örgütleyicileri, yönlendiricileri olarak kullanmaktadır. Eyaletlerimizde bunun belirgin örnekleri çoktur ve bunlar bilinmektedir. Düşmanın çeteleştirdiği tüm bir aşireti karşımıza alma gibi tehlikeli bir yönelimden ziyade, yönlendiricileri hedeflemek ve çözülmeyi bu zayıf noktadan başlatmak en doğrusudur.

Konferansımızın aldığı karar, çeteciliğe karşı mücadeleyle direkt devlet güçlerine yönelik mücadeledeki içiçeliğe dikkat çekmektedir. Genel olarak birini ötekinin önüne geçirmek, ya da tek yanlı bir eylemliliğe gitmek çeşitli sakıncaları taşır. Buna düşmemek için, TC'nin resmi güçleriyle çeteciliğe karşı eylemlilikte hedefler uygun olmalıdır. Özellikle düşman, çetecilik vb. yöntemlerle kendi resmi güçlerinin yıpranmasını, kayıp vermesini engellemek istemekte, bizi ise bu güçlerle oyalamaya çalışmaktadır.

Çeteciliğe karşı mücadele, salt gerilla güçlerimizle yönelmekten ziyade kitlelerin basınç gücünü de kullanmak, milis güçlerimizi de harekete geçirmek önem kazanmaktadır. Propagandadan çeşitli çapta eylemlere kadar kitlelerin gücü seferber edilebilir.

Tüm bu hususları tartışıp karara bağlayan Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı, çeteciliğe karşı doğru Parti politikasıyla mücadeleyi geliştirip tasfiyeyi sağlamayı esas almıştır.

4- Askerlik Yasası'nın uygulanması ve gerilla ordusunun kuruluşuna ilişkin karar

Ulusal kurtuluş savaşımız bugün büyüme sorunuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Savaşın geldiği aşamada Askerlik Yasasının belirgin rolünü ortaya koyarak geçmiş mücadele pratiğinden bu yönlü derslerin çıkarılması temelinde yeni dönemde daha yaratıcı ve yetkin uygulamanın önünü açan kararlar almıştır. Uygulamada dikkat edilmesi gereken hususları da işleyen kararda şöyle denmektedir:

"Parti III. Kongresi'yle karar altına alınan Askerlik Yasasının pratiğe doğru uygulanması önem arzetmektedir. Askerlik Yasası kararı ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı seviyeden ve gerekliliğinden doğmaktadır. Yasanın üç temel hükmü (gönüllülük, yükümlülük, zorunluluk), Ordu kuruluşunun esasını oluşturan ordulaşma hükümlerinin yerinde ve zamanında her alanın özgül koşullarına uygun yöntemlerle hayata geçirilmesi temelinde sağlanır. Askerlik Yasasını her bölgenin biribirinden farklı özgüllüklerini dikkate alarak, tekdüze, mekanik yöntemlerle değil, çeşitli yöntemlerle uygulamamız şarttır. Geçmiş bir yıllık mücadele sürecinden bu yana Parti çizgisi temelinde uygulanmadığından dolayı büyük tahribatların yaşanmasına sebebiyet vermiştir. Bunun nedeni bilindiği üzere alanda yaşanan sağ tasfiyeci anlayışın Askerlik Yasasına yaklaşım ve uygulama mantığıdır. Atılan ilk adımda yasayı tersyüz edebilecek uygulama, plan ve talimatlarıyla birimlerimiz sağ tasfiyecilikçe ülke pratiğine gönderilmiş, başarısız bir pratiğin sergilenmesine neden olmuştur. Bu noktada içerisine girilen yöntemsizlikler, yapılan kaba hatalar, yasanın uygulama koşullarını yer yer ortadan kaldırmış ve gerillanın büyümesi önemli oranda engellenmiştir. Girmekte olduğumuz yeni dönem pratiğinin kendi görevlerinin başında gelen Askerlik Yasasının uygulanması sorununun esasları yoğun tartışmalarla ortaya konulmuştur. Buna göre alınan kararlar şöyle sıralanmaktadır:

Madde I: Geçmiş bir yıllık pratik süreçte Askerlik Yasasının uygulanması esnasında içerisine girilen acelecilik ve rastgeleciliğin, yetmezliğin gözönünde bulundurularak en uygun alandan başlamak koşuluyla ön hazırlık çalışmalarının yürütülmesi ve yasanın uygulanması için zeminin elverişli hale getirilmesi şarttır. Bu temelde gönüllülük, yurtseverlik gibi durumlar dikkate alınarak, alınacak unsurların tespitine gidilir..."

Herhangi bir hazırlık faaliyeti yürütülmeden aceleci, kestirmeci, rastgele içine girilen uygulamaların tahribatları yukarıda dile getirilmiştir. Yasayı ruhuna uygun hayata geçirebilmek için her şeyden önce olgun ve planlı yaklaşım gereklidir.

Yasayı ağırdan ele alamayacağımız gibi her şeyin bir anda gerçekleşmesi gibi tehlikeli bir mantığa da girmememiz gerektiği açık ve nettir. Yasayı uygulamaya nereden başlayacağız? Uygulamaya geçeceğimiz alan, eyaletlerimiz açısından ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine en açık olan ve düşmanla en çok çelişkisi olan alanlardır. Yıllardan beri çalışma yürüttüğümüz kitle sempatisi ve desteğini kazandığımız alanlar sözkonusudur. Bu alanlar dururken hiç tanımadığımız, uğramadığımız alanlardan işe başlamayacağımız, başlarsak bile başarı sağlayamayacağımız açıktır. Öyleyse yasamızın ilk elden vücut bulabileceği alanlardan başlayarak yasanın uygulamasına geçebiliriz. Fakat uygun alanların tespitiyle yetinemeyiz. Bu ancak atılması gereken bir ilk adımdır. Bundan sonrası zemini uygulamaya hazırlama sürecidir.

Kararın III. maddesi şöyle: *"Askerlik Yasamızın, TC'nin zoraki askere alma sistemini boşa çıkaracak tarzda geliştirilmesine yöneliktir. Kürdistan gençliğini Orduya alıp hem beyinlerini yıkayan ve kendine göre biçim veren ve hem de halkımıza karşı savaştırmayı esas alan TC'nin bu politikasını işlemez kılmak, özenle üzerinde durulması gereken bir konuyu oluşturmaktadır. Bu amaçla askerlik çağına gelmiş gençlik kesiminin TC ordusuna akmasını durdurmak için somut çağrılar yapmak, özgül durumlara ilişkin çeşitli yol ve yöntemler geliştirerek ordumuz ARGK'yi büyütürken, insanlarımızın TC'ye hizmete koşturulmasını ve hatta kendi halkına karşı savaştırılmalarını da önlemiş olacağız."*

Madde IV: *"Askerlik yasasının uygulanmasında ikna ve otoriteyi içiçe kullanmak esastır."* Askerlik Yasasının zorunluluk hükmü silah zoruyla askerlerin alınması anlamına gelmemektedir. Kitle politikamız olan eğitim, ikna ve kazanma politikamızla yakın bağ içerisindedir. Bu temelde yaratılan zeminde Parti otoritesinin dayatmasıyla saflara katılımı sağlamaktır. Ve iknayla otoritenin, devrimin çıkarlarına uygun kullanılmasıdır. Burada elbette ki alanda düşman otoritesini kırdığımız oranda kendi otoritemizi tesis edebileceğimizi gözardı etmiyoruz.

Buna ek olarak değişik iki maddeyi de sıralayabiliriz: *"Kürdistan'daki köy, aşiret, mezhep çelişkilerini de dikkate alarak salt bir köyle sınırlı kalmamak, asker almayı geniş bir alanda ve her köyde gerçekleştirmek gerekir..." "Askerlerin özgül durumları gözönünde bulundurulmalı, önce bir kişiden başlayarak kapsam zamanla genişletilmelidir..."*

Belirtilmesi gereken diğer bir husus ise, alacağımız askerlerin ailesel durumudur. Bir aileden birkaç kişiyi birden almak veya "yasanın uygulanabilirliğine uymamaktadırlar" diye aileden birden fazla kişiyi almak, somut durumlarını dikkate almamak doğru olmamaktadır. Her şeyden önce burada ailenin durumunu dikkate almak ve kaç kişiyi yasa kapsamına alacağımızın tespitine gitmek gerekir. Yoksa sadece soyut sınıf konumunun uygunluğu vb.'ni dikkate almak ve buna göre hareket etmek yetmemektedir.

Diğer bir madde ise şudur: *"Saflara alındıktan sonra saflarımızda olduğuna dair askerin ailesi haberdar edilir."* Böylece ailelerin çeşitli arayışlar içerisine girmesi engellenirken, bu üyelerin Halk Kurtuluş Ordusu saflarında olduğu bilinciyle hareket etmeleri sağlanır.

İçerik olarak saflara alındıktan sonra askere yaklaşım, eğitim sorununu işleyen üçüncü karar maddesi şöyledir: *"Mevcut gücümüzün kaldırabileceği oranda asker çıkarmak, bunların birlik içerisinde erimelerini sağlamak şarttır." "Alınan savaşçı adaylarını gönüllüler haline getirebilmek, silah altında tutabilmek en önemli hususlardan biridir." "Köyünden, tarlasından kopup gelen bu insanların eğitim ve donanımını sağlamak, yapılması gereken ilk hususlar arasındadır."*

Kararın 12. maddesinde ise, gerilla ordusunun geliştirilmesi sorununun askerlik yasasıyla olan bağı ele alınmaktadır. *"Gerilla ordulaşması yasaya işlerlik kazandırılarak ve savaşın diğer sorunlarının çözümü ile birlikte içiçe geliştirilerek yapılmalıdır."* Ordulaşmada büyüme durumlarını önemli derecede yaşadığımız bir dönemde olduğumuz bilinmektedir. Büyüme sorununun gerillanın bir sanat olarak ele alınıp uygulanmasının yanısıra, Askerlik Yasasının doğru uygulanması demek ordulaşmanın gelişmede ivme kazanması demektir.

5- Eğitim sorununa ilişkin karar

"Halk olarak ordulaşma sürecine girerken, Ordu inşa sürecinin çözümlenmesi gereken sorunlardan biri de eğitimdir. Mücadelemizin gelişim düzeyine bağlı olarak eğitim faaliyetlerimizin de merkezi bir plan doğrultusunda yürütülmesi zorunludur. Bu merkezi plan çerçevesinde eğitimin alanların somut koşullarına göre ele alınması ve uygulanması gerekmektedir. Eğitimin ortak amaca hizmet etmesi, yani ulusal bilincin aşılanması ve bu temelde ulusal kişiliğin şekillenmesi ana doğrultusunda sürdürülmesi şarttır. Eğitim sorununu gerek savaşan güçlerimiz ve gerekse kitleler arasında bugüne kadar çözümlenmemiş bir sorun olarak varlığını sürdürdüğünü belirtmek gerekir... Gelinen aşamada bu sorunun çözümü bir zorunluluk kabilinden kendisini dayatmıştır... Bu nedenle başta kadro yapımız olmak üzere kitlelere kadar eğitimin taşırılması, doğru devrimci bir plan-program dahilinde genelde yürütülürken, ek uzmanlık dallarındaki eğitim de olanaklar elverdiği ölçüde yapılacaktır. Eğitimi, kadro, savaşçı, kitle ve birlik içi eğitim olmak üzere dört temel noktada ele almak mümkündür..."

"Kadro eğitimi: Mücadeleye yön vermede ve taktik uygulayıcılar olmaları itibarıyla kadro eğitimi, yapılacak temel eğitimin başında gelir. Resmi bir program dahilinde yürütülecek temel eğitimin yanında, eğitimin sürekliliği pratik faaliyetlerle içiçe gelişecek bir durumdur. Uzmanlık eğitimi de yine bu çerçevede ele alınacaktır. Bunun için:

1- 3 aylık temel eğitimin yapılması,

2- Uzmanlık dallarına göre kadro eğitiminin yapılması."

Ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe elbette ki çeşitli alanlara ilişkin daha da gelişmiş ihtisas sahibi elemanlara duyulan ihtiyaç da artacaktır. Konumları ve yetenekleri de gözönünde bulundurularak olanaklarımız dahilinde kadroları belli uzmanlık dalları üzerinde eğitip yetkinleştirmek, uzmanlaştırmak önemlidir. Uzmanlaştırmada da tali olan görevleri değil, temel ve güncel olan görevleri birincil plana almanın gerektiği açıktır.

Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı eğitime ilişkin aldığı kararlardan ikincisini ise, savaşçılara yönelik eğitim çalışması oluşturmaktadır. Karar maddesi şöyledir: *"Sorunu Ordu esasları temelinde ele aldığımıza göre Ordu bünyesine alınacak binlerce savaşçının eğitimini en sağlıklı bir biçimde sürdürmek en önemli hususlardan biridir. Bu açıdan savaşçı eğitimi en yoğun ve detaylı bir tarzda sürdürülecektir. Bu eğitim tek düzey değil, çok yönlülüğü içeren bir eğitim olmak durumundadır. Neden, niçin ve kime karşı savaştığını kavratmak, ulusal bilinci aşılamak amacıyla bu gerçekliği çizgilerle karikatürize etmekten tutalım, tüm diğer eğitim yöntemlerine kadar uygulamak durumundadır. Saflara alınacak gönüllü kesimle, zorunluluk sonucu alınacakların eğitimleri temel bir amaca hizmet etmekle birlikte, içerik ve süre bakımından değişiklikler arzetmektedir. Bunun için:*

1- Gönüllüler için temel eğitim bir aylık süreyi kapsamalıdır,

2- Zorunlu saflara alınacak savaşçılar için temel eğitim 1,5 ay olmalıdır,

3- İlk aşama olarak savaşçıları saflara almadan önce ulusal kurtuluşçu görevler üzerinde eğitmek."

Geçmiş pratiğimizde saflara alınan savaşçıların eğitiminin ihmal edilmesinin, sistemsiz yaklaşılmasının yarattığı tahribatlar yoğunca yaşanmıştır. Hatta bu eğitimsizlik ortamı, savaş azmini düşürmüş, inanç zayıflığına ve safları-

Devamı 18. sayfada